

Quá Khứ Sẽ Qua

Contents

Quá Khứ Sẽ Qua	1
1. Chương 1 : Mây Đen	2
2. Chương 2 : Gặp Gỡ.	2
3. Chương 3 : Quá Khứ Hiện Về.	7
4. Chương 4 : Tâm Sự	9
5. Chương 5 : Lời Xin Lỗi.	14
6. Chương 6 : Nước Mắt Của Một Thằng Con Trai.	22
7. Chương 7 : Trở Về.	26
8. Chương 8 : Cảm Giác	31
9. Chương 9 : Sự Thay Đổi.	35
10. Chương 10 : Trò Đùa Của Số Phận.	38
11. Chương 11 : Chấp Nhận Hay Bỏ Cuộc?	46
12. Chương 12 : Ban Mai.	50
13. Chương 13 : Nắng Đã Tắt...	51
14. Chương 14 : Cuộc Sống Mới!	54
15. Chương 15 : Tìm Lại Quá Khứ.	59
16. Chương 16 : Gia Đình.	70
17. Chương 17	79
18. Chương 18 : Tạm Biệt Anh – Người Em Yêu!	83
19. Chương 19 : Em Thích Anh!	87
20. Chương 20 : Con Trai...hãy Tha Thứ Cho Ta!	93
21. Chương 21 : Rồi Gió Sẽ Ngừng...mưa Sẽ Tạnh...và Nắng Sẽ Lên!	97
22. Chương 22 : Nước Mắt Hoa Đào...	100
23. Chương 23 : Hoa Anh Đào Trong Gió! (end)	103

Quá Khứ Sẽ Qua

Giới thiệu

Quân – một thằng nhóc 18 tuổi, một thằng nhóc mà trong cái trường cấp ba này, nó đi đến đâu cũng

1. Chương 1 : Mây Đen

Quân – một thằng nhóc 18 tuổi, một thằng nhóc mà trong cái trường cấp ba này, nó đi đến đâu cũng nhận được cái nhìn khá “thân thiện” kèm theo những lời “tung hô” : “học sinh cá biệt đấy, đừng có nhìn!”... Những lời nói một phần là sợ, nhưng không thiếu những kẻ mĩa mai cộng với thái độ khinh bỉ... Nó kệ...Thật ra thì nó chẳng hề quan tâm...Với nó, trên thế gian này chẳng còn gì khiến nó phải bận tâm suy nghĩ nữa...Từ khi...người mà nó quan tâm nhất không còn trên cái cuộc đời đầy bất công này...

Trước đây, nó cũng là một người bình thường như bao học sinh khác, nếu không muốn nói là một HỌC SINH GIỎI TOÀN DIỆN...

Đã tròn 1 năm kể từ khi Thư – người mà luôn bên nó mỗi lúc nó buồn, là người mang lại cái cảm giác yêu và hạnh phúc cho nó, và cũng là người đã chết trước mắt nó mà nó không thể làm gì được...Phải, đó là một cảnh tượng khủng khiếp nhất trong đời nó, không bao giờ nó có thể quên được... Một vụ tai nạn...

Và rồi, thời gian cũng qua đi, nhưng lại thay đổi hoàn toàn một con người. Từ một thằng con trai vui tính, luôn sôi nổi trong mọi việc trở thành một học sinh cá biệt. Một nỗi lo sợ của bao người.

Mái tóc vàng, vàng đến nỗi chính nó cũng không biết đó là màu thuốc nhuộm hay là màu của nắng... Nó sở hữu một đôi mắt rất đẹp, nhưng sao...đôi mắt ấy lạnh quá...lạnh như một mùa đông vậy ! Một nụ cười có thể làm siêu lòng bất kì ai, ngay cả những bông hoa cũng như rung lên mỗi khi bắt gặp nụ cười ấy. Vậy mà, đã lâu quá rồi, nó không cười... Vì không còn chuyện gì làm nó vui ! Ừ, vì tim nó đã đóng băng...Mây đen bao trùm lên tất cả những gì thuộc về nó.

Đã có lúc nó tưởng chừng như mình không còn tồn tại trên thế gian này nữa. Nó dường như xa lánh tất cả, bạn bè, người thân. Nó đã tự giam mình trong sự buồn bã, chán nản và cái chết của Thư luôn ám ảnh nó. Hình ảnh của Thư luôn hiện về trong nó, với những kỉ ức đẹp đẽ nay đã không còn. Nó trở nên cọc cằn, thô lỗ với mọi người, với chính bản thân. Bất cứ thứ gì cũng có thể làm nó bực tức... Một hình ảnh xa lạ quá, chính nó cũng không nhận ra. Trong mắt mọi người, nó đang dần biến thành một tên cá biệt thực sự, một thằng học sinh chỉ thích đánh nhau, gây sự và có thể nổi nóng bất cứ lúc nào... Ai cũng mong không phải dây dưa gì với nó... Nó đáng sợ lắm... Nó thử uống rượu, rồi quen dần... Nó hút thuốc, và thuốc cũng trở thành bạn của nó... Ừ, có sao đâu. Chẳng ai cấm cả. Phải rồi, nếu tiếp tục như thế này không biết cuộc đời nó sẽ ra sao? Đôi lúc nó cũng tự hỏi như thế , trả lời nó chỉ có sự im lặng... Chưa bao giờ nó tâm sự với bất cứ ai và về bất cứ điều gì. Nó lạc lõng...

“ Cố giấu cảm xúc đâu phải là tốt nhất phải không? Thật sự, càng giấu càng đau khổ, trái tim càng nhói đau. Nhưng biết làm sao được, cuộc đời là một nghịch cảnh, và tình yêu cũng vậy, tôi và em có duyên nhưng không nợ nhau. Phải... nhưng tôi không thể nào có đủ dũng khí để nói lên từ quên ! Tôi đặt dấu chấm hỏi cho cuộc tình tan vỡ. Đắng cay, nuôi tiếc, tôi hận ông trời tại sao lại mang đi người con gái tôi yêu thương nhất? Có lẽ người con gái ấy quá dễ thương phải không?Tôi đứng nhìn hạnh phúc tan theo nước mắt mà tuyệt vọng, xót xa...”

Cảm xúc, những giọt nước mắt của nó đều được cất sâu vào những trang nhật kí... Không một ai biết...

2. Chương 2 : Gặp Gỡ.

- “Chà, vậy là lớp mình sẽ không phải sống trong sợ hãi nữa rồi”
- “Ừ! Haha, kể ra cũng khổ thân Quân nhỉ”
- “Khổ gì mà khổ? Mình bớt khổ ỷ. Sống mà không phải nhìn cái mặt cau có kia nữa thì tuyệt.”

- “Khiếp ! Bọn mày ác thế, dù sao nó cũng là bạn mà”.

....

Cả lớp đang nhao nhao lên thì Quân đến lớp. 5s im lặng...

Cô giáo chủ nhiệm cũng bước vào lớp.

- “Cô thông báo với cả lớp một việc, chắc cả lớp cũng đã biết, lớp mình sẽ có một người phải ở lưu ban... Cô rất tiếc... Quân, đó là em...”. Cô nói, ánh mắt đưa về phía Quân với sự thương cảm.

- “ Vâng”

Cảm xúc hỗn độn trong Quân... Về mặt rất bình thản nhưng trong tim nó, nó buồn...11 năm qua... Đây là lần đầu tiên nó bị lưu ban... Nó thấy trống vắng và cô đơn khi không ai trong lớp nói với nó một lời nào ngoài những tiếng xì xào, bàn tán. Những ánh mắt nhìn đầy vẻ đố kỵ của bọn con trai, cái lườm mà chưa ai thoát khỏi cú đâm của nó. Nó thấy sao mà chúng đáng ghét đến thế. Nhất là lúc này. Bọn con gái nhìn nó với ánh mắt thương hại và tiếc. Dù sao thì nó cũng là một hotboy chứ bộ. Và nó cũng đã từng làm cho họ phải nhìn trộm. Haizzzzzzzz!.....

Chẳng muốn nói thêm lời nào, nó xách cặp ra cửa. Như bị một cơn bão nhỏ cuốn đi, nó tránh xa những cái nhìn phía sau... Trong nó cũng đang có một cơn bão... Một cơn bão mà chỉ có Thư mới giúp nó vượt qua...

“Thư ơi, giờ này em đang ở đâu? Em có biết anh đang rất cần em không? Anh nhớ em, anh cần em, không ai có thể hiểu anh và giúp anh lúc này... Về với anh đi, đừng bỏ anh một mình, làm ơn...”

...

Bước từng bước trong đêm mưa, Quân không biết nó đang đi đến đâu và về đâu nữa... Và mưa đang khóc cùng nó...

“Đêm trường giá lạnh, một ngõ vắng

Chỉ có tiếng mưa đưa lối về

Bước chân ai chìm trong bóng tối

Bỗng có người nước mắt thấm rơi...”

Nó đưa tay lau nước mắt, tim nó như ngừng đập khi nhìn thấy một người con gái đạp xe trong đêm mưa, một mình. Cô đạp nhanh, nhanh lắm, như chạy trốn những giọt mưa đang thích thú đùa nghịch trên tóc và áo cô.

- “Thư...ư...ư...”. Quân hét lên, thật to, át cả tiếng mưa và chạy theo.

Thật bất ngờ cô gái nhỏ quay đầu lại, nhìn Quân. Nhưng xe đang lao nhanh quá... Trơn, mưa nặng hạt... Chiếc xe bị phanh gấp... Và cô gái ngã xuống đường... Nó dừng lại, bất thần, cái chết của người yêu lại ám ảnh, quay về trong tâm trí nó...

Chạy đến, nó đỡ vội cô bé ngồi dậy. Dắt xe vào lề đường, Quân cũng không biết nên làm gì nữa.

- “Anh gọi em à. Hi”- Đôi mắt tròn xoe ngược lên nhìn Quân, như kiểu chưa có chuyện gì xảy ra.

- “Ồ... anh...”- Nó ấp úng không nên lời. Giống quá... Ánh mắt ấy... Ánh mắt đang nhìn nó...

- “Sao anh lại biết tên em? Hi.”

Một câu hỏi rất ngây thơ nhưng cũng khiến Quân bối rối. Chính nó cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

- “Em tên Thư sao? Em... Em rất giống một người bạn của anh. Anh xin lỗi, tai anh mà em bị ngã. Em có sao không?”- Giọng nói ngắt quãng... Tâm trạng rối bời trước sự trùng hợp ngẫu nhiên đến lạ lùng.

- “Hi, em giống chị ấy lắm phải không anh?”- Lại một lần nữa ánh mắt đó lại làm tim nó run lên.

- “Em... Em là ai? Anh không hiểu. Chị ấy là ai cơ”- Không che giấu nỗi cảm xúc của mình và sự bất ngờ trước những lời nói của cô bé vừa quen.
- “Người cùng tên với em ý, chị Thư... Bạn gái của anh...”
- “Sao cơ... Tại sao? Tại sao em biết... Nhưng cô ấy mất rồi. Em là ai???”
- “Hi, rồi một ngày anh cũng sẽ biết thôi, chuyện gì của anh, em cũng biết, Quân ạ... Giờ thì e rất lạnh và em muốn đi về. Hi”
- “Em lạ quá... Giống lắm... Mà, em không sao chứ?”
- “Chà, này giờ quên mất, em nghĩ là em không thể đạp xe được nữa anh ạ.”
- “Nhà em ở đâu cô bé kì lạ, anh sẽ đưa em về”- Nó nhìn thẳng vào mắt cô gái nhỏ...
- “Anh lúc này giống như xưa rồi đó, ấm áp và vui tính. Khác với khuôn mặt và trái tim mà anh đã sống trong một năm qua! Em tên Thư – Hà Thư, gọi em như thế nhé.”
- “Em... Tại sao...”- Chưa kịp nói hết câu thì Thư đã vươn tay, ra hiệu cho Quân đỡ ngồi lên xe. Sững sốt, ngạc nhiên xen lẫn xúc động, không hiểu và một chút cảm giác quen thuộc phảng phất đâu đây... Từ cô bé ấy...

Quân dẫn Thư bám thật chắc và không quên chỉ đường về nhà cho nó. Nó lao đi trong đêm mưa, không hiểu tại sao, cảm giác đó... Cảm giác của mỗi lần cùng Thư- bạn gái cũ của nó- dạo phố lại hiện về... Cảm giác của những kỉ niệm... Thật ấm áp...

...

Ngồi trước mặt màn hình máy tính. Nó vẫn run lên bần bật trong khi vẫn ôm lấy cái chăn. Có lẽ cơn mưa vừa xong đã ngấm vào nó. Lạnh trong tim... Nó thần thờ nhớ lại những câu nói của cô bé kì lạ kia. Một cô bé mới gặp lần đầu mà có vẻ biết về nó rất rõ. Thực sự nó không muốn nghĩ ngợi lắm nhưng tại...cô bé ấy giống Thư quá...Mà cũng tên Thư... Ánh mắt, nụ cười ấy... Làm nó nhớ tới người con gái đã bao lần nó muốn quên để bắt đầu lại cuộc sống mới. Nhưng không thể. Nó muốn làm lại từ đầu, lấy lại những gì đã buông tay trong thời gian qua nhưng... Nó thật sự rất nhớ Thư... Nhớ và yêu rất nhiều. Nó vô vọng chờ đợi và cũng đã tuyệt vọng... Lạnh giá. Vậy mà chỉ trong đêm mưa hôm nay, nó đã vô tình tìm lại được một chút gì đó rất thân quen từ một người lạ...

“Đêm nay trời lại mưa...”

Từng hạt mưa như thấm vào da thịt...

Cơn gió lạnh buốt giá cả tim ai...

Tiếng lá rụng như tâm hồn rơi rụng...

Chỉ có mưa mới thấu hiểu nỗi sầu...”

Đêm nay, lại một mình trong căn phòng trống vắng... À không, phải nói là cả một căn nhà không một tiếng bước chân, không một động tĩnh. Chỉ có tiếng con mèo mun đang làm nũng, cọ cọ đầu vào người Quân, nó ôm mèo con vào lòng. Bỗng nhiên nó nhớ gia đình của nó quá... Nhớ ba, nhớ mẹ và rất rất nhớ người con gái đã xa cách nó tròn một năm. Nó thèm hơi ấm của gia đình. Ba mẹ nó đang sống ở bên nước ngoài, thường xuyên gửi tiền về cho nó. Những số tiền rất lớn, thế nhưng thứ nó cần, tiền không thể mua được. Nhiều lúc nó thèm được má nó gọi dậy đi học, cả nhà cùng quây quần bên bữa sáng rồi ba lại nó đi học. Chứ không phải là một ổ bánh mì hay một gói mì tôm pha vội... Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má, đưa nó vào giấc ngủ sâu... Đôi lúc nó không muốn tỉnh dậy... Mãi mãi...

...

Ánh nắng khẽ len qua tán cây cổ thụ, nhẹ nhàng đùa giỡn với những chiếc lá ngái ngủ làm tan đi đám sương sớm trong veo. Ngước lên nhìn những chú chim đang mãi mê hót, nó cảm giác là lạ sao ấy. Đã lâu lắm rồi nó chưa để ý những gì xảy ra xung quanh. Ngay cả tiếng chim hót nó cũng thấy lạ. Sáng nay, nó sẽ phải đến lớp mới, nói thế thôi chứ thực ra là lưu ban lại lớp dưới. Giờ thì nó chẳng quan tâm...

Buông mình xuống ghế đá, nó hít một hơi dài. Mùi của đất sau trận mưa đêm qua xộc lên mũi. Ngai ngái nhưng không hiểu sao nó thấy bình yên. Ít nhất, ở tại đây sẽ không ai quấy dấy nó. Phía sau dãy lớp học là nơi nó thường tới. Để trốn tiết, để tìm lại kỉ niệm giữa nó và Thư, để được bình yên, không nghe những lời bàn tán, không suy nghĩ. Nơi đây có những tán cây um tùm, có lẽ được trồng từ rất lâu rồi. Nó lôi ra một điều thuốc, châm lửa...

- “Sao anh không vào lớp? Trống rồi mà.”

Giật mình, nó ngoái đầu lại, lạ chưa, lại là cô bé hôm qua.

- “Ồ.. Em...” – Không thể bắt ngờ hơn nữa, nó ập ứng.

- “Em sao? Hi. Em là lớp trưởng chẳng nhẽ không được đi tìm học sinh về lớp à. Hi”

- “Ồ. 11A à? Sao biết anh cùng lớp? Như ma xó vậy. Hờ” – Buông một câu lạnh lùng, nó lại đưa điều thuốc lên miệng, rít một hơi.

- “Kệ em. Đó là quan tâm đến bạn cùng lớp đấy chứ” – Hà Thư thản nhiên đáp lại, ngược đôi mắt tròn xoe lên có vẻ thách thức.

Nó cứ nghĩ Thư phải tức lắm cơ, ai dè trái lại với suy nghĩ của nó. Tiếp thêm câu.

- “Hờ, ảo nhỉ, ai là bạn?”

- “Hứ. Anh chứ ai? Học chung lớp là bạn hết”

- “Học chung hồi nào?”

- “Tí nữa. Hứ” – Thư chẳng chịu thua câu nào

- “Hay nhỉ, đi đi, lải nhải hoài”

- “Anh vào lớp rồi em đi”

- “Đùa cảnh sát à? Việc gì đến em?”

- “Ồ hay. Đi vào mau. Bướng thế”

- “Hờ hờ... Cái con bé này”

- “Hi hi... Vào coi, không là em lải nhải nữa đó”

- “Ặc. Con gái mà lì, xì, vào thì vào”

Cuối cùng nó cũng bó tay và ngoan ngoãn theo Thư vào lớp mới.

Bước đến cửa lớp, nó ngó vào trong, sao mà lắm con gái thế không biết. Hơn nửa lớp nữa chứ. 90 con mắt đang đổ dồn về phía nó. Mấy thằng con trai chẳng biết nói gì với nhau cứ cười khúc khích. Điên tiết. Nó quay sang:

- “Chúng mày cười cái gì, thích ăn đấm à?”

Im bặt, lũ con gái thì thích thú. Nhìn chằm chằm nó. Thư nhỏ nhẹ:

- “Đây là học sinh mới của lớp mình chuyển từ... lớp trên xuống. Tên là Hoàng Mạnh Quân. Hihi.”

- “Đẹp trai thế, anh ơi. Hihi”

- “Vào đây ngồi với em nè”

“Ồ cái con bé này, đáng ghét thật...”- Nó nghĩ thầm nhưng cũng thấy buồn cười và bất ngờ cho lời nói của Thư. Nó không hiểu tại sao Thư biết tên nó, cả tên lẫn họ. Lạ thật...

Nó chọn cái bàn cuối còn trống, ngồi một mình. Hướng đôi mắt ra cửa để tránh những cái nhìn từ bốn phía. “Chẳng nhẽ lại đấm ối đưa mỗi cái, hết nhìn”- Nó nghĩ.

“Phịch...”

Thư đặt cái cặp xuống chỗ trống bên cạnh nó rồi ngồi xuống coi như không có chuyện gì.

- “Ờ, đi chỗ khác” – Nó tỏ ra lạnh lùng hết mức có thể, nhưng thực ra nó rất muốn tìm hiểu xem tại sao Thư lại biết nhiều về nó như vậy.

- “Sao phải đi? Chỗ em ở đây”

- “Vô duyên thế? Không thấy có người ngồi rồi à?”

- “Ồ... Kệ. Chẳng liên quan”

- “Lì nhỉ?” – Quân bắt đầu thấy thích thú với lời nói nhát gừng nhát tỏi của Thư, giống hệt những gì nó đang nói.

- “Quen rồi. Haha.”

Lại ánh mắt ấy... Ánh mắt vừa khê lườm nó. Giống quá. Tim nó đập nhanh. Nó phải làm sao đây...

Nó lẩn tránh ánh mắt ấy như lẩn tránh một viên đạn nhỏ đang xoáy thẳng vào tim. Nó khê thở dài. Ngoài kia, nắng vẫn đang khê đùa nghịch, vờn quanh những tán cây và hoa. Chim vẫn hót...

Giờ Hóa Học đã đến. Với Thư đây là một môn đáng gét và khó nhằn nhất. Mỗi lần đến giờ, Thư chỉ thấy buồn ngủ... Quân thì vẫn vậy, môn nào nó cũng... buồn ngủ! Thế nhưng, nó không thể ngủ. Chẳng nhẽ là đàn anh mà lại ngủ gật trong giờ. Nghĩ như thế nên nó đã rất cố gắng nuốt từng từ, từng công thức hóa học vào trong đầu. Dù sao trước đây, Hóa là môn nó “ đã từng yêu thích “! Một chút lơ đãng, nó vô tình quay sang Thư, đưa cái nhìn vội vàng như sợ bị ai bắt gặp. Ồ, cô bé đang ngủ ngon lành! “Thật lạ lùng, lớp trưởng mà cũng ngủ gật. Chẹp!”

- “Hà Thư! Cho cô biết chất nào tác dụng với NaOH?”

Đang nửa tỉnh nửa mơ, Thư lục tục đứng dậy, ngơ ngác:

- “Ồ, HCL”

- “Được, em đang ngủ mà vẫn nghe được bài giảng. Chắc có năng lực siêu nhiên nhỉ” – Cô giáo lém lỉnh đùa.

- “Dạ, em xin lỗi cô ạ”

- “Lần này cô tha cho, lần sau em sẽ được mơ những giấc mơ khi ngồi trong Sổ Ghi Đầu Bài!”

- “Em cảm ơn cô!”

“Kính thật, con bé này là ma xó à”. Quân không hiểu nổi nữa liền quay sang hỏi:

- “Siêu nhỉ? Sao trả lời được vậy?”

- “Hi. Em có biết đâu. Nói bé bé ai ngờ cô nghe thấy. Em có biết là HCL đâu.”

- “Thế sao trả lời là HCL?”

- “Ý em là Hiểu Chết Liền. Hihi”

- “Ọc... Điên!”

- “Hihi”

Thư cười rúc rích. Quân lại ném cái nhìn vội vàng một lần nữa sang kẻ bên cạnh. Nó thấy Thư rất giống người con gái cùng tên –Minh Thư - người nó yêu, giống từ ánh mắt, nụ cười, cử chỉ đến nét tinh nghịch, đáng yêu... Nó bỗng cảm thấy tim mình nhói đau... Sao lại giống đến thế...

- “Anh Quân!” – Đột nhiên ánh mắt Thư có vẻ rất xa xăm. Cô đang chăm chú nhìn vào khoảng không. Cô cũng chẳng biết mình đang nhìn gì.

- “Gì?” – Nó giật cả mình.

- “Sao anh yếu đuối thế?”

- “Cái gì? Điên à?”

- “Híc! Tại sao lại trốn tránh sự thật để đánh mất chính bản thân mình?”

- “Ờ...Điên!” –

- “Hừ”

- “Ý em là gì, không hiểu.” – Thực ra nó hiểu, hiểu rất rõ Thư đang nói gì, nhưng ý nó là không hiểu tại sao Thư biết chuyện của đó .

- “Mà thôi, không có gì”

Thái độ của Thư càng khiến nó bực tức. Úp úp mở mở. Nhưng, một nửa nó muốn Thư nói ra, một nửa thì không. Nó sợ đối diện với sự thật. Sợ đối diện với những câu hỏi tại sao, sợ thứ nó đang trốn tránh.

Nó sợ tất cả... Ừ, nó thật yếu đuối!

Tuy nhiên điều Thư nói khiến nó phải suy nghĩ! Một năm qua chưa ai dám nói chuyện với nó như thế. Chưa ai hỏi nó như vậy. Và chưa ai biết nhiều về nó như Hà Thư. Cô bé đó thật lạ. Nhiều lúc nó cũng không hiểu nó đang sống như thế nào nữa. Sống và luôn ôm lấy một bóng hình đã xa mờ!

3. Chương 3 : Quá Khứ Hiện Về.

Lại một buổi chiều cô đơn, nó bước lang thang trên con đường nhỏ, hẹp, nằm giữa hai tòa nhà cao, đồ sộ. Nó như lọt thỏm vào giữa không gian lúc đó. Một mình. Cứ thế bước đi. Không biết và cũng không muốn biết mình đang và sẽ đi đâu, nó thoáng buồn. Đôi lông mày như trĩu xuống, mái tóc vàng hoe rủ một bên chạm tới mi mắt, nó khẽ thở dài... Phải, nó đang nhớ lại những ngày trước đây, những ngày vui vẻ và hạnh phúc... Những lời nói, hành động, chính tại nơi này...

- “Mình sẽ đi đâu hả anh?” – Đôi mắt sáng lấp lánh tựa như viên ngọc trai tinh khiết, Minh Thư nhìn nó.

- “Đi đến nơi nào cũng được, miễn là có em.” – Quân hạnh phúc trả lời

- “Anh của em đáng yêu quá cơ, em sẽ đi bên anh mãi!”

Minh Thư vòng tay qua cổ nó, hơi rướn người, hơi ấm của Thư đã lan tỏa khắp người nó. Và... Nụ hôn đầu tiên đã đến... Lúc nào cũng thế, Thư luôn là người chủ động, cô ấy thích thú với điều đó, nó cũng vậy!

- “Hừ nào, con gái mà như thế à? Xấu hổ chưa kia.” – Quân lém lỉnh, thực ra nó thích Thư như thế, nhưng vẫn muốn trêu cho cô tức.

- “Ừ... Kệ em!” – Không những không đỏ mặt, Thư còn tiếp tục một nụ hôn nữa, lâu, ngọt ngào và ấm áp, khiến nó khó lòng mà cưỡng lại được...

Tình yêu ngày càng sâu đậm như thế đấy. Câu nói của Thư khiến nó không bao giờ quên được : “Em sẽ đi bên anh mãi”. Nó đau khổ lật lại từng kí ức, kỉ niệm đẹp trong tim. “Thư, em nói sẽ bên anh mãi cơ mà, tại sao bây giờ em lại để anh bước đi một mình như thế này hả, em ác quá...”. Không một tiếng trả lời, nó choáng váng, kỉ niệm ập về, tràn ra khoe nết cùng những giọt nước mặn chát, đắng cay. Nó tựa đầu vào tường, con hẻm này không biết đã bao lần nó cùng Thư đi qua, đã bao lần nó khóc ở nơi này, và giờ, nó chỉ có một mình. Cô đơn, hiu quạnh!

- “Anh Quân!”

Hừ. Nó quay đầu nhìn. Trời đất lại là con bé đó. Ma xó. Quái thật. Nó lau vội những giọt nước mắt. Quay mặt đi, nó đáp:

- “Gì? Sao ở đây?”

- “Vì anh ở đây.” – Hà Thư đáp gọn lỏn, thật khó hiểu.

- “Ồ ! Điên à? Đến làm gì? Lí do” – Vẫn thái độ lạnh nhạt nhưng nó không khỏi giật mình.

- “Đến xem anh khóc”

- “Hừ. Ai khóc. Điên hả. Đi đi”

Cuối cùng thì Hà Thư cũng đã nhìn thấy. Nó thấy hơi xấu hổ. Tâm trạng rối bời không biết phải giải thích thế nào. À, mà sao nó lại phải giải thích với cái con bé ma xó đó chứ. Hừ.

- “Anh yếu đuối nhỉ?”

- “Không biết gì đừng nói.” – Nó dường như đang nổi giận. Nó không cho phép ai xúc phạm nó cũng như xúc phạm quá khứ của nó.

- “Sao không biết chứ”

- “Biết gì? Nói” – Có lẽ, nếu không phải con gái, chắc nó sẽ không giữ được bình tĩnh mà ngược lại sẽ cho Thư một trận.

- “Tất cả. Anh, chị Minh Thư. Vụ tai nạn. Và một năm qua của anh!”

- “Tóm lại em là ai? Muốn gì? Sao biết rõ về anh như thế?” - Thực sự nó không biết phải làm sao thêm nữa.

- “Em chẳng là ai cả, em là em. Chị ấy không xứng đáng!”

Đến lúc này thì Quân không thể chịu đựng thêm một lời nói nào nữa. Nói gì thì nói, Hà Thư đã xúc phạm người nó yêu. Đó là điều nó không thể tha thứ. Nó nhào đến,吼 to một lần nữa:

- “Em nói gì?”

- “Chị ấy không xứng đáng.”

Bàn tay nó vô thức siết chặt cổ Hà Thư, đôi mắt đầy vẻ tức giận. Nó quát to:

- “Câm mồm ngay.”

Thư không nói thêm được lời nào bởi ở cổ cô đang dồn nén một sức mạnh ghê ghớm. Nước mắt giàn giụa, tưởng chừng như ngạt thở... Cô kiệt sức trước con mãnh thú hung hãn, đôi mắt như muốn nói lên điều gì đó... Đôi môi khẽ mấp máy... Quân rướn đôi mắt lên như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đứng trước mặt. Nó chưa bao giờ giận giữ như lúc này. Nhưng... ánh mắt ấy... Ánh mắt của Minh Thư...À không, của Hà Thư... Cùng với những giọt nước mắt đang nhìn nó, đau đớn, van lơn...

- “Đi đi.” – Nó buông đôi bàn tay ra khỏi cái cổ trắng nõn, quay mặt đi. Nó đau khổ biết chừng nào khi ánh mắt Hà Thư rơi vào tim nó. Nó đã không kiềm chế được bản thân khi có ai đó xúc phạm đến người nó yêu. Con giận giữ chìm xuống, nó lặng lẽ bước đi. Không hề biết đằng sau nó, người con gái tội nghiệp đang rất khổ tâm khi không thể nói ra sự thật. Một sự thật có thể giết chết một kẻ si tình...

Khi bóng Quân đã khuất xa. Hà Thư tựa hân lưng vào tường, thở dốc. Nước mắt đã khô trên khuôn mặt trái xoan, khuôn mặt không một tí vết.

- “Đừng cố gắng đến gần Mạnh Quân, anh ấy không phải dành cho cậu, hiểu chứ?” – Giọng nói đầy vẻ đắc chí vang lên. Có lẽ con người này đã chứng kiến mọi chuyện từ nãy đến giờ với sự thích thú. Phải, Đó là Phương Mai. Một cô gái mạnh mẽ, luôn có hiềm khích với Hà Thư, nhất là khi nhận thấy Hà Thư để ý tới Quân!

- “Hừ, Không phải việc của cậu.” – Lúc này Thư đã đứng hân dậy. Vẻ kiêu kì trở lại. Cô nói tiếp:

- “Thế cậu nghĩ anh ấy dành cho cậu à? Hừ. Tránh xa tớ ra.”

- “HaHa. Cậu nghĩ sao nếu tớ theo đuổi anh ấy? Rồi cậu sẽ phải đau lòng khi thấy tớ và Quân là một cặp. Một đôi hoàn hảo.”

- “Tất cả cậu đều thua tớ, giờ tính trả đũa hả? So với tớ cậu luôn đứng thứ hai. Tức hả?”

Như bị đánh trúng tim đen, Phương Mai gào lên, không cần giữ cách xưng hô nữa:

- “Mày đừng nghĩ lần này tao sẽ thua.”

- “Thế mày định làm gì? Tao cảnh báo mày không được làm Mạnh Quân tổn thương nếu không...”
- “Ha ha. Nếu không thì sao? Mày sẽ điên lên vì nhìn thấy tao và anh ấy hạnh phúc à?” – Phương Mai đắc ý, ném cái nhìn đầy kiêu ngạo về phía Hà Thư. Với cô, chưa một lần nào thất bại trong chuyện tình cảm.
- “Mạnh Quân không phải người để mày vui đùa, hãy biến đi. Đừng bao giờ đụng đến anh ấy.” – Giọng nói giận giữ nhưng cũng đầy quyền lực của một lớp trưởng, một con người chưa ai hiểu hết.
- “Sao đây? Kinh quá nhỉ, cứ chờ đấy. Haha...” - Nói rồi Phương Mai quay đi, tiếng cười vẫn vang vọng cho đến khi cô lẫn vào đám người đông đúc nơi đường phố.

Lại một mình sâu hút trong ngõ hẻm, Hà Thư cau mày. Có lẽ cô đang suy nghĩ về những lời nói của Phương Mai. Con người này chẳng tốt đẹp gì. Cô ta thật quái. Hừm...

...

Một buổi sáng với những hạt mưa phùn lất phất, Hà Thư bước vào lớp với mái tóc như bông hoa hồng đang còn đọng những hạt sương sớm. Cô có lẽ đang run lên vì lạnh. Làn da trắng hồng đã chuyển màu, da thịt cô tím ngắt vì bị dính nước mưa. Bước qua chỗ ngồi của Phương Mai, cô ta vẫn chưa đến. Mạnh Quân cũng thế! Thế Hưng, lớp phó Toán cũng mới đến, quay xuống nhìn Hà Thư:

- “Ghóm, con gái mà đi không dùng ô hay mặc áo mưa gì cả. Muốn bị ốm hả cô lớp trưởng ương bướng?”
- “Ngại cầm ô, mặc áo mưa trông xấu lắm. Hihi” – Thư tinh nghịch trả lời
- “Ôi giờ ị ẹ. Lúc ốm còn xấu nữa. Chắc lạnh lắm hả? Lấy áo tở mặc nè. Đừng có bướng.” – Ánh mắt Thế Hưng khá dịu dàng. Khiến Hà Thư hơi ngại.
- “Thôi, cậu cũng lạnh mà”
- “Ồ hay. Mặc vào.” – Nói rồi Hưng cởi áo khoác ngoài ra đưa cho Thư kèm theo một cái lườm.
- “Ừ thế cảm ơn nhé. Hi”
- “Tình cảm ghê ta, chàng cởi áo cho nàng mặc cơ à. Lãng mạn như phim Hàn ý nhỉ.” – Phương Mai vừa bước vào cửa đã cười phá lên thích thú. Đi sau đó là Quân. Nó chẳng hề quan tâm. Đi một mạch xuống bàn.

Bất giác Thế Hưng mỉm cười.

- “Hừ!” – Hà Thư cũng chẳng thèm nhìn con người nhiều chuyện kia. Điều cô quan tâm là tại sao Phương Mai lại đi với Mạnh Quân?
- Cô liếc sang nhìn Quân. Nó ngược lên. Và vô tình. Hai đôi mắt nhìn nhau. Ánh mắt đó cũng vô tình làm tim họ rạo rực... Đôi má hồng lên, thêm một chút ầm ập trong buổi sáng mưa phùn!
- “Sao anh lại đi với Phương Mai vào lớp?”
 - “Vô tình gặp. Con bé đi cùng vào, thế thôi. Mà hỏi làm gì?”
 - “Em không thích nó đi cùng anh”
 - “Ồ, điên à? Liên quan gì mà không thích?”
 - “Vì nó thích anh.”
 - “Vô duyên. Hừ” – Nó hơi nóng mặt, vội quay mặt đi, liếc qua cửa sổ. Lá bàng khô rơi theo làn mưa nhẹ xuống chiếc ghế đá, hình ảnh nó và Minh Thư ngồi đó, tay chặt tay lại thoáng qua...

4. Chương 4 : Tâm Sự ...

Thế Hưng là một chàng trai rất đào hoa, có vẻ ngoài cực kì bắt mắt với những hành động ga lăng. Khiến biết bao cô gái xuyến xao, rung động. Khác với Quân, Hưng rất năng nổ, hoạt bát, hòa đồng với mọi người và việc chiếm tình cảm từ phái nữ là chuyện dễ như trở bàn tay. Nhưng hiện tại thì chàng ta chưa có nửa

còn lại của mình, đó chính là điểm ngắm của những đôi mắt trong và ngoài lớp. Việc Thế Hưng cho Hà Thư mượn áo nhanh chóng được lan ra ngoài nhờ Phương Mai, sau đó là những lời bàn tán, có người cho rằng Thế Hưng và Hà Thư là một cặp. Cũng có người cho rằng Hà Thư cố tình tiếp cận và chiếm tình cảm của Hưng. Những người trong cuộc thì chẳng hề quan tâm. Cho đến khi Mai Anh, một cô bé lớp dưới chạy lên lớp 11A, rơm rớm nước mắt, nhìn Hưng và nói:

- “Anh Hưng, người ta nói là anh thích chị lớp trưởng phải không?”
 - “Ồ, Ai nói em như thế?”
 - “Tại sao anh từ chối tình cảm của em. Huhu.” – Cô bé không trả lời câu hỏi mà tiếp tục khóc mà không quan tâm đến những đôi mắt đang nhìn đầy sự ngạc nhiên.
 - “Anh...?” – Quá bất ngờ, Hưng không kịp phản ứng.
 - “Anh trả lời em đi. Anh yêu chị Hà Thư phải không?”
 - “Nếu đúng...?” – Thế Hưng đưa tay ngang trán suy nghĩ rồi lại nhìn Mai Anh.
 - “Huhu... Em ghét chị.” – Đưa đôi mắt về phía Hà Thư, nước mắt lại lăn chã rơi. Ôm mặt, Mai Anh vừa khóc vừa chạy đi. Đằng sau là rất nhiều khuôn mặt trong những trạng thái khác nhau...
- Thế Hưng, có vẻ không quá bất ngờ về câu trả lời của mình, liếc sang nhìn Hà Thư. Trong khi Hà Thư đang không hiểu chuyện gì xảy ra, hai má đỏ ửng như quả táo chín mọng cùng với những lời xì xào, có ai đó cười khá to... Cô tránh cái nhìn của Thế Hưng mà không biết đằng sau cô cũng có một người đang nhìn cô. Nó bước ra khỏi lớp... rẽ lên tầng ba, khẽ đốt một điếu thuốc...
- Thế Hưng kéo tay Hà Thư chạy đi. Có lẽ chàng ta muốn nói điều gì đó, nhưng lại chọn không đúng chỗ: cầu thang nối tầng hai và tầng ba!
- “Hà Thư, này giờ cậu cũng nghe rồi phải không?”
 - “Nghe gì cơ?” – Lảng tránh không phải một cách tốt nhưng ít nhất cũng giúp Thư kéo dài thời gian hơn. Để làm gì à? Thư cũng không biết nữa!
 - “Tớ thích Thư!” – Thế Hưng nói rất đồng dục. Nhấn mạnh từng từ.
 - “Cậu đùa à?”
 - “Không tớ không đùa. Tớ thích Thư rất lâu rồi. Và Thư cũng chưa thích ai đúng không? Chúng mình có thể làm một cặp chứ?”
 - “Chắc cậu chưa biết...”
 - “Biết gì chứ?”
 - “Tớ thích Quân. Hoàng Mạnh Quân!”...

Nơi tầng ba... Nó lại đốt thêm một điếu thuốc... Và, không nghe gì thêm nữa... Nó tự nói với bản thân mình: “Chỉ là giống mà thôi...”

Cũng phải. Nếu ai đó đã từng gặp hoặc biết sơ qua về Minh Thư thì giờ đây sẽ bất ngờ trước Hà Thư. Cô bé có đôi mắt nâu, tròn xoe như những viên bi. Nụ cười luôn rạng rỡ với hàm răng trắng muốt, đều như hạt bắp. Mái tóc không dài nhưng đen mượt, một màu đen khá thu hút khiến bao chàng trai say mê. Điều khác nhau giữa song Thư là: Minh Thư thì khá dịu dàng, nhưng đây về tính nghịch. Còn Hà Thư, cá tính, dễ gần và rất hay cười. Tuy vậy, trong mỗi con người luôn tồn tại hai mặt, và họ luôn có những bí mật riêng, có lẽ sẽ là những bất ngờ...

...

Đã 5 rưỡi chiều. Trời cũng đã nhá nhem tối, một mình, giữa sân bóng rổ, nó ném bóng, rồi lại nện quả bóng xuống đất, không còn biết thời gian và không gian xung quanh nữa. Bóng tối đang dần ập xuống, bao trùm mọi nơi. Chỉ còn tiếng bóng và tiếng thở dốc. Nó mệt, nhưng vẫn lao vào quả bóng như muốn quên đi tất

cả. Nó cố gắng ném, ném, rồi lại ném... Cho đến khi kiệt sức, quả bóng rơi ra khỏi tay, nó ngã ra sân, mồ hôi tuôn như vừa tắm xong. Không còn đủ sức đứng dậy nữa, nó nằm im như mãnh thú bị trọng thương.

- “Anh Quân, anh sao thế? Muộn rồi không về à?” – Phương Mai không biết đã đứng đó từ lúc nào, chợt lên tiếng.

- “Hử? Ủ, anh chưa” – Quân mệt nhọc đáp, có lẽ lúc này nó đang cần sự yên tĩnh, vậy mà...

- “Anh uống nước đi, trông kìa, mồ hôi ướt hết áo rồi, anh ngồi dậy đi.” – Phương Mai giơ vạt áo lên, lau mồ hôi cho nó,

- “Ồ, cảm ơn em” – Nó lúng túng trước hành động của Mai.

- “Về đi anh. Trời tối rồi đó.”

- “Ồ, anh biết rồi, sao em không về đi?”

- “Em đợi anh mà...”

- “Hả? Đợi làm chi? Cùng đường không mà đợi?”

- “Nhà em ở Thanh Xuân. Cùng chứ” – Thực ra Phương Mai đã biết câu trả lời

- “Ủ, cũng gần đó. Về nào”

Nó đứng dậy ôm quả bóng bước đi lên trước. Phương Mai gọi với theo

- “Anh Quân, đợi em về cùng, trời tối, em sợ...”

- “Ủ. Nhanh”

Có lẽ mục tiêu của Phương Mai là tiếp cận Mạnh Quân đã đạt được. Trong đầu cô nàng đang suy nghĩ xem bước tiếp theo phải làm gì.

Còn nó, nó hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Đi được một đoạn thì xe của Phương Mai “bỗng nhiên” hết hơi! Và, nó phải bắt đắc dĩ đưa cô nàng về nhà. Người ngồi sau xe đang nở một nụ cười, một nụ cười đắc ý: “Nếu Hà Thư nhìn thấy cảnh này thì hay biết mấy, cô ta sẽ điên lên, haha...”. Rồi Phương Mai lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn gửi cho Hà Thư.

“ Ra cổng mà xem, sẽ bất ngờ đấy.”

Nó đi theo chỉ dẫn của Phương Mai. Thật khó hiểu khi cô nàng muốn đi đường khác, xa hơn. Quân dần nhận ra con đường này khá quen. Hình như đã từng có lần đi qua rồi thì phải, nhưng nó không thể nhớ nổi.

Bỗng, Phương Mai vòng tay ôm nó, hơi ấm của người con gái làm nó rạo rức nhưng không kém phần bất ngờ. Chưa kịp phản ứng gì thì cô nàng cất tiếng nói:

- “ Hà Thư. Sao lại ra đường đứng thế này. Haha. Vào nhà kéo lạnh. Tổ với Quân về nhé...”

Một tràng cười sảng khoái phát ra từ phía sau, và một ánh mắt lạnh lùng xen lẫn sự phẫn nộ của người đứng bên kia đường, trước một ngôi biệt thự lớn, hai tay khoanh trước ngực, không một lời nói. Và giờ nó đã hiểu, nó vội hất tay của Phương Mai ra nhưng chiếc xe đã lao đi quá tầm mắt của Hà Thư. Nó im lặng.

- “Em lạnh mà, sao hất tay em ra?”

- “Sẽ bị hiểu nhầm”

- “Ai hiểu nhầm chứ. Mà hiểu nhầm thì sao. Híc. Hay anh sợ Hà Thư hiểu nhầm?”

- “Vớ vẩn. Hà Thư liên quan gì?” – Nó chột dạ. Phải chăng nó sợ Hà Thư hiểu nhầm? Tại sao?

- “Thế thì để em ôm một lát đi. Lạnh . Em mà ôm là anh phải chăm em đó.”

- “Em điên thật. Ngồi yên đi. Sắp đến nhà chưa?”

- “Sao anh lạnh lùng thế. Em ôm đây. Kệ anh.”

Nói rồi Phương Mai lại vòng tay ôm nó. Lần này thì chặt hơn. Khiến nó có muốn gỡ cũng không được. Bắt lực với cô nàng luôn. Mùi nước hoa lan tỏa khắp cơ thể nó. Phương Mai nhẹ nhàng dựa trên lưng nó. Tuy hơi khác lạ, nhưng cảm giác lúc này của nó không hề giống với lúc ở bên Minh Thư, và cả lần đầu tiên đưa Hà Thư về nữa...

Đã về tới nhà Phương Mai. Cô nàng bước xuống xe nhưng còn lưu luyến.

- “Anh Quân về cẩn thận nhé, cảm ơn anh đã đưa em về.”

Nói rồi cô rướn người, nhẹ nhàng chạm đôi môi lên gò má buốt lạnh của nó, một cách quyến rũ...

- “Em thích anh...”

Không kịp chờ nó phản ứng. Phương Mai chạy vào nhà, để lại sau lưng một khuôn mặt khá tâm trạng. Nóng bừng vì bất ngờ!

...

“Bất ngờ chứ?”

Phương Mai sent tin nhắn vào điện thoại của Hà Thư rồi chờ đợi.

“Tưởng giở trò gì. Bình thường thôi”

“Cố gắng không thể hiện cảm xúc là không tốt đâu. Hại sức khỏe đó. Haha.”

“Làm thế cũng vô ích thôi. Mạnh Quân không dành cho cậu”

“Haha. Chờ mà xem. Hà Thư thân mến của tớ. Haha. Có biết tớ gửi gì cho anh ấy lúc anh ấy về không?”

“Gì?”

“Một nụ hôn đấy. Haha”

Hà Thư không reply tin nhắn của Phương Mai. Đôi mắt trùng xuống, tim cô se thắt lại. Cô đang ghen!

Cô phải đối mặt sao với những dòng chữ đó. Cô không thể khóc. Vì khóc là chấp nhận thua cuộc. “Phương Mai chỉ là một đối thủ nhỏ, không đáng để mình bận tâm. Người mà mình phải đánh bại. Chính là Minh Thư, phải, chính chị ấy...”

Cùng lúc đó, ở ban công tầng hai trong một ngôi nhà rộng lớn. Bóng người in lên tường cùng với ánh sáng mờ nhạt thật cô đơn. Nó chuyển bài nhạc. Ngược lên trời cao, nó tự hỏi mình rằng liệu có ngôi sao nào đang nhìn nó, âm thầm theo dõi nó hay không. Nó ước mong ngôi sao sáng nhất, rọi chiếu cho nó, là Minh Thư... Bất chợt, hình ảnh Hà Thư thoáng qua trong tâm trí nó...

“Anh và Phương Mai là gì của nhau vậy?”

Tin nhắn đến khiến Quân giật mình. Là của Hà Thư...

“Chẳng là gì cả”

“Vậy sao anh đưa cô ấy về. Hai người còn hôn nhau nữa chứ. Híc”

“Xe hỏng nên Mai nhờ đưa về. Hôn nhau khi nào? Là Phương Mai...” Nó không hiểu tại sao lại muốn giải thích với Hà Thư đến thế, có lẽ nó không muốn ai hiểu nhầm.

“Anh cũng thích như thế ý gì. Híc”

“Mà việc đấy liên quan gì đến em?”

“Em không thích nó như thế với anh.”

“Lí do?”

“Vì anh là của em...”

“Ồ. Vô duyên. Ai là của em?”

“Anh. Hừ. Em ghen đấy”

“Ồ. Diên. Anh ngủ đây. Pi pi”

Nó sent tin nhắn cuối rồi tắt máy. Nó muốn yên tĩnh. Phải làm sao đây? Cô bé đó giống Minh Thư quá. Nếu tiếp tục sợ rằng nó sẽ không kiềm chế được bản thân nữa...Nó đã phải kiềm chế mình sao cho những lúc ngồi học không nhìn Thư quá lâu, và, cố gắng lắm nó mới giữ được bình tĩnh khi Hà Thư bị bọn con trai trêu chọc... Hà Thư và Minh Thư... Nó mệt mỏi quá... Trái tim nó như vỡ tan ra vì nước mắt không chảy xuôi mà lặng lẽ trôi vào tim nó. Như những mũi kim nhỏ, đâm thấu tim, nhỏ ra từng vệt máu vô hình... Đau đớn...Quần quai. Đang từng ngày ăn mòn tâm hồn của nó...

Nó ước mong chưa bao giờ có buổi chiều hôm đó, một khoảnh khắc đáng sợ. Chính cái khoảnh khắc của ngày tàn đã cướp đi người nó thương yêu nhất... Nó nhớ...

Minh Thư nằm sõng xoài ra đất, ánh mắt yếu ớt, đôi môi thâm tím lại, nắm chặt tay nó rồi chỉ vội vàng nói được ba chữ: “Em xin lỗi...” Nó không hiểu tại sao lúc ấy Minh Thư lại nói như vậy. Nó cũng không có thời gian để hiểu nữa. Nó vội vàng đưa Thư vào bệnh viện, cô ấy hôn mê tròn một tuần mà vẫn chưa tỉnh dậy. Mỗi đêm nó ngồi cạnh giường bệnh mà không thể nào chợp mắt nổi. Những ý nghĩ đáng sợ cứ vờn quanh nó... Vài ngày sau đó, ba mẹ của Minh Thư từ Mỹ bay về, họ đã đưa cô ấy đi thật xa... Đến nơi mà nó không còn được gặp lại Minh Thư nữa. Họ nói sẽ đưa cô ấy về Mỹ để an táng. Thậm chí nó còn không thể nhìn mặt cô ấy lần cuối, không thể đến viếng và thắp cho Thư nén nhang. Thật đau đớn!

Và từ đó. Minh Thư đã biến mất khỏi cuộc đời của nó, nhưng cô ấy luôn tồn tại trong tâm trí nó. Chưa bao giờ phai nhạt. Nó nhớ cô ấy vô hạn. Lặng lẽ trong bóng đêm, chỉ có ánh sáng yếu ớt của điều thuốc đang hút dở và tiếng nấc. Tiếng nấc nhẹ của một người con trai đang hồi tưởng về những kỉ niệm... Xót xa...

Nó tiếc những thời gian ở bên Minh Thư, quá ít ỏi.

- “Mạnh Quân, Anh có đồng ý yêu Minh Thư mãi mãi không?”

- “nếu như Minh Thư cũng yêu anh mãi.”

- “Hi hi. Anh hứa rồi đó nha. Hi hi”

Quá khứ lại hiện về một cách đáng cay... Những lời nói, hành động của cô ấy như diễn ra trước mắt nó. “Minh Thư ơi, anh...anh không thể chịu đựng được nữa đâu...” “Anh muốn đi cùng em...” “Đừng bỏ anh mà...anh xin em...” “Về với anh đi em...”

Và rồi, không biết từ lúc nào, nó đã ngủ gục bên đồng tàn thuốc...

Ánh sáng nhẹ của buổi sớm mai khẽ hắt vào mắt nó. Choàng tỉnh. Ban công lạnh giá. Xung quanh nó là những mẩu thuốc lá cùng vỏ bao. Tối qua nó đã đốt hết một bao thuốc! Bật điện thoại lên, đã tám rưỡi. Trẻ học. Âm thanh từ điện thoại vang lên. Bốn tin nhắn. Của Hà Thư và Phương Mai...

“Sao anh không đi học?”

“Anh có sao không? Anh ốm à? Sao lại tắt máy...”

Vớ vẩn quá. Ốm đau gì chứ. Hừ. Nghỉ một buổi thì có làm sao? Nó mở tin nhắn của Hà Thư:

“Lớn rồi mà còn ngủ quên. Chắc đêm qua ngoài ban công lạnh lắm”

“Coi chừng sốt, tí học về em qua”

Hả? Con bé ma xó. Tại sao...???

Chẳng nhẽ...

Phải, đêm qua, bên đường, có một cô bé tóc buộc lệch, quàng khăn ngang mặt, tay xỏ túi áo. Ánh mắt nhìn lên ban công tầng ba, cứ thế... lạnh cóng. Quá nửa đêm mới quay bước ra về, đó cũng là lúc ánh sáng từ mẩu thuốc lá tắt ngấm...Đôi chân bước loạng choạng trong bóng đêm, thật khó khăn vì cô đã đứng im quá lâu... Một tiếng thở dài...

5. Chương 5 : Lời Xin Lỗi.

Quân thấy người mình lạnh cóng và đôi chút choáng váng. Nó lao lên giường như một gã say không biết phương hướng. Đầu nó bắt đầu đau từng hồi. Như có gì đó, nặng trĩu... Nó không thể mở đôi mắt ra được nữa. Căn phòng lạnh lẽo... Không một tiếng động. Nó mê man...

Trong cơn mê, nó loáng thoáng nghe thấy một giọng nói, quen lắm, nó không hiểu ở đâu nữa. Chỉ nghe từ được từ mắt:

“Em xin lỗi, em không biết...nói hay không...chị ấy...không xứng đáng...em không muốn anh như thế này...”

Và sau đó là tiếng khóc, nhẹ nhàng...

Rồi, một làn hơi nóng, một mùi thơm xộc lên mũi nó. Nó thấy cổ họng mình khô khốc, miệng đắng nghét. Mở hé đôi mắt, nó thấy bóng dáng thân quen ấy đang ngồi cạnh nó, Minh Thư...

- “Minh Thư, em đã về với anh rồi sao em?” – Giọng nói yếu ớt của nó vang lên xen lẫn niềm hi vọng.

- “Không, Quân, là em, Hà Thư...”

Nó đã tỉnh hẳn, cố gắng ngồi dậy. Hà Thư đỡ nó dựa vào gối. Ánh mắt cô thoáng chút buồn.

- “Sao em lại ở đây? Sao em vào đây được” – Không khỏi bất ngờ nhưng có lẽ nó không còn sức để mà giận giữ nữa rồi.

- “Em xin lỗi, tại cửa không khóa... Em nấu cháo cho anh...”

- “Ừ hình như hôm qua anh không khóa cửa.”

- “Anh ăn cháo nhé... Rồi còn uống thuốc. Anh bị cảm!” – Giọng nói của Thư mới nhẹ nhàng làm sao

- “Anh không cần đâu, em về đi”

- “Anh ăn xong rồi em về”

- “Anh nói không cần mà” – Nó dường như gất lên.

Hà Thư nhìn nó. Nước mắt như chực chờ để tuôn ra. Bàn tay cô run lên. Không phải vì sợ. Mà vì cô cũng đang rất mệt, đầu cô cũng đang muốn sốt. Nhưng cô không muốn Quân biết.

- “Để anh ăn... Em đừng có mót ướt đấy” – Quân hạ giọng, có lẽ nó hơi hối hận về lời nói vừa rồi.

- “Để em giúp...”

Hà Thư bưng bát cháo lên, nóng hổi. Từng thìa một, thối...rồi khẽ đút cho nó, như một đứa trẻ vậy! Cô đã cố gắng biết bao để tay khỏi run lên...

Hơi nóng của bát cháo đã giúp mồ hôi nó chạy ra khỏi cơ thể như được giải thoát. Nó thấy khá hơn. Hà Thư đưa tay lên trán, lau mồ hôi cho nó. Từ trán, rồi xuống má. Nó vô tình cảm nhận được một cái gì đó. Ấm áp... Tim nó run lên từng nhịp. Nó không dám giải đáp xem cảm giác đó là gì. Nó sợ... Cô bé đưa thuốc cho nó uống.

Bàn tay nó vô thức nắm lấy bàn tay Hà Thư. Hai đôi mắt hướng về nhau... Nó dùng hết sức lực lúc đó, kéo Thư lại, choàng tay ôm cô... Đầu nó lại quay cuồng. Nó không biết bản thân nó đang làm gì và nghĩ gì... Cái ôm... Chặt lắm. Như sợ nếu buông ra sẽ đánh mất thứ quan trọng nhất... Má nó chạm vào trán cô bé. Nóng...

- “Em không phải là chị ấy...” – Tiếng Hà Thư rên lên, như tiếng của một trái tim đang bị tổn thương.

Giờ đây, câu nói ấy đã khiến nó từ trạng thái mơ hồ trở về với thực tại. Nó buông Hà Thư ra.

- “Anh xin lỗi. Anh...”

Không có tiếng đáp lại. Hà Thư đứng lên, quay đi. Mở cánh cửa, cô bước ra. Có ai biết rằng nước mắt đang từng dòng lăn trên khuôn mặt đau khổ ấy. Đau khổ vì thực tại, và... vì một điều mà cô giấu kín trong lòng, một bí mật!

Lúc này, nó đã đủ tỉnh táo để nghe thấy tiếng kéo cửa dưới nhà. Có lẽ Hà Thư về. Thoáng qua, nó muốn Thư ở lại... Muốn được cô ấy chăm sóc mặc dù nó biết, cô không phải Minh Thư.

“Có lẽ cô bé ấy cũng bị sốt. Trán nóng quá. Vậy mà, vẫn đến để chăm sóc mình.”

Mạnh Quân hồi hận về những gì trước đây đã đối xử với Hà Thư. Quá lạnh nhạt.

“Anh nghĩ em cũng nên uống thuốc.”

Nó sent tin nhắn rồi nhắm mắt chờ tin hồi âm. Nó thấy thương Hà Thư. Đã lâu lắm rồi, không ai quan tâm và chăm sóc nó như vậy. Kể cả ba mẹ nó. Họ chỉ biết gửi tiền về cho nó tiêu mà không nghĩ đến cảm giác của nó. Nó thèm hơi ấm gia đình. Nó vẫn sống tốt khi không có họ, nhưng bây giờ là lúc nó cần ba mẹ nhất. Vậy mà...

“Em không sao”

Nó hệt hẫng khi nhận được chỉ vắn vện ba chữ trong tin nhắn.

“Anh xin lỗi...”

Không biết nói gì ngoài lời xin lỗi. Một chút trống vắng trong lòng nó. Nó lại hút thuốc. Khói thuốc khiến nó ho sặc sụa. Ngược qua mặt bàn cạnh giường ngủ, bát cháo vẫn bốc hơi như vừa mới nấu xong. Cảnh tượng vừa xảy ra làm nó thấy rạo rức. Phảng phất đâu đây mùi nước hoa của Hà Thư... Hiện tại và quá khứ xen lẫn nhau đang choán ngập tâm trí nó. Không có tin nhắn hồi âm. Nó thất vọng. Hình như trời đổ mưa. Chột dạ, nó nghĩ đến Hà Thư đi về và dính mưa!...

...

Tiếng điện thoại réo rất làm nó bật dậy, đầu nó hết đau, nhẹ bẫng.

“A lô.”

“Em Mai nè, em gọi anh dậy đi học. Hôm qua anh ngủ quên hử. Hà Thư nói thế.”

“À ừ, anh ngủ quên”

“Sao không nhắn tin trả lời em, anh biết em lo lắng không?”

“Ừ. Anh quên mất”

“Anh dậy chuẩn bị đi học đi nha, em nhớ anh. Hi hi”

Nói rồi Phương Mai cúp máy. Nó dụi mắt nhìn đồng hồ. Sáu giờ rưỡi.

“Tại sao Hà Thư lại không muốn Phương Mai biết là mình ốm? Thật khó hiểu.”

Nó thấy hơi đói. Từ trưa qua đến giờ nó mới chỉ ăn lưng bát cháo. Nó phi xuống nhà, có lẽ nó đã khỏi ốm hẳn. Tất cả là nhờ Hà Thư... Lọc tử lạnh ra, chẳng còn gì ngoài mùi gói. Nó ăn rồi chuẩn bị đến trường.

Vẫn như mọi hôm, khi trống vào lớp, nó mới lê chân vào chỗ ngồi. Liếc qua bên cạnh, Hà Thư vẫn chưa đến! Nó bỗng như nghẹt thở. Có lẽ nào cô ấy mệt nên ngủ quên? Ừ có lẽ thế. Những ý nghĩ cứ vờn quanh đầu nó. Mười lăm phút đầu giờ, cô giáo chủ nhiệm thông báo Hà Thư bị ốm, Phương Mai sẽ đảm nhiệm chức vụ thay Thư. Như sét đánh ngang tai vậy. Vì nó mà Hà Thư bị ốm. Nếu nó không ốm, Hà Thư sẽ không đến thăm... Nếu nó không đối xử với Hà Thư như thế thì cô ấy sẽ không bỏ về rồi bị dính mưa... Và cô ấy sẽ không bị cảm. Nó là kẻ có lỗi. Nó thật đáng trách. Tại sao lại có thể nghĩ cô ấy là Minh Thư được chứ...

Hết tiết một, nó xách cặp, đi ra cửa.

- “Anh Quân, anh đi đâu vậy?” – Tiếng Phương Mai với theo nó.

- “Ừ, anh mệt. Anh về”

- “Anh ốm à? Để em xin cô đưa anh về nha”

- “Kệ anh, anh không phải trẻ con.” – Nó găm gừ trong cổ họng. Chẳng biết vì sao nó thấy bức tức vô cớ.

- “Em...”

Chẳng nghe thêm lời nào, nó đi về phía cổng. Gió thổi bạt vào người khiến tai nó ù đi. Nó muốn đến thăm Hà Thư, nhưng rồi lại thôi. Nó nghĩ cô ấy đã có ba mẹ... Nó đạp xe ra hồ. Nơi này gió thổi mạnh quá, nó thấy lạnh.

“Anh đến thăm em đi”

Tin nhắn của Hà Thư!

“Ba mẹ em...”

“Em ở một mình, em mệt lắm. Coi như cầu xin anh”

Đã một lần nó đưa Thư về nhà, và cũng từng một lần đi qua nhà của cô ấy. Nó lao như điên đến nhà của Hà Thư. Trong lòng nó thấp thỏm, không biết vì sao. Đến cổng, nó đứng im quan sát ngôi nhà. Ngôi biệt thự khá to, còn to hơn nhà nó đang ở. Vậy mà bên trong chỉ có một người ở sao?

“Em đang trên phòng, tầng ba, em không cài cổng đâu, em biết anh sẽ đến!”

Chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Nó đẩy cổng bước vào. Xung quanh là một vườn hoa, đủ các loại, ở giữa là con đường nhỏ dẫn lên nhà. Nó không nhìn quanh nữa mà chạy xộc lên tầng ba, nó lo lắng, thở không ra hơi.

- “Thư ơi” – Nó cất tiếng gọi

- “Em trong này” – Tiếng nói yếu ớt phát ra từ căn phòng lớn

Bước vào, nó im lặng.

Hà Thư đang cố ngồi dậy. Khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc xõa ra, cô nở một nụ cười hạnh phúc dù cô không còn đủ sức. Mạnh Quân ngồi xuống bên đường, đưa bàn tay lên trán Hà Thư, nó cảm nhận được hơi nóng từ đó. Như có gì đó đè nặng lên tim, nặng trĩu... Nó lúng túng không biết phải làm gì.

- “Anh xin lỗi... Tại anh” – Nó ấp úng.

- “Tại anh nên hôm nay anh phải chăm sóc em...”

- “Em mệt lắm không?”

Đã lâu lắm rồi nó không nói những lời như thế...

- “Mệt lắm ạ, em nóng lắm” – Hà Thư nũng nịu như một đứa trẻ con, dường như khoảng cách giữa hai người đang được cô rút ngắn.

- “Anh biết mà, để anh nấu cháo cho em nhé”

- “Anh biết nấu không?”

- “Anh...không” – Chết rồi, nó quên mất là nó không biết nấu – “Nhưng anh sẽ thử, nhưng chắc không ngon, hay anh đi mua cho em nhé.”

- “Em muốn anh nấu cơ”

- “Nhưng đừng chê nhé, em nói cách nấu đi, anh sẽ nấu cho em ăn..”

Tim nó nóng ran, nó nhẹ nhàng quá... Vì nó có lỗi... Hay vì cô ấy giống Minh Thư???

Nó ra khỏi phòng. Còn lại Hà Thư ở trong phòng. Cô cố giấu những giọt nước mắt. Vì sao à? Vì cô biết tại sao Mạnh Quân tốt như thế. Các bạn có biết cảm giác của kẻ yêu đơn phương không? Ừm, đau đớn lắm. Quân đối xử tốt với nó nhưng không phải vì Quân yêu nó. Đó mới là cảm giác làm tê liệt trái tim, khiến những giọt máu vô hình đang nhỏ ra... chậm, nhiều, và dần cạn kiệt...

Mạnh Quân bưng bát cháo lên phòng, nhắc Hà Thư ăn mau kéo nguội.

- “Em muốn được giống như anh hôm qua...”

- “Anh...”

- “Đi mà anh...”

Thôi được, nó đành chiều người ốm. Hà Thư ngoan ngoãn ăn hết bát cháo, mặc dù...không được ngon cho lắm. Hơi mặn!!!

Lúc này cũng đã gần mười một giờ. Nó cho Hà Thư uống thuốc rồi chuẩn bị về.

- “Anh đừng về, em ở một mình buồn lắm”

- “Trời, lớn rồi mà như trẻ con.”

- “Tại anh mà em ốm. Bắt đền anh.”

- “Thôi được rồi, ghớm quá đi”

- “Hi hi. Vui ghê”

- “Mà nhà lớn thế này sao em lại ở một mình? Ba mẹ đâu?”

- “Ba mẹ em phải chuyển công ty, ở tận bên Mĩ cơ, nên ba mẹ mua nhà ở đó luôn rồi. Em không muốn sang đó nên xin ba mẹ ở lại. Trước đây em ở với chị gái...”

Nói đến đây Hà Thư bỗng im lặng.

- “Chị của em đâu?” – Quân tò mò.

- “À... Đi du học luôn rồi anh ạ. Giờ em chỉ có một mình.”

- “Giống anh đấy, hì”

- “Em biết”

- “Tại sao em biết? Sao em biết nhiều về anh thế ma xó?”

Hà Thư chỉ cười. Cô bé ra hiệu cho nó ghé tai xuống.

- “Vì em thích anh!”

- “Này làm anh ngại đấy” – Nó đỏ mặt.

Nó và Thư nói chuyện một lúc rồi cô bé chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Nó lặng người. Chăm chú nhìn Hà Thư. Thực ra, Hà Thư cũng có những điểm riêng biệt của cô ấy. Về mặt lúc này, mệt mỏi nhưng có chút gì đó hạnh phúc. Nó cũng vậy. Hôm nay, nó đã cười ...

Nhẹ nhàng đứng lên, nó nghĩ cô bé cần nghỉ ngơi. Bỗng, bàn tay Hà Thư vô thức nắm chặt tay nó. Giọng nói khe khẽ, ngắt quãng, thắm mệt:

- “Anh... Đừng về...”

Thật đáng yêu! Má nó lại đỏ ửng lên. Nó lặng lẽ nhìn Hà thư, tim đập hơi nhanh vì bàn tay cô ấy đang siết chặt tay nó... Một chút khác lạ trong nó. Cái cảm giác ấy đã từng diễn ra trong nó, lâu lắm rồi.

...

Sáng sớm, nó đợi Hà Thư trước cổng. Nó muốn chuộc lỗi với cô ấy.

“Anh đưa em đi học nhé.”

Nó sent tin nhắn rồi háo hức như trẻ con vậy. Hà Thư có lẽ vẫn còn hơi mệt nhưng vẫn cố gắng đi học. Khuôn mặt hơi xanh nhưng nụ cười vẫn tươi lắm, cô ấy hạnh phúc.

- “Em đi học được không vậy?” – Quân hơi lo lắng.

- “Được mà anh. Hì”

- “Ừ, nếu mệt thì ở nhà đi.”

- “Em không sao mà.”

Chiếc xe lăn bánh, cô gái nhỏ khẽ dựa đầu vào lưng nó, mỉm cười...

Nó xách cặp vào lớp giúp Hà Thư với bao ánh mắt dò xét. Phương Mai đưa cái nhìn vào chiếc cặp trên tay Quân và sau đó là chủ nhân của chiếc cặp. Đưa tay lên miệng, ho một tiếng, cô nàng tiến đến gần chỗ Thế Hưng.

- “Họ có vẻ khác đây”
- “Hừ...” – Anh chàng tức tối hừ nhẹ một tiếng.
- “Sao tức à? Mình tách họ ra nhé”
- “Liên quan gì đến cậu?”
- “Vì tớ thích Mạnh Quân, còn cậu thích Hà Thư. Ổn chứ?”
- “Bằng cách nào?”
- “Cửa đổ Hà Thư đi, Mạnh Quân để tớ.”
- “Khó đấy” – Kéo lại chiếc khăn trên cổ, Thế Hưng quay sang nhìn Hà Thư rồi nói tiếp – “Hôm nọ tớ đã bị từ chối.”
- “Vậy à? Thế để tớ, dù sao Quân cũng chưa nói gì.”
- “Ừ..”

Kết thúc cuộc đối thoại bằng tiếng trống vào tiết. Họ khẽ gật đầu với nhau rồi ai về chỗ nấy.

Nó liếc qua Hà Thư, ánh mắt cô bé thoáng sự mệt mỏi khiến nó thấy lo. Hà Thư cũng nhìn nó, cười. Trái tim hai người như cùng chung nhịp đập, khẽ bối rối, khẽ rạo rực... Ngoài kia, gió lại khẽ vờn những đám lá khô... Xào xạc...

Nó tiến về phía lan can, nhìn xuống dưới sân trường. Từng đôi một đang ngồi cạnh nhau dưới ghế đá trò chuyện, có lẽ, họ rất hạnh phúc. Kí ức lại một lần nữa tràn về, bên dưới gốc cây bàng là một người con trai và một người con gái, chàng trai nhẹ nhàng cởi khăn từ cổ ra, khẽ quàng lên cho cô gái, họ nhìn nhau, cảm nhận nhịp đập từ trái tim người bên cạnh. Bàn tay siết nhẹ, đôi má cô gái ửng hồng như trái chín, trong lồng ngực, trái tim đã loạn nhịp... Lời nói và hơi thở ấm áp khiến chàng trai ấy si mê, không muốn rời... “Đừng xa em anh nhé...”. Nhưng giờ đây, chàng trai vẫn ở đó. Cô gái đã đi về đâu? Cô gái ấy đã rời chàng trai mà đi, đi về một nơi xa lắm... Nơi đây chỉ còn bóng dáng của một người đã xa cùng những nuối tiếc, vẫn vương và để lại một người con trai cô đơn giữa tháng ngày hiu quạnh...

- “Anh hút thuốc à?” – Tiếng Phương Mai thốt lên, một cách ngạc nhiên...

Bàn tay và đôi môi nó đã vô thức đốt gần hết một điếu thuốc. Phương Mai đã cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Thật may vì nó chưa rơi nước mắt.

- “À, ừ” – Nó lạnh lùng đáp, ánh mắt vẫn hướng về chiếc ghế đá, không ai ngồi.
- “Hút thuốc không tốt đâu anh ạ, đưa em vứt đi nào, thầy cô mà biết thì chết đó.” – Nói rồi cô giật lấy điếu thuốc vứt đi.

Hơi chút bực tức nhưng nó cũng mặc kệ. Thầy cô giáo à? Nó sợ chắc. Hừ

- “Anh Quân lát đi uống nước với em nhé”
- “Làm gì?”
- “Thì em muốn đi cùng anh mà”
- “Anh bận rồi” – Ánh mắt nó liếc qua cửa sổ, Hà Thư đang nằm bẹp xuống bàn.
- “Anh bận gì thế ạ?” – Phương Mai thất vọng xen lẫn tò mò hỏi.
- “Đưa Hà Thư về”
- “Sao cơ? Tại sao lại phải đưa?”

- “Vì Thư ốm? Sao không?”
- “Để Thế Hưng đưa về cũng được mà”
- “Phải đấy, em sẽ đưa Hà Thư về, anh khỏi lo.” – Thế Hưng từ cửa lớp bước ra.
- “Không phải việc của em”
- “Tại sao lại không? Em đang theo đuổi Thư mà. Chẳng nhẽ anh yêu cô ấy à?”
- “À không, chẳng qua...”
- “Thế là được rồi, em sẽ đưa Hà Thư về, thế nhé anh”
- “Vậy là anh đi uống nước với em được rồi, hìhì”
- “Hừ, cũng được.”

Ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua từng kẽ lá, rọi xuống bờ vai của cô gái nhỏ. Hà Thư với gương mặt mệt mỏi lê bước ra khỏi cửa lớp. Có lẽ quyết định đi học khá sai lầm, vì cô cảm thấy mệt quá. Nhưng cô muốn được nhìn thấy Mạnh Quân nên cô đã rất cố gắng. Một cơn gió khẽ thoảng qua khiến Hà Thư hơi choáng váng, đầu óc thêm quay cuồng. Thế Hưng lao xe đến.

- “Thư lên tớ đưa về nào”
- “Không cần đâu mà”
- “Thư đợi anh Quân à?”
- “Sao Hưng biết?”
- “Anh ấy đi với Phương Mai rồi, Thư để tớ đưa về đi”
- “Ừ cảm ơn cậu.”

Sao anh ấy lại để mình như thế này trong khi mình đang bị ốm? Anh ấy vô tâm thế sao? Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, cho đến khi nó gục đầu sau lưng Thế Hưng, ngủ thiếp đi... Vòng tròn của bánh xe vẫn lăn đều... Nắng vẫn rọi, gió vẫn đùa nghịch trên tóc, và bàn tay ai đó khẽ vòng ra phía sau giữ chặt lấy cô gái nhỏ, cảm nhận sự hạnh phúc...

Mạnh Quân nhấp một ngụm cà phê đen, lạnh lùng hỏi:

- “Hôm nay đổi à? Sao rủ anh đi ?”
- “Hi, tại em muốn đi chơi với anh mà”
- “Ở lớp gặp không thấy nhiều à?”
- “Vẫn không đủ. Hi hi. Anh không muốn đi cùng em sao?”
- “À...Ồ, tại nơi này chả có gì vui cả.”
- “Thế mình đi chơi nhé?”
- “Ở đâu?”
- “Ở đâu cũng được tùy anh”
- “Hẹn hò à?”

Câu nói của nó làm Phương Mai hơi đỏ mặt nhưng rồi cô cũng lấy lại bình tĩnh.

- “Nếu em muốn thế. Anh có đồng ý không?”
- “Điên rồi, em hiểu gì về anh chứ?”
- “Thì bây giờ em muốn hiểu. Được không ạ”

- “Anh là người không như em nghĩ đâu, là con gái, không nên đi chơi một mình với anh, hiểu chứ. Cũng trưa rồi, em về đi.”

- “Hôm sau mình đi nhé anh, em không sợ anh đâu.”

- “Được thôi, đừng hối hận nhé, anh là học sinh cá biệt đấy. Bây giờ thì về nào.”

Phương Mai mỉm cười mãn nguyện. Cô không có cảm giác sợ mà ngược lại, cô thấy khá thú vị. Thú vị hơn những chàng trai cô từng theo đuổi. Ai cũng không quá ba ngày. Riêng Quân thì khác. Một người đặc biệt. Nhưng cũng sẽ là người tiếp theo sa bẫy. Cô đã nghĩ thế!

Từng bước trên con đường vắng, về đêm, nơi đây thật yên tĩnh. Cũng đã gần mười giờ, ánh sáng trở nên hiem hoai từ các ô cửa sổ, dưới ánh đèn cao áp bóng nó cao lớn, in xuống mặt đường. Nó vừa từ quán cơm bụi đi ra. Cả buổi chiều nay, nó không biết bản thân nó đã đi đâu. Cứ đi vậy, có lẽ là vòng quanh hết cái thành phố này rồi. Trong đầu nó miên man suy nghĩ. Suy nghĩ về quá khứ, lục tìm những kỉ niệm đẹp. Nhìn về hiện tại cùng những gì đang xảy ra. Cho đến khi mặt trời lặn, nó thấy đói bụng. Tìm một quán cơm bụi ăn cho qua cơn đói, rồi nó lại đi tiếp. Đôi chân rã rời nhưng vẫn chậm chậm bước đi, bước để quên những xót xa trong lòng... Tại sao nó lại sống những ngày qua như thế? Vì nó yêu Minh Thư? Không, đó chỉ là một phần mà thôi, nó sống như vậy vì nó muốn trốn tránh tất cả, trốn tránh cái quá khứ đã làm ình hạnh phúc, rồi bây giờ lại làm bản thân nó đau khổ. Nó bước đến một con đường, dừng lại và tìm về trong trí nhớ. Đây chính là nơi mà lần đầu tiên nó gặp Hà Thư... Cô bé có đôi mắt tròn, ánh mắt nhìn nó mới thân thuộc làm sao. Ánh mắt ấy đã làm tim nó rạo rực. Cũng vì... Cô bé giống Minh Thư quá. Giống từ cái tên! Nó bỗng thấy nhớ cô bé. Chợt nghĩ, từ trưa đến giờ nó chưa hỏi thăm cô ấy, cũng không thấy cô ấy nhắn tin đến. Không biết cô ấy đã khỏe chưa...

- “A lô” – Giọng Hà Thư yếu ớt vọng lại bên kia đầu dây.

- “Anh Quân đây, em thế nào rồi.”

- “Sao giờ anh mới gọi cho em, sao trưa nay không đưa em về? Sao không đến thăm em...Hu hu”

Trời ơi, Hà Thư đang khóc sao? Nó như tê liệt, không cất nên lời. Nó im lặng.

- “Anh... Em nhớ anh lắm...”

- “Sao anh không nói gì?”

- “A lô, a lô...”

Tiếng Hà Thư ngày một nhỏ dần. Nó sực tỉnh.

- “Anh đây, giờ anh đến. Em ăn gì chưa?”

Sao nó lại quan tâm đến Hà Thư như vậy, giọng nói lại trầm ấm nữa chứ...

- “Anh đến thật không? Em đói lắm, chưa ăn gì... Anh đến đi.”

- “Nhưng hơi bất tiện, trời tối, mà em lại ở nhà một mình...”

- “Em mệt lắm... Anh đến đi...”

- “Ừ, anh sẽ đến, em nghỉ tí đi”

Nó cúp máy, nhìn quanh rồi tiến về cửa hàng nhỏ. Nó không biết mua gì cho Hà Thư nữa. Bánh, sữa, mỗi thứ một túi như sợ Hà Thư đói. Hai liều thuốc cầm ở cửa hàng bên cạnh nữa. Nó lại bước đi.

Thoảng chớp ngời biệt thự rộng rãi nhưng hiu quạnh đã hiện ra trước mắt. Chỉ có ánh đèn ở phòng Hà Thư. Cửa vẫn mở. Hơi tối, nhưng có lẽ ánh đèn từ điện thoại giúp nó từng bước một đi lên cầu thang.

Đẩy cánh cửa đang khép hờ, Hà Thư quay sang nhìn nó, mỉm cười. Vẫn vẻ mặt lạnh lùng, nhưng giọng nói thì trầm ấm.

- “Mệt không?”

Hà Thư như muốn ngồi dậy, nó đỡ cô bé tựa lưng vào gối.

- “Em hết mệt rồi.”
- “Sao?”
- “Anh đến là em hết mệt. Cuối cùng thì anh vẫn gọi cho em...”
- “Ồ, ngốc”
- “Cả ngày hôm nay anh đi đâu vậy, sao...”
- “Phương Mai rủ anh đi uống nước.”
- “Lại là cô ta. Hừ” – Về mặt thoáng sự giận dữ nhưng rồi lại dịu xuống.
- “Vì cô ta mà anh quên mất em, không đưa em về... Anh quá đáng. Híc”
- “Thế Hưng muốn đưa em về mà...”
- “Nhưng em không thích, em chỉ thích anh thôi...”

Hà Thư kéo nó gần lại, vòng bàn tay bé nhỏ ôm chặt nó.

- “Em nhớ anh, em nhớ anh. Em không cho anh đi nữa...”

Tim nó đập loạn xạ, nếu trời sáng có thể sẽ nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng như gấc chín của nó. Cô ấy bạo quá. Bạo như Minh Thư vậy... Trong vô thức, nó cũng vòng tay đáp lại cái ôm. Hơi thở ấm áp phả ra từ Hà Thư, hơi của người ôm. Vầng trán nóng bừng. Đôi môi vô tình áp lên gò má xanh xao nhưng ấm của người con gái bên trong vòng tay của nó. Hà Thư càng siết chặt nó hơn. Và rồi, môi chạm môi... Cảm xúc dâng trào trong họ. Gấp gáp...Rộn rã...Lặng im nghe tiếng đập của trái tim...Ấm nóng...Ngọt ngào... Đã lâu lắm rồi, cái cảm giác được yêu thương mới trở lại với nó. Nó đỡ lấy cổ Hà Thư, bờ môi nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, một chút nhói đau nơi con tim... Hình ảnh Minh Thư thoáng qua nhưng không thể ngăn được nó lại lúc này. Nó tê dại. Cơ thể của nó đang dần che mất cơ thể của Hà Thư. Tiếng thở gấp... cúc áo ở ngực người bệnh bật tung ra, dưới ánh đèn, để lộ làn da trắng nõn... Nó dần lê đôi môi va mạnh vào cổ và ngực của Hà Thư... Như một con mãnh thú đang phát điên vậy...

“Tít tít tít...”

Âm thanh từ điện thoại của nó vang lên. Cảm giác vội tan biến, quay về với thực tại cùng với suy nghĩ hỗn độn. Mình đang làm gì vậy? Chuyện gì đang xảy ra? Nó vội buông tay ra khỏi cơ thể ấm áp kia, ánh mắt ngại ngùng của một kẻ như vừa tỉnh cơn say. Nó không dám nhìn thẳng vào mắt Hà Thư...

- “Anh xin lỗi...”
- “Là tại em mà...”

Nó im lặng, mở tin nhắn ra. Là của Phương Mai.

“Anh đã ngủ chưa? Em thấy nhớ anh. Hihi”

Ngước sang nhìn Hà Thư, cô ấy cũng vừa rời mắt ra khỏi màn hình điện thoại của nó. Hà Thư không vui!

- “Anh đừng yêu nó nhé.”
- “Hâm!”

Lảng tránh ánh mắt của Hà Thư, nó chợt nhớ ra rằng Hà Thư chưa ăn gì. Nó mở túi, lấy ra một hộp sữa cùng với bánh mì, đưa cho cô ấy.

- “Em ăn tạm rồi uống thuốc, anh không biết em muốn ăn gì nên...”
- “Anh đừng về thì em ăn.”
- “Ngốc này, không về sao được. Anh là con trai, ở lại sao được, em không thấy vừa này...?”
- “Có sao đâu, mình cùng thức”
- “Hâm à? Mình có là gì đâu, ở lại không tiện.”

- “Híc...”
- “Ngoan nào”
- “VẬY anh ở lại với em thêm lát nữa nhé”
- “Ừ, cũng được, em ăn đi.”

Nó đưa mắt nhìn Hà Thư. Nó thấy hối hận về những gì vừa qua. Nó đưa tay cài lại cúc áo cho Hà Thư. Ánh mắt ấy lại nhìn nó...

6. Chương 6 : Nước Mắt Của Một Thành Con Trai.

Gần mười hai giờ, nó hít một hơi dài rồi bước ra khỏi nhà Hà Thư. Mùi hương của cô ấy vẫn còn vương trên người nó. Chưa bao giờ nó ở nhà ai đến khuya như thế này. Kể cả Minh Thư, cô chưa bao giờ dẫn nó về nhà cả. Cũng chưa bao giờ kể về gia đình cô ấy. Vậy mà, Hà Thư thân thiết với nó quá. Họ là hai người khác nhau. Phải...

Điện thoại nó lại reo lên. Lại là tin nhắn của Phương Mai.

“Anh Quân, sao không nhắn tin lại cho em. Anh ngủ rồi à?”

“Ừ, anh quên. Anh chưa ngủ.”

“Em nhớ anh quá. Anh nhớ em không? Hi”

“Hấp, nói lung tung”

“Sao ạ. Hihi. Nhớ thật mà”

“Ừ, hi”

“Sao anh ngủ muộn thế?”

“Ừ anh vừa ở nhà bạn về”

“Ai vậy, em biết không ạ”

“À... Em không biết đâu. Thôi anh đi về đã”

“Anh về đi nha. Muộn rồi đó. Moahhh anh. Hihi”

...

Một cuộc điện thoại đường dài từ Canada. Ba mẹ nó nói sẽ về thăm nó một tuần. trong nay mai thôi, nó sẽ được gặp gia đình của nó. Anh cả Mạnh Long của nó cũng sẽ về. Nó nửa vui, nửa buồn. Nó không thể để ba mẹ và anh nó thấy nó sống như thế này được. Nó sẽ phải dọn dẹp lại nhà cửa, chuẩn bị ít đồ ăn. Nhưng còn kết quả học tập thì làm sao nó có thể thay đổi. Chẳng nhẽ để ba mẹ và anh của nó biết nó phải ở lại lớp à?

Trong giây phút, nó lại nhớ tới Minh Thư cùng với kết quả học tập của mình. Nó không biết phải làm sao nữa. Có nên nói cho ba mẹ biết về tất cả mọi chuyện không? Tháng ngày qua nó đã sống buông thả quá. Nó biết thế, nhưng nó không đủ dũng cảm để đối mặt với sự thật... Cuối cùng nó đã buông xuôi. Dù sao cũng đã đến lúc nó nên nói sự thật với ba mẹ, nó mong được sự tha thứ.

“A lô, Thư à?”

“Em đây anh”

“Em khỏe chưa?”

“Em khỏe rồi anh ạ, nhờ anh đó. Hi”

“Thế chiều nay rảnh không? Giúp anh tí việc.”

“Với anh lúc nào em cũng rảnh. Hi. Việc gì thế anh”

“Ba mẹ anh sắp về thăm anh, chiều đi siêu thị với anh nhé, anh không biết nên mua những gì.”

“Vâng ạ. Chiều anh đón em nhé”

“Ừ. Hi”

Có lẽ Hà Thư cảm nhận được sự vui vẻ và hạnh phúc trong lời nói của nó. Cũng phải, đã hơn nửa năm rồi, ba mẹ có về thăm nó đâu. Cả anh Mạnh Long nữa. Nó nhớ họ lắm. Nó thêm một bữa cơm gia đình. Và sắp rồi, nó sẽ được gặp gia đình của nó, được ngồi bên mâm cơm ấm cúng có đầy đủ thành viên trong gia đình. Nó hạnh phúc... Nó cũng không hiểu vì sao nó lại nhờ Hà Thư nữa. Có lẽ nó chẳng còn ai thân thiết nữa, kể từ ngày nó trở thành một học sinh cá biệt... và một phần vì cô ấy giống Minh Thư...

Một buổi chiều bận rộn nhất từ trước đến giờ, nó và Hà Thư mua bao nhiêu là đồ. Thức ăn, đồ uống, hoa quả... Nó vui lắm. Luôn miệng cười nói. Hà Thư khe khẽ nhìn nó, mỉm cười. Tối nay, nó mời Hà Thư ở lại ăn cơm cùng nó, bữa cơm hai người. Lâu lắm rồi, những giây phút hạnh phúc mới tràn ngập trong tâm trí nó. Họ cùng nhau nấu ăn, cười đùa. Người ta có thể nhận thấy một Quân khác lúc này... Nó chờ mong ngày đoàn tụ gia đình biết chừng nào...

- “Đã xong. Hihi”

- “Oa, em nấu ăn khá nhỉ? Có độc không đó. Haha”

- “Hihi. Lâu rồi em mới ăn cơm hai người đó. Cảm ơn vì đã mời em nha”

- “Em giúp anh rất nhiều mà. Anh phải cảm ơn mới đúng.”

- “Hihi”

- “Để anh đi lấy cốc. Em uống gì? Bia hay nước ngọt. Mà con gái thì uống nước ngọt đi.”

Nói rồi nó nhanh nhẹn chạy đi lấy cốc.

“Tít Tít Tít Tít...”

Hồi chuông dài đổ lên từ điện thoại bàn trong phòng khách.

“A lô”

“Quân à, mẹ đây”

“Mẹ à, con vui quá, bao giờ ba mẹ về ạ, con nhớ mọi người quá.” – Nó vui như một đứa trẻ con vậy. Nhưng...

“Quân à, mẹ xin lỗi...”

“Sao cơ?”

“Ba có việc đột xuất nên không về được, để lần sau con nhé...”

Nó im lặng. Tim nó như vỡ tan ra... Nước mắt chực chờ rơi xuống. Tai nó ù đi, tưởng chừng như không nghe thấy gì nữa.

“Quân à. Quân... A lô, a lô”

Nó cúp máy...

Bao nhiêu hi vọng cùng niềm hạnh phúc chợt tan biến. Bàn tay nó buông thõng, chiếc cốc thủy tinh rơi xuống đất theo những giọt nước mắt. Nó thất vọng. “Choang...” Những mảnh vỡ li ti bắn ra nền gạch hoa. Hà Thư từ bếp chạy đến. Nhìn Quân, cô đã hiểu. Nó gục mặt xuống hai đầu gối, có lẽ để che đi những giọt nước mắt đau khổ. Họ đâu có quan tâm đến nó, nếu không thì đã về thăm nó, đăng này, đã hơn nửa năm... Vậy mà...Hà Thư lặng lẽ ngồi xuống cạnh nó, vòng tay ôm nó. Một sự im lặng... Nó tựa đầu vào Thư như một đứa trẻ đang làm nũng, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Lần đầu tiên nó yếu đuối như vậy trước mặt một người con gái...

- “Anh nhớ họ lắm...”

- “Em hiểu mà”

- “Có lẽ họ không muốn gặp anh”

- “Không phải đâu anh...”

Lại im lặng... Không khí trong phòng ngột ngạt đến khó tả. Ánh sáng hiem hoi của mặt trời đã tắt hẳn. Trời đã về đêm, từng đợt gió nhẹ nhàng lùa vào căn phòng khiến hai con người ấy sát lại gần nhau hơn. Không ai nói lời nào... Lúc này, Hà Thư là chỗ dựa duy nhất cho nó.

- “Thôi, mặc kệ họ đi. Dù sao họ cũng không về nữa.”

Nó kéo Hà Thư đứng dậy. Cố tỏ ra mạnh mẽ.

- “Mình đi ăn cơm.”

- “Vâng...”

Thức ăn đã nguội lạnh. Cô gái nhỏ nhanh nhẹn đun nóng lại thức ăn. Nó ngồi tựa vào ghế. Nuốt từng li rượu. Men rượu cay xè khiến nó nóng cả người. Cởi chiếc áo khoác ngoài ra, nó đưa một li rượu cho Hà Thư.

- “Uống với anh.”

- “Nếu anh thích thì không vấn đề.”

- “Mà thôi, con gái. Em ăn đi”

Hà Thư đâu có chịu. Cô giằng lấy li rượu từ tay nó, uống cạn. Hơi nóng bốc lên khuôn mặt khiến cô hơi choáng váng.

- “Thôi, anh xin. Ăn đi rồi anh đưa về không muộn.”

- “Anh uống thì em uống.”

- “Thế anh hút thuốc có dám hút không?” – Nó đốt một điếu thuốc, rít một hơi dài.

- “Đưa đây”

Hà Thư đưa điếu thuốc lên miệng, khói thuốc xộc lên mũi. Cô ho sặc sụa.

- “Thôi, anh thua” – Nó vút điếu thuốc vào cái gạt tàn trên bàn ăn. - “Ăn đi, người đâu mà bướng thế không biết.”

Nó bật một lon nước ngọt đưa cho Hà Thư.

- “Rượu cay quá anh ơi, em nóng lắm.”

- “Thấy chưa. Nói mà không chịu nghe”

- “Hihi. Bây giờ cứ làm sao ý.”

- “Say hả. Kém thế. Mới có tí. Haha” – Nó bật cười rồi lại uống cạn li rượu.

- “Đưa đây. Ai kém chứ. Hứ”

Không chờ nó phản ứng, Hà Thư cầm cả chai rượu tu. Nó giật mình.

- “Ôi trời, anh xin em. Say ra đấy thì khổ anh. Con gái mà thế à?”

Nó giật mạnh chai rượu từ tay Hà Thư, khiến rượu văng tung tóe khắp sàn nhà. Người cô gái nhỏ sặc mùi rượu. Lưỡi và cổ họng cô cay xè. Như muốn xé toạc ra vậy.

- “Haha, còn kêu em kém nữa không? Yên tâm đi, em không say đâu. Mà có say thì đi ngủ, mai cuối tuần mà.”

- “Cái con bé này, tí say anh liệu hồn.”

- “Say đâu. Hihi. Nóng quá đi mất.”

Hà Thư kéo khóa, cởi chiếc áo khoác vắt lên ghế. Làn da trắng nõn nà lộ ra.

- “Mặc ngay áo vào, muốn bị cảm à?”

- “Ô. Em nóng. Hay nhỉ?”

- “Ô. Không nghe anh nữa hả?”

Cô gái nhỏ bước ra khỏi ghế, tiến về phía nó.

- “Nghe anh á? Nghe cái gì cơ ạ?”

- “Trời ạ. Bắt đầu ăn nói lung tung rồi. Con bé này.”

- “Ăn cơm nào, đút cho em đi. Hihi”

- “Ôi trời... Chết mất...”

Ghé sát vào khuôn mặt của nó. Hà Thư thì thầm. Lời nói không hẳn là của một kẻ ngấm hơi men.

- “Anh có yêu em không? Anh hãy quên chị Minh Thư đi, dù chị ấy có trở về đi chăng nữa cũng không xứng đáng với tình cảm của anh dành cho chị ấy.”

- “Em nói gì? Hà Thư? Em đừng xúc phạm Minh Thư. Cô ấy đã mất. Em đừng nói như thế.”

- “Mất??? Hahahaha....”

Một tràng cười giòn dã xen lẫn sự đau khổ từ Hà Thư. Cô ngồi xuống ghế. Gục đầu vào vai nó... Có lẽ cô đã ngủ thiếp đi. Vậy mà nước mắt vẫn lăn dài trên khuôn mặt đỏ rực...

Nó không hiểu Thư nói gì. Hà Thư đã biết chuyện gì sao???

Nó bế Hà Thư lên phòng, khẽ đặt xuống giường, đắp chăn rồi kéo cửa đi ra ngoài phòng khách.

Nó miên man suy nghĩ, tia sáng đỏ rực của điều thuốc hút dở nổi bật giữa căn phòng bao trùm bóng đêm. Nó không thể nào chớp mắt, nó nghĩ đến những lời của Hà Thư. Tại sao cô ấy nói rằng dù Minh Thư có trở về đi chăng nữa cũng không xứng đáng với tình cảm của nó. Tại sao? Hà Thư thực ra là ai? Những lời nói của cô ấy có nghĩa là sao? Phải chăng Hà Thư đã biết điều gì đó??? Nó không hiểu, thực sự là không tài nào có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa. Phải chăng Minh Thư vẫn còn sống? Không thể nào. Chính mắt nó đã chứng kiến vụ tai nạn mà. Với lại, nếu còn sống tại sao cô ấy không về với nó? Tại sao lại thôi học ở trường? Tại sao không liên lạc với nó? Đúng vậy. Nếu còn sống thì Minh Thư sẽ không bỏ nó mà đi đâu. Có lẽ Hà Thư vẫn chưa biết Minh Thư đã mất. Hừm...

Những câu hỏi cứ vờn quanh đầu nó như đùa cợt vậy. Men rượu đã làm cho nó choáng váng. Nó nên đi ngủ. Vừa định bước chân về phòng, nó chợt nghĩ ra Hà Thư đang nằm trong đó. Nó vội quay bước về phòng khách. Ngả người trên salon, nó tắt điều thuốc rồi chìm vào giấc ngủ. Câu nói của Hà Thư vẫn theo nó vào tận những giấc mơ! Trong mơ... vụ tai nạn ấy lại ám ảnh nó... Nó mê man...

Hà Thư tỉnh dậy trong một trạng thái khá mơ hồ. Cổ họng cô thấy khát nước, hơi của rượu vẫn còn đọng lại ở đó. Đầu óc choáng váng. Mùi rượu từ người khiến bụng cô nôn nao dờn dợn. Mở mắt ra cô thấy mình đang nằm trên phòng của Mạnh Quân. Có lẽ chàng ta đang ở phòng khách. Trời cũng không lạnh lắm nhưng nếu nằm lâu trên salon cũng có thể bị cảm. Hà Thư ôm chăn tiến về phía phòng khách, cô gái nhỏ đắp chăn cho nó. Nhẹ nhàng như sợ nó tỉnh dậy. Trên sàn nhà những mẩu thuốc vẫn chưa tắt ngấm. Nó vừa chớp mắt được một lúc nhưng tiếng động nhẹ đã khiến nó chàng tỉnh. Vẫn không mở mắt, nó im lặng.

- “Quân à, em xin lỗi vì không dám nói ra sự thật. Vì em không muốn anh phải đau khổ thêm nữa. Có lẽ một ngày nào đó... Minh Thư sẽ về...”

Lời nói ấy... như một mũi kim đâm vào da thịt nó... Nó vẫn im lặng. Trong đêm tối, sẽ không ai nhìn thấy những giọt nước mắt đang lăn trên má nó. Nóng và đau đớn...

Hà Thư đứng dậy, với chiếc áo khoác và kéo cửa ra về. Ngoài trời, bóng đêm bao trùm, những tia sáng hiếm hoi từ đâu đó rọi lại, yếu ớt, nhỏ bé tột cùng. Cô gái nhỏ bước chân trên đường. Xung quanh không một tiếng người, chỉ có tiếng gió thổi từng cơn khiến da thịt cô ớn lạnh. Lúc này đã gần hai giờ sáng...

Trong căn nhà lớn, chỉ còn một mình nó. Trống trải và cô đơn. Tâm trạng của nó lúc này... đau khổ quá. Những câu hỏi lại dần vặt nó. Tại sao ? Tại sao? Và tại sao? Phải chăng Minh Thư không còn yêu nó? Nhưng tại sao cô ấy phải làm vậy? Giờ cô ấy đang ở đâu? Hà Thư là ai? Tại sao lại biết nhiều đến thế? Tại sao???... Tiếng khóc bật lên trong im lặng. Vết thương nơi trái tim nó tưởng chừng sắp lành nhưng lúc này lại rỉ máu... Những giọt máu vô hình lại mạnh mẽ chảy. Không âm ỉ mà quần quại...

...

7. Chương 7 : Trở Về.

Cả đêm, nó chỉ chợp mắt được một lát. Có lẽ vì do quá mệt mỏi. Đôi mắt vẫn còn đọng nước...

“Cúp học đi, anh muốn nói chuyện.”

Hà Thư bàng hoàng đọc tin nhắn. Cô giật mình, lẽ nào tối qua mình đã nói gì? Vậy Mạnh Quân đã biết những gì? Hà Thư thoáng lo lắng. Nhưng cô biết đã đến lúc nên cho nó hiểu mọi chuyện.

“Thôi được. Đón em”

Nó đèo Hà Thư băng qua một con dốc nhỏ, cách nhà và trường học khá xa. Hà Thư ngồi sau xe, yên lặng. Đôi môi mím chặt, ánh mắt thoáng nỗi buồn. Phải chăng sắp đến lúc kết thúc mọi chuyện. Kết thúc cuộc gặp gỡ và những ngày qua, những ngày hạnh phúc... đối với cô.

Một con suối hiện ra trước mắt cô gái nhỏ. Cô chưa bao giờ đặt chân đến nơi này. Tiếng suối trong veo, róc rách lượn qua những tảng đá to. Những viên đá cuội nhỏ thì nằm bên dưới làn nước mát lịm. Hà Thư khẽ lượn chân xuống dòng nước ấy... Nó ngồi lặng im trên phiến đá, nhìn vào cái khoảng không vô hình. Miên man... Nó không biết nên bắt đầu từ đâu.

- “Anh muốn nói gì với em...?” – Hà Thư đã cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- “Em là ai?”

- “Sao lại hỏi như thế. Em là Hà Thư, Triệu Hà Thư...”

- “Triệu Hà Thư ư????”

- “Phải...”

- “Em là gì của Triệu Minh Thư???”

- “Em...”

- “Nói đi”

- “Chẳng là gì cả”

- “Vậy tại sao em biết về anh và Minh Thư?”

- “Anh muốn biết?”

- “Phải. Anh còn muốn biết hiện giờ Minh Thư đang ở đâu?”

- “Chị ấy mất rồi.” – Hà Thư vẫn muốn níu giữ lại phút giây cuối cùng được ở bên Mạnh Quân. Có lẽ sẽ không có lần tiếp theo, nếu như Mạnh Quân biết sự thật.

- “Nói dối”

- “Em...”

- “Minh Thư đang ở đâu? Cô ấy đâu. Em nói đi”

Nó lao về phía Hà Thư. Đường như đang tức giận. Bao giờ cũng vậy. Cứ nhắc đến Minh Thư là nó không thể kiềm chế được bản thân mình.

- “Thôi được. Thực ra...”

“Hà Thư! Chị đã về. Em gái yêu quý của chị. Em sắp được giải thoát.”

Âm thanh từ điện thoại vọng lại. Cổ họng Hà Thư nghẹn lại. Không thể nói thêm được điều gì nữa. Chị ấy đã về. Thế là hết....

- “Chị Minh Thư...”

- “Sao? Em nói nhanh đi”

- “Chị ấy sắp về”

- “Sao cơ... Em..em nói gì? Có thật là cô ấy chưa chết? Tại sao cô ấy rời xa anh? Em nói đi. Nói đi...”

Đôi bàn tay rần rần của nó đề mạnh lên bờ vai nhỏ bé của Hà Thư. Mắt cô ứa lệ...

- “Phải. Minh Thư chưa chết. Chị ấy...đang trở về với anh...”

Giọng nói đứt quãng và xen vào đó là sự đau khổ tột cùng.

- “Cô ấy đã đi đâu? Tại sao không nói gì với anh? Tại sao bây giờ mới trở về? Em có biết không?”

Nó nhìn Hà Thư với ánh mắt run lên vì sung sướng. Nhưng cùng với sự hoài nghi và hi vọng.

- “Anh nên hỏi trực tiếp chị ấy...”

- “Sao em lại khóc?” – Nó đưa tay gạt hai hàng nước mắt trên gò má Hà Thư. Nụ cười hạnh phúc vẫn hiện diện trên môi.

- “Em... Em sẽ rất nhớ anh...”

- “Tại sao???”

- “Vì em sẽ phải rời xa anh...”

- “Tại sao?”

- “Vì chị ấy đã về...”

- “Anh không hiểu gì cả? Híc.”

- “Ngày hôm nay, anh có thể dành cho em được chứ?”

- “Được... Nhưng... tại sao lại thế?”

- “Đừng hỏi thêm bất cứ điều gì được không anh?”

- “Ừ. Được.”

- “Cho em ôm anh nhé... Lần cuối...”

- “Em sao thế? Em làm anh lo đấy”

Hà Thư im lặng. Cô đưa những ngón tay run rẩy bẫy vòng qua eo nó rồi tựa đầu vào lồng ngực, nơi mà trái tim nó đang loạn nhịp. Qua những lớp áo, nó cảm nhận được hơi ấm của nước mắt. Nó không hiểu tại sao Hà Thư lại như thế. Họ cứ lặng yên như vậy... Cho đến khi bàn chân họ tê buốt dưới làn nước xanh. Nó ngược mắt nhìn Hà Thư... Có một cảm giác gì đó xen lẫn. Nó cũng không thể giải thích nổi. Mắt chạm mắt...

“Mạnh Quân. Em đã về với anh đây. Anh đang ở đâu?”

Dòng tin nhắn trên màn hình điện thoại của nó khiến tim nó rộn rã, muốn chạy thoát ra khỏi lồng ngực. Ánh mắt nó sáng lên niềm vui và niềm hạnh phúc. Nó vội vã buông bàn tay bé nhỏ của Hà Thư ra, đôi tay ấy giờ lạnh toát...

“Minh Thư phải không em? Tại sao bây giờ em mới trở về. Em có biết anh rất nhớ em không? Em có biết thời gian qua anh đau khổ thế nào không? Em đang ở đâu? Anh sẽ đến”

Nó send tin nhắn mà trong lòng bồi hồi xúc động. Nó không biết nếu gặp Minh Thư nó sẽ như thế nào...

Hà Thư lặng lẽ nhìn xuống dòng nước lạnh buốt. Cô vội co bàn chân lên miếng đá. Nặng dần buông xuống mái tóc. Trái tim lại rỉ máu.

“Em đang ở nhà anh. Anh về đi. Hi”

Sao tin nhắn của Minh Thư khác lạ quá. Trước đây, cô ấy thân thiết bao nhiêu. Giờ như người xa lạ vậy. Phải chăng tình cảm đã phai mờ qua thời gian? Phải chăng...

Mong muốn được gặp Minh Thư cùng nỗi nhớ thương da diết đã chặn lại dòng suy nghĩ của nó. Nó cất tiếng:

- “Hà Thư, anh đưa em về”

- “Vâng...”

Cô gái nhỏ như muốn nấc lên. Có ai biết được tình cảm trong lòng cô đã quá sâu đậm. Có ai biết được cái cảm giác sắp phải rời xa người mình yêu, nhìn người ấy tay trong tay, hạnh phúc cùng người khác... Ngồi sau xe mà tim cô se thắt lại. Như có ai đó bóp chặt nó. Khó thở... Mạnh Quân đã đưa cô về. Có lẽ đây là lần cuối... Hà Thư bước xuống xe, ánh mắt của cô nhìn nó như nín kéo một cái gì đó. Nín kéo một thứ không thuộc về mình. Phải... Không thuộc về mình. Cô mỉm cười. Đau khổ...

Nó học tốc phi xe về nhà. Nóng nóng được gặp người yêu khiến đôi chân của nó có thêm nghị lực. Trái tim trong lồng ngực như ngừng đập khi thấy bóng dáng ấy đứng trước cổng nhà nó. Nhưng... Bóng dáng quen thuộc mà nó cảm tưởng xa lạ quá...

- “Minh Thư...” – Nó gần như hét lên. Nó muốn chạy đến bên cô ấy ngay lập tức. Mà sao nó lại đứng yên?

Minh Thư quay lại, mỉm cười nhìn nó. Mái tóc đã cắt ngắn theo một kiểu kì lạ cộng với màu đỏ rực. Cô mặc một chiếc áo dạ lưng mà nâu sẫm. Chân đi boots cao. Đôi mắt kẻ sặc, bờ môi được tô bởi màu đỏ tươi... Tất cả đã nín chân nó đứng lặng đi.

Còn đâu mái tóc đen mượt, dài chấm eo. Còn đâu đôi mắt tròn xoe, dễ thương và giản dị. Còn đâu đôi môi phớt hồng tự nhiên... Nơi đâu???

Minh Thư bước đến bên nó, ôm nó để thể hiện nỗi nhớ sau bao ngày xa cách. Nhưng sao cái ôm không còn hơi ấm nữa. Nhẹ nhàng như một kiểu ôm xã giao chứ không chặt và mãnh liệt như trước. Tại sao?

- “Em nhớ anh!”

- “Tại sao bây giờ em mới trở về?”

- “Anh đừng hỏi được không. Em đã trở về. Mình làm lại từ đầu nhé anh yêu”

- “Anh... Ừ. Anh cũng rất rất nhớ em. Em sẽ học tiếp cấp ba chứ?”

- “Em cũng chưa biết nữa. Mình vào nhà đi anh.” – Minh Thư buông tay ra khỏi người nó.

- “Ừ.”

Nó không thể tưởng tượng nổi tại sao nó lại như thế này. Cảm giác vui sướng và hạnh phúc khi biết tin Minh Thư trở về đã tan biến... Hình ảnh Hà Thư khẽ thoáng qua nó. Những giọt nước mắt và những lời nói... Chợt nhói đau nơi con tim...

...

Hà Thư nằm cuộn tròn trong chăn, cô tự nhủ với lòng mình rằng sứ mệnh của cô đã kết thúc. Chàng trai vẫn chưa hề biết bất cứ chuyện gì. Cô đã làm tròn bốn phận với Minh Thư...

“Chị về chưa? Sao ở bên đó lâu vậy, em muốn nói chuyện.”

“Chuyện gì vậy. Chị đang ở cạnh Mạnh Quân. Lâu không gặp nhớ chị à. Haha. Lát chị về rồi nói chuyện.”

Hà Thư ném điện thoại xuống cuối giường, kéo chăn kín lấp mặt. Cô không muốn suy nghĩ thêm nữa. Nhưng sao hình ảnh của nó cứ hiện ra trong tâm trí Hà Thư. Cô càng thêm khó chịu và giận giữ khi Minh Thư đang ở bên nó, thực ra...cô đang ghen.

Trời dần về chiều, gió thổi se lạnh. Cô gái nhỏ mở mắt tỉnh dậy. Đã gần bốn giờ mà sao Minh Thư chưa về. Gần năm tiếng đồng hồ họ ở bên nhau, có lẽ rất vui vẻ. Hà Thư nhếch miệng cười sau một tiếng thở dài...

Có tiếng kéo cửa dưới nhà. Chắc Minh Thư đã về.

- “Em gái yêu, chị về rồi nè. Ha ha”
- “Chị với anh ấy sao rồi?”
- “Tất nhiên là vẫn bình thường rồi, Quân có vẻ rất nhớ chị. Thú vị thật. Sau bao lâu mà vẫn giữ được tình cảm như ngày đầu.”
- “Thế còn chị?”
- “Chị không biết nữa, thấy cũng bình thường.”
- “Tại sao chị lại quyết định trở về bên anh ấy?”
- “Bố mẹ...”
- “Chị không còn yêu Mạnh Quân phải không?”

Minh Thư không trả lời. Cô với bộ quần áo rồi bước vào nhà tắm. Lại im lặng. Không khí ngột ngạt quá. Hà Thư cảm thấy lo lắng. Cô hiểu tại sao Minh Thư quay về.

- “Hà Thư...” – Tiếng nói từ phòng tắm phát ra.
- “Sao chị?”
- “Thời gian qua, em đã làm những gì?”
- “Ý chị là gì?”
- “Em và Mạnh Quân”
- “Anh ấy lúc nào cũng nhớ tới chị. Có lẽ em không thể chiếm được trái tim anh ấy.”
- “Vậy là cuộc đời chị chỉ có thể yêu duy nhất một người rồi. Hahahaaaaa”

Tiếng cười của Minh Thư làm vang vọng cả ngôi biệt thự. Tia sáng yếu ớt cuối cùng của mặt trời xuyên qua tấm kính, mặt trời lên khuôn mặt của Hà Thư, cô khẽ đưa tay đỡ lấy trái tim... Cầu xin nó đừng nhói lên từng hồi...

“Sao hôm nay hai người nghỉ học vậy?”

Đang trong bữa tối, Hà Thư đặt đôi đũa xuống, cô mở tin nhắn ra đọc rồi nhẹ nhàng reply tin nhắn. Bằng một giọng nhẹ nhàng, không còn khó chịu như trước nữa. Có lẽ ngay cả cô cũng đã mất cơ hội chứ đừng nói chị Phương Mai.

“Cậu đừng quan tâm đến Mạnh Quân nữa. Người yêu anh ấy về rồi. Tổ với cậu không phải tranh giành nữa. Thế nhé.”

Minh Thư cũng cúi sang đọc. Cô khá tò mò.

- “Ai thế em?”
- “Bạn cùng lớp em. Nó thích anh Quân.”
- “Xem ra chị lắm chiêu thủ nhỉ. Haha. Lát ăn xong em rửa bát nhé, chị có hẹn với Mạnh Quân.”
- “Hừ. Em ghen đấy.”
- “Ai bảo không chiếm được trái tim nó còn kêu ca nỗi gì.”

- “Ba mẹ hay thật. Tại sao không phải em mà lại là chị?”
- “Ừ, kể ra cũng khó hiểu. Nếu được chị đã nhường cho em rồi. Một năm qua tình cảm với chị đã phai nửa rồi.”
- “Nhưng vẫn còn?”
- “Khá ít”
- “Vậy ở bên anh ấy là không thật lòng?”
- “Cũng không thể nói như thế được. Chị sẽ cố gắng lấy lại cảm giác ban đầu. Quân cũng đẹp trai đấy chứ. Haha”
- “Hừ...”

Minh Thư ăn vài ba miếng rồi xách túi đi ra khỏi nhà. Có lẽ cô đã quên những món ăn Việt, nó làm cô không thích thú lắm. Cả con người ấy nữa. Con người mà cô đã từng yêu thật lòng, giờ thì chỉ là nghĩa vụ...

Trên bàn ăn, cô gái nhỏ đang ngồi một mình. Cô không ăn nữa. Trong đầu cô không biết bao nhiêu câu hỏi cứ lớn vồn, phát khó chịu.

Mạnh Quân đứng trên ban công nhìn xuống cuối đường, nó đang ngóng chờ một người. Nhưng là ai? Là người mà nó yêu say đắm, người có thể khiến nó hi sinh tất cả. Hay... Người con gái bé nhỏ đứng bên đường lúc khuya? Người con gái đứng giữa cái lạnh giá, dưới màn sương đêm dày đặc... Người con gái đã chăm sóc nó trong cơn sốt? Và, cô bé đã khóc, khóc vì nó... Những giọt nước mắt, những cái ôm trong đau khổ. Thực ra... Cô là ai?

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nó, lạnh giá!

- “Sao anh đứng thờ người ra vậy?”
- “Minh Thư à, anh...”
- “Em gọi mãi mà anh không xuống. Anh mệt à?”
- “À anh không, anh xin lỗi. Mình đi nhé.”
- “Vâng.Hi”

Nó nắm lấy bàn tay Minh Thư, kéo cô ấy bước ra khỏi căn biệt thự. Nhưng bàn tay cô gái thì vẫn lạnh giá, buông lỏng một cách khó hiểu. Đôi mắt cứ nhìn về phía ánh sáng phản chiếu trên đường. Cô gái im lặng. Có lẽ cô không biết nói gì khi tình yêu đã phai quá nửa. Những hành động, cử chỉ thân mật dường như đã xa lạ với cô. Cô không biết nên bắt đầu từ đâu để lấy lại cái tình yêu đã từng sâu đậm với mình.

Họ cứ im lặng cho đến khi nó không thể bước tiếp.

- “Minh Thư...”
- “Dạ”
- “Sao em không nói gì?”
- “Em biết nói gì giờ.”
- “Chẳng nhẽ em không có gì muốn nói với anh? Qua bao nhiêu thời gian xa cách mà”
- “Ồ, em...”
- “Em có biết... Anh rất rất nhớ em không? Tại sao em ra đi như thế? Một vụ tai nạn? Là thật sao? Tại sao bây giờ em mới trở về? Một năm qua anh đã chết. Và giờ em trở về, em đã cứu anh sống lại, nhưng sao em khác quá...”
- “Có gì khác đâu anh”
- “Hình như em không còn yêu anh nữa...”

Đôi mắt nó chực tuôn ra những giọt nước mắt cay đắng. Nó yếu đuối hơn bao giờ hết.

- “Anh, đừng nói thế. Tình cảm của em chưa bao giờ hết. Nhưng em cần thời gian...”

Minh Thư ôm choàng lấy nó. Cô ngước đôi mắt nhìn nó âu yếm. Ánh mắt ấy như muốn che đi một sự thật nào đó...

- “Anh, tin em nha. Mình sẽ như xưa mà.”

- “Ừ, anh xin lỗi. Anh quá lời. Em có thể kể anh nghe những gì đã xảy ra trong thời gian qua được không? Em yêu!”

- “Em... Em bị tai nạn, tưởng chừng không qua khỏi nhưng khi ba mẹ đưa em sang đó, người ta đã tiêm cho em một liều thuốc. Em mê man bất tỉnh. Rồi em cũng không hiểu sao một thời gian sau em đã tỉnh lại được nhưng phải ở lại tỉnh dưỡng. Giờ em mới được trở về gặp anh. Em nhớ anh lắm chứ...”

- “Vậy sao? Hóa ra là như thế. Sao em không gọi điện cho anh?”

- “Em sợ anh lo.”

- “Ghét em. Em đã giết anh một năm đấy...”

- “Hi hi. Có vậy em mới biết anh yêu em nhiều như thế nào chứ.”

- “Thế bây giờ đèn đi”

- “Đèn nè, đèn nè...”

Bờ môi ấm nóng của Minh Thư đã khuấy động nỗi nhớ trong lòng nó. Nó hạnh phúc đến điên dại. Dưới ánh đèn cao áp, bóng của hai người đổ dài trên mặt đường...

...

8. Chương 8 : Cảm Giác

Một cơn gió lạnh lẽo luồn qua khe cửa sổ, vắn vào người Hà Thư. Cô khẽ tựa mình trong chăn. Lòng cô nặng trĩu, cô muốn mình không tỉnh dậy nữa. Không tỉnh dậy rồi sẽ không phải đến trường. Cô phải làm sao để có thể đối mặt với Mạnh Quân?

- “Không đi học à em gái yêu?” – Giọng nói của Minh Thư vang lên từ phòng bên cạnh. To và rất tình cảm.

Hà Thư ngái ngủ mở hé đôi mắt và liếc sang chiếc đồng hồ báo thức có lẽ đã bị hỏng chuông. 6h45 phút. Cô gái nhỏ bật dậy. Dù trong tâm trí cô không muốn tỉnh dậy nhưng không hiểu sao...

Vừa ôm cặp vừa gặm miếng bánh mì chạy đi lấy xe nhưng cô vẫn không quên hỏi chị thăm chị mình.

- “Hôm nay chị sẽ làm gì?”

- “Hừm... Chị cũng không biết nữa. Hay chị rủ Quân bỏ học nhé. Haha”

- “Em không thích đâu. Hừ”

- “Haha chị đùa mà. Chị biết em quan tâm anh ấy lắm, nhưng em cũng quên dần đi. Em gái yêu ạ.”

- “Em đi học đây.”

- “Ừ, nhanh không muộn.”

Nó khẽ đưa ánh mắt nhìn về phía Hà Thư khi cô chạy xộc vào lớp. Nó đã hơi lo lắng vì nghĩ rằng hôm nay Hà Thư không đi học. Nhìn kia! Hà Thư trông thật khác lạ. Những cái nhìn rồi những tràng cười vang lên. Cô nàng vì đi vội nên chưa kịp chải đầu!

Nó cũng mỉm cười. Còn Thế Hưng, chàng ta không cười mà nhẹ nhàng đến gần chỗ ngồi của Hà Thư, đưa đôi bàn tay chạm lên mái tóc rối xù vì gió của cô, vuốt nhẹ... Chàng cau mày nhìn cô và nói:

- “Con gái thế này đây à?”
- “Hi hi... Tại tớ dậy muộn mà”
- “Chỉ giỏi lí do. Hi hi”
- “Thật đấy”
- “Ừ rồi. Hi. Để tớ chải cho. Hihi”
- “Chúng nó đang nhìn kìa, ngại chết”
- “Kệ. Hihi. Ai nhìn thì kệ cho chúng nó ghen tị”
- “Hấp ! hihi”

Nó không cười nữa! Lặng nhìn đi chỗ khác.

“Hà Thư là Hà Thư... Còn, người mình yêu là Minh Thư... Ừ! Phải rồi...”

Bên cạnh nó, cũng có người vừa len lén nhìn...

Thế Hưng vẫn thế, vẫn quan tâm và chăm sóc cô như vậy, khiến cô hơi ngại ngùng nhưng cũng làm cho cô thêm chút hơi ấm trong mùa đông cô đơn này.

Giáng sinh sắp đến!

Ừ! Chỉ vài ngày nữa thôi, không khí giáng sinh đang tràn ngập khắp cái thành phố này. Ai cũng mong chờ. Chỉ riêng cô là không. Cô sợ cái cảm giác cô đơn trong khi mọi người hạnh phúc bên người họ yêu. Cô sợ khi nghĩ đến hình ảnh người cô yêu tay trong tay với chị gái mình. Sẽ như thế nào đây? Đau khổ rên lên từng hồi trong tim hay cười chúc phúc cho họ. Được thôi... Nước mắt sẽ sưởi ấm cho cô mỗi khi cô lạnh...

Hà Thư bấm số điện thoại, áp tai vào ống nghe, chờ đợi một giọng nói sau những tiếng tút dài.

“Alo, Minh Thư hả con”

“Là con, Hà Thư”

“À ừ, con gọi có chuyện gì thế?”

“Nhớ mẹ, muốn gọi không được sao ạ?”

“Ồ, chị đâu con?”

“Mẹ chỉ nhớ đến chị thui hả?”

“Sao con nói vậy?”

“Lúc nào cũng chị chị”

“Thì...”

“Vì chị có thể giúp ba mẹ trong chuyện làm ăn phải không?”

“Sao con...”

“Ba mẹ muốn chị Thư yêu Mạnh Quân để làm gì?”

“Mẹ...”

“Con biết hết. Nhưng tại sao lại là chị mà không phải con? Tại sao?”

“Chị lớn hơn con, biết suy nghĩ hơn con. Chị con có thể giúp cho cả cái nhà này đấy.”

“Vâng, vì thế mà ba mẹ và chị đã giết chết trái tim con đấy. Vì thế mà ba mẹ trói buộc sự tự do của chị con, chị con không còn yêu anh Quân nhưng vì ba mẹ, vì chuyện làm ăn của ba mẹ...Thôi! Chào mẹ”

“Con... Alo...Alo...”

Hà Thư cúp máy để kiềm chế sự giận dữ đang sôi lên trong lồng ngực. Nếu tiếp tục không biết cô sẽ còn nói những gì nữa. Thực ra thì ba mẹ cũng chỉ muốn lo cho gia đình này thôi, nhưng đâu nhất thiết lại phải là Mạnh Quân và gia đình của anh ấy? Có biết bao nhiêu gia đình có quyền thế bên Mĩ mà ba mẹ không chọn. Lại chọn đúng người mà nó yêu thương. Tại sao nó không thể thay thế cho Minh Thư để hoàn thành cái nhiệm vụ này? À không, là trách nhiệm mới đúng! Tại sao?

Minh Thư mệt mỏi đẩy cánh cửa lớn bước vào.

- “Nấu cơm chưa em gái yêu?”
- “Chưa”
- “Em sao thế?”
- “Không sao cả, em vừa nói chuyện với mẹ.”
- “Mẹ nói gì?”
- “Mẹ hỏi chị”
- “Hỏi chị làm gì?”
- “Không biết”

Cô trả lời cụt lủn rồi rời phòng khách. Cô sợ mình lại đổ hết sự tức giận lên đầu người chị đáng mến. Có lẽ cô cũng hơi giận chị ấy thật. Cũng chẳng hiểu vì sao. Vô cớ! Ừ, cũng đúng. Gần sát giáng sinh, trong khi họ vui vẻ đi chơi với nhau thì cô thui thủi ở nhà một mình, một buổi chiều vô vị! Thực ra, không phải cô không có ai rủ đi chơi, chẳng qua là không thích mà thôi. Đi chơi với người mà mình không thích, lại còn đi hai người nữa chứ, thì chán lắm. Thà ở nhà gặm nhấm cái ý nghĩa của một buổi chiều vô vị còn hơn. Hà Thư đã tự nói với mình như thế đấy.

- “Em gái yêu à, em có chuyện gì không vui hả?”

Minh Thư ghé đầu vào cửa phòng Hà Thư, đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào.

- “Hôm nay chị đi chơi vui chứ?”
- “Chị chẳng thích tẹo nào. Quân đưa chị đến một con suối. Trời thì lạnh chứ, chả vui gì cả. Chị thích quán bar, quán cà phê, thích shopping, thích những nơi ồn ào. Nhưng Quân chẳng bao giờ đưa chị đến đó cả. Chán phèo!”
- Câu nói của Minh Thư làm cô nhói đau. Con suối! Nơi mà lần cuối cùng cô được ở bên Mạnh Quân. Nơi có dòng nước xanh mát, nơi có tiếng chim hót, chúng thản nhiên vui đùa trên ngọn cây. Nơi có những viên đá lớn, nhỏ nhô lên trên mặt nước. Nơi ấy đẹp biết chừng nào. Nhưng sao... Sao Minh Thư lại không thích? Sao Mạnh Quân lại đưa chị ấy đến đó? Họ thực ra đâu có hợp nhau...
- “Nơi đó rất đẹp”
- “Sao em biết?”
- “E từng đến rồi”
- “Chị chả thấy đẹp tẹo nào, mất công chị đi làm tóc mấy tiếng đồng hồ, tưởng đi đâu, hóa ra lại đến cái nơi khỉ ho cò gáy ấy. Xung quang chả có quán bar, vũ trường nào cả. Không tiếng nói, cười. Chán!”
- “Thế chị tính sao?”
- “Còn sao nữa. Cố mà chấp nhận thôi. Rồi một ngày chị cũng phải thay đổi suy nghĩ trong Quân. Người đâu mà lạc hậu. Con nhà đại gia mà chả ăn chơi tẹo nào.”
- “Anh ấy là học sinh mà”
- “Chị bằng tuổi Quân như, sao chị có vậy đâu.”

- “Chị khác”
- “Khác gì?”
- “Hừ”
- “Sao em cứ bênh Mạnh Quân thế nhỉ?”
- “Vì em yêu anh ấy”
- “Giá như em là người Quân chọn thì hay biết mấy nhỉ. HaHa”
- “Nhường em đi”
- “Có phải chị muốn thế đâu”
- “Hừ”
- “Này này, đừng giận cá chém thớt nhé. Giận ba mẹ ư? Thui nấu cơm cho chị ăn đi. Chị tắm cái đã.”
- “Mì tôm nhá”

...

Trời đã về khuya, từng cơn gió lạnh cứ rít lên từng hồi diên đại. Nó như người vô hồn, cứ bước trên đường đêm vậy. Đi về đâu ư? Nó cũng chưa biết nữa.

Minh Thư, cô ấy đã trở về. Đã mang theo con tim bị đánh cắp của nó trở về. Nhưng sao cái cảm giác trước đây đang dần phai mờ. Nó yêu Minh Thư. Yêu rất nhiều. Nhưng khi cô ấy trở về, cái cảm giác dường như bị thu hẹp. Phải chăng, Minh Thư không còn là Minh Thư của ngày trước nữa. Không còn là cô gái giản dị, dịu dàng như xưa. Phải chăng cô đã quên đi con suối ấy. Nơi mà nó đã đứng đợi cô cả một buổi chiều! Có cái gì đó nặng trĩu. Nó lặng lẽ cầm điện thoại trong tay mà không biết đã viết những gì.

“Anh có cảm giác mình đang bị ai đó nhấn chìm xuống một dòng sông. Cứu anh!”

Âm báo tin nhắn khiến Hà Thư giật mình tỉnh giấc. Lồng ngực cô muốn vỡ tan ra.

“Anh đang ở đâu?”

Phải một lúc lâu sau, tin nhắn thứ hai mới được gửi đến.

“Anh không biết. Anh không biết tại sao lại gửi tin nhắn cho em. Anh xin lỗi đã làm phiền giấc ngủ của em.”

Hà Thư không nhắn lại. Cô vội vàng khoác chiếc áo dạ mỏng, lao ra khỏi căn biệt thự. Có lẽ cô biết Mạnh Quân đang ở đâu.

Trong đêm tối, cô gái nhỏ đặt từng bước chân run rẩy xuống mặt đất. Gió và những hạt mưa phùn cứ thế tạt vào mắt, vào miệng cô không thương tiếc. Mái tóc lại rối xù. Cô đi, cứ thế bước đi và dừng lại ở một ngõ nhỏ. Bóng người đội những hạt mưa nặng nề in lên tường. Dưới ngọn đèn cao áp, người đó trở nên thô lương hơn. Tim lại rỉ máu từ vết thương tưởng chừng đã lành. Bàn chân cô tê buốt. Lồng ngực cũng tê buốt. Những giọt nước mắt cũng đang tê buốt. Mọi thứ xung quanh cô lạnh lùng như những tảng băng nơi Bắc Cực.

- “Anh Quân...”

Bóng người đau khổ quay lại. Tiến gần về phía cô. Khuôn mặt dần rõ nét.

- “Sao em biết...”

- “Linh cảm...”

- “Sao lại là em? Thực ra em là ai?”

- “Anh muốn biết?”

- “Ừ”

- “Minh Thư... Là chị gái của em...”

- “Sao??? Sao cơ...”

- “Tại sao gì chứ? Em mới là người hỏi anh mới đúng.”

- “Sao cơ...”

- “Tại sao người anh yêu không phải là em? Tại sao anh không chọn em? Tại sao anh không thể cho em một cơ hội. Tại sao anh làm tan nát trái tim em? Tại sao anh vẫn yêu chị ấy dù cho tình cảm của chị ấy đã...”

- “Sao cơ... Đã...”

Hà Thư im bật, nước mắt cô giàn giụa, không thể cất nên lời. Cô đã sai lầm, khi đến đây.

- “Minh Thư đã hết yêu anh phải không em?”

- “Không... thực ra thì...”

- “Hóa ra cảm giác của anh là đúng.”

- “Không phải đâu anh... Là vì...”

- “Cô ấy đã thay đổi hoàn toàn, bề ngoài, cả tính cách nữa. Minh Thư đã quên cả con suối đó. Quên tất cả, quên cả anh. Phải không em... Anh... Anh đau quá...”

- “Anh Quân, em xin lỗi, em đã nói lung tung, chị ấy còn yêu anh. Em tin là như thế...”

- “Anh xin lỗi em mới đúng. Anh đã làm em đau khổ phải không?”

- “Em...”

Nó kéo Hà Thư lại gần hơn, siết nhẹ cái ôm. Nó khóc. Không ai biết cả. Nó đau lắm. Trái tim hoàn toàn khô cạn. Máu đã rơi quá nhiều, và giờ đã hết.

- “Anh sẽ cố gắng, cố gắng lấy lại cô ấy. Em ủng hộ chứ...”

Lời nói của Mạnh Quân đã chặn ngang cuồng hộng cô. Tưởng chừng như ngạt thở. Nó buông Hà Thư ra, đưa tay với nhẹ lấy đôi bàn tay lạnh giá của cô gái nhỏ.

- “Tha thứ cho anh vì anh không thể bên em được. Anh cần Minh Thư...”

Đau đớn...

Khô cạn...

Ngừng đập...

Buông thông...

Cô gái nhỏ nghẹn lời. Cố gắng mỉm cười... Phải. Cô sẽ tập mỉm cười khi nước mắt chuẩn bị rơi... và sau đó sẽ quay đi để che dòng lệ...

- “Em ủng hộ...”

- “Cảm ơn em... Mình về nhé...”

Nó nắm chặt lấy tay Hà Thư hơn nữa, kéo đi nhanh trong đêm mưa phùn. Lạnh. Lạnh đến da thịt...

9. Chương 9 : Sự Thay Đổi.

Minh Thư trở về nhà sau buổi hẹn hò với Mạnh Quân. Gương mặt cô hào hứng, thích thú khiến Hà Thư không khỏi tò mò.

- “Sao chị vui thế? Mọi lần toàn kêu chán cơ mà?”

- “Haha. Em biết không? Hôm nay chị được anh ấy đưa đi quán bar nhá, anh ấy nhảy thật sành điệu làm mấy con bé ở đó phải lác mắt luôn. Lại còn uống rượu nữa chứ. Vui!”
- “Sao cơ?”
- “Em không tin phải không? Cũng phải thôi.”
- “Quán bar? Một nơi ồn ào, không giống anh ấy tẹo nào.”
- “Phải nói là chị làm anh ấy thay đổi suy nghĩ cổ hủ mới đúng. Chị phục mình quá. Hôm nay vui ghê”
- “Chị thì vui rồi? Chị không suy nghĩ gì sao?”
- “Suy nghĩ gì? Haha. Vui là được. Cần gì nghĩ nhiều. Lâu lắm rồi mới được sống những ngày như ở Mi.”
- “Vô tâm”
- “Ồ con bé này”
- “Hừ”
- “Em yêu quá hóa ngọc à? Không có chuyện gì phải suy nghĩ hết. Chị đi tắm đây!”

Hà Thư thấy tim mình đập hơi nhanh, và... đau nhói. Quán bar? Nhảy? Rượu??? Tại sao lại thay đổi như thế này? Quân không thích những nơi ồn ào như thế. Anh ấy thích yên tĩnh! Tại sao? Lẽ nào... Lẽ nào, là vì chị Minh Thư? Cô gái nhỏ khê thờ dài, ánh mắt thấp thoáng nỗi buồn, tê buốt nơi lồng ngực... Cô đơn và trống trải. Và rồi, mai sẽ là Giáng sinh. Nỗi cô đơn ấy còn gấp trăm vạn lần. Facebook, yahoo, list nhạc... Tất cả không thể lấp đầy sự trống rỗng trong trái tim. Mai họ sẽ đi đâu? Sẽ làm gì? Bao giờ mới về?... Biết bao nhiêu điều cô muốn biết, muốn hỏi, nhưng rồi lại không thể. Cô ghen! Nhưng... Để làm gì? Mạnh Quân không dành cho cô. Tim anh ấy chỉ có chị Minh Thư mà thôi, anh có thể làm bất cứ điều gì để Minh Thư vui, kể cả thay đổi chính bản thân. Cô gái nhỏ buồn! Không đơn giản chỉ là thế. Nhưng có lẽ cô chỉ biết gọi tên như vậy. Vì tuyệt vọng, vì xót xa... Giờ này, anh ấy ra sao?...

Lúc đó, ngoài ban công, nó đang ngồi bên rất rất nhiều tàn thuốc... Trời lại mưa phùn. Gió cứ rít lên từng hồi. Mưa cửa vào da thịt nó tím tái. Nó lạnh. Lạnh lắm... Điều thuốc được châm để sưởi ấm cho nó. Không suy nghĩ! Không khóc! Không động đây!

Nó ngồi im nhưng đôi mắt không rời khỏi phía bên kia đường. Cái nơi mà trước đây một người con gái bé nhỏ lặng lẽ dưới giá rét đã từng đứng nhìn nó, nhưng nó đã vô tâm vờ như không biết. Coi như không biết. Nó nhìn gì?

Chẳng gì cả. Hà Thư không còn đứng đó nữa. Điều nó chờ lúc này là Minh Thư? Ừ, phải !

Nó thèm được người nó yêu đối xử tốt với nó như Hà Thư. Người con gái luôn quan tâm nó, không đòi hỏi bất cứ thứ gì. Người con gái bụng bính luôn hiểu nó đang nghĩ gì, biết nó ở đâu mỗi lúc nó buồn. Luôn chia sẻ và âm thầm mong cho nó được hạnh phúc. Nó hiểu hết. Nhưng... Người con gái ấy lại chính là em gái của Minh Thư, người yêu của nó.

Nó thèm có được một cái ôm, siết chặt nó trong vòng tay bằng chính tình cảm của mình.

Nó thèm hơi ấm của người ấy. Nó muốn được chia sẻ tất cả mọi chuyện cùng người ấy. Nhưng Minh Thư... Cô ấy không hiểu được nó.

Cô ấy trở về nhưng đã khác trước quá nhiều. Cô ấy thích quán bar, vũ trường... Những nơi ồn ào. Thích những bước nhảy của nó để lấy le trước mắt mọi người. Thích nó uống rượu... Và, cô ấy không còn thích ôm nó từ phía sau nữa...

Mọi thứ đều có thể thay đổi. Và nó cũng thế. Thay đổi bản thân để giữ được người mình yêu. Có lẽ nó phải thế...

Liệu rằng, có ai nghĩ đến những gì nó đang phải chịu đựng không? Trớ trêu thay!

Minh Thư ngái ngủ trở mình khi nghe tiếng điện thoại từ phòng cô em gái. Tiếng báo thức thì phải. Sao để chuông to thế không biết. Không cho ai ngủ gì cả. Chủ nhật mà cũng dậy sớm. Haiz...

- “Tắt chuông đi kìa. Chị đang buồn ngủ”

- “Dậy đi. Biết mấy giờ rồi không mà chị còn đòi ngủ?”

Tiếng Hà Thư ngay sát cánh cửa đang mở hé. Tiếng điện thoại im bật. Thấy chị không động đậy. Cô tiếp:

- “Hôm nay giáng sinh đấy. Dậy mà hẹn hò với chàng.”

- “Ôi giờ, em thích thì đi mà hẹn. Đang buồn ngủ”

- “Hừ”

“Giáng Sinh?”

Hà Thư cười khẩy. Hai từ này đâu còn ý nghĩa gì nữa? Không người yêu. Không hẹn hò. “Giáng sinh” mà làm gì cơ chứ.

Mà không, cũng phải làm gì đó cho qua ngày chứ nhỉ. Cô sẽ đi shopping. Nhưng với ai? Có lẽ chị gái cô sẽ không còn thời gian cho cô đâu.

“Giúp anh một việc với.”

“Việc gì ạ?”

Hà Thư hồi hộp reply lại tin nhắn cho Mạnh Quân.

“Đi chọn quà giúp anh nhé”

“Vâng. Anh đang ở đâu?”

“Dưới đường nè. Suyt. Đừng để Minh Thư biết nhé. Em xuống mau đi”

Lại một tiếng thở dài.

Được thôi, cô sẽ đi cùng. Vì thực ra, cô rất muốn được gặp Mạnh Quân. Cho dù...

Họ bước vào một cửa hàng đồ lưu niệm lớn. Không khí xung quanh trở nên ngột ngạt với cả hai. Không ai nói lời nào. Tiếng chị chủ hàng làm họ sực tỉnh.

- “Hai em mua gì thế?”

- “Dạ. Em mua quà giáng sinh ạ.”

- “À, e thích ghê nha. Được người yêu đưa đi mua đồ.”

- “Hi. Em là em gái thui ạ” – Hà Thư thấy cổ họng nghẹt thở. Nó cũng thế...

- “VẬY à. Chị xin lỗi. Chị tưởng. Hihi. Em chọn đồ đi nha”

Nó khẽ đưa mắt nhìn Hà Thư trong tâm trạng rối bời. Chỉ một câu nói của chị chủ quán cũng khiến tim nó thấy có lỗi...

Hà Thư đã giúp nó chọn một con gấu bông thật to, có màu hồng nhạt. Ở giữa là một trái tim nhỏ màu đỏ. Có lẽ cô rất thích.

- “Em có thích nó không?” Mạnh Quân nở một nụ cười nhẹ.

- “Hi. Nó rất đẹp phải không anh?”

- “Rất hợp với em. Anh tặng em nha”

- “Thôi ạ. Chị Minh Thư cũng rất thích đấy ạ”

- “Tìm con khác cũng được mà. Em đừng ngại. Hihi”

- “Hi. Vâng ạ”

Hà Thư ôm chặt con gấu bông vào lòng. Khẽ đặt một nụ hôn lên trán. Nó nhìn Hà Thư, cười... Một nụ cười yên bình!

10. Chương 10 : Trò Đùa Của Số Phận.

Những dòng tin nhắn từ một số máy lạ khiến Minh Thư hốt hoảng. Cô không tin vào mắt mình nữa. Thẩn thờ, không một phản ứng. Rồi bỗng cay xè nơi khóe mắt... Minh Thư không biết chuyện gì đang xảy ra với cô nữa. Anh ấy đã trở về...Đã liên lạc với cô... Ba năm, mười tháng, hai ngày...

Như một cơn bão nhỏ ập xuống vùng đất đang khô cằn vì hạn hán. Cô vừa bất ngờ, vừa vui, vừa buồn khi nghĩ đến anh và...nghĩ đến Quân! Phải làm thế nào đây...

Hơn ba năm trước đây,vào buổi tối hôm ấy. Khi mà trời rải những hạt mưa nặng nề xuống mặt đất, cũng là lúc hai trái tim đang đau đớn khôn cùng, lặng lẽ nhìn nhau mà không thể hé nên một lời... Và, đó cũng là lần cuối cùng, cô gặp anh, trước khi anh quyết định buông tay cô để tìm đến với khát vọng cháy bỏng của chính bản thân. Anh đi, không một tin nhắn hay một cuộc điện thoại kể từ giây phút đó. Họ xa nhau, và tình yêu cũng chết lặng từ đó... Vậy mà, giờ đây... Anh lại trở về như kí ức của ngày mưa, nhẹ nhàng như chưa hề xa cách...Khiến tim cô đau nhói. Minh Thư vẫn còn nhớ sau cái ngày a đi, mùi tanh của máu, vị mặn của nước mắt vẫn ám ảnh cô... Cô hận anh, vì đã rời xa cô và đi theo ước mơ của mình. Nó đã chiếm lĩnh trái tim anh và khiến anh gạt bỏ cô ra khỏi đó. Cái khát vọng được lập nghiệp tại nơi đất khách quê người. Chính nó đã giết chết tình yêu của cô...

Minh Thư lại khóc...

Cái cảm giác đau đớn ngày nào lại trở về bên cô, vết cắt nơi cổ tay đã trở thành vết sẹo mà không bao giờ lành. Cũng như vết thương trong trái tim cô vậy...

“Minh Thư... Anh đã về, mình gặp nhau được không em?”

Tại sao....

Số phận đùa ác quá...

Quá khứ lại hiện về trong Minh Thư, rõ nét... Từng cái nắm tay, từng cái ôm... Từng nụ hôn... Cô vòng tay siết chặt lồng ngực, cố gắng dỗ dành cho trái tim đừng thất lại... Nhưng sao... Ngẹt thở... Đôi mắt nhòe dần, mờ nhạt đi cái dòng tin nhắn trên điện thoại.

Khóc là yếu đuối, đau khổ...

Vẫn biết là như thế...

Nhưng...

Khóc mà không thể thành tiếng được còn đau khổ gấp vạn lần.

Đôi môi cô mím chặt đến nổi bật cả máu...

Có ai hiểu được cái cảm giác đó không? Cảm giác quá bất lực...

(Các bạn hãy thử là Minh Thư rồi sẽ hiểu cái cảm giác đó...)

Bàn tay run rẩy, cô lặng lẽ ấn từng phím chữ...

“Xin lỗi... Anh nhầm máy rồi...”

Switch off!

...

Cuộc sống vẫn thế, vẫn khắc nghiệt đẩy con người ta vào những hoàn cảnh trở trêu như vậy. Có một số người vẫn đủ dũng cảm đối diện dù cho kết quả có là gì. Nhưng cũng có ai đó không thể vượt qua được, họ đau đớn lảng tránh nhưng số phận thì không thể thay đổi. Liệu rằng, về bên ngoài cứng rắn có thể bao bọc được những xúc cảm trong tâm hồn cùng với trái tim yếu đuối đang quá mệt mỏi với sự thật??? Và, Minh Thư... Cô sẽ phải làm gì???

...

Hà Thư không rời mắt khỏi con gấu bông, đôi chân tung tăng bước vào biệt thự mang theo một thứ gì đó hạnh phúc. Một thứ hạnh phúc nhỏ và nhẹ nhàng!

- “Chị ơi, em về rồi nè”

Đôi mắt Minh Thư choàng tỉnh sau một giấc ngủ ngắn, cô lau vội những giọt nước mắt trên cằm và má.

- “Ừ, em đi đâu về thế?”

- “Hihi! Không nói đâu”

- “Ôi! Hôm nay còn toe toét nữa chứ...”

- “Giọng chị có vẻ mệt, chị sao thế?”

- “Chị... Chị không sao...”

- “Giờ này mới chịu dậy thì mệt là phải. hihi. Dậy nấu cơm cho em ăn đi”

- “Em tự nấu đi, chị không ăn đâu!”

- “Sao vậy chị??? Không nói e ra ngoài nè, cho ở đây buồn một mình luôn đó a na”

- “Ừ e ra ngoài đi”

Cô gái nhỏ giả vờ giận dỗi, quay lưng định bước ra cửa thì...

- “Em...”

- “Có chuyện gì thật à chị, chị nói em nghe đi ạ”

- “Vũ Minh...”

- “Sao ạ? Vũ Minh làm sao? Anh ấy liên lạc với chị rồi à?”

- “Không những liên lạc... Mà còn muốn gặp chị! Anh ấy đã về...Huhu”

- “Sao cơ? Thế giờ chị tính sao ạ???”

- “Chị không biết. Hà Thư, chị phải làm sao đây...”

- “Anh Quân không biết chứ?”

- “Làm sao chị có thể để anh ấy biết chứ...”

- “Đúng, chị không được để anh Quân biết, em không muốn chị khiến anh ấy đau khổ thêm lần nữa. Trước đây là quá đủ rồi chị à!”

- “Chị biết nhưng...”

- “Chị còn quá yêu anh Minh phải không?”

- “Phải... Nhưng chị cũng rất hận anh ấy”

- “Híc. Anh ấy đã bỏ chị mà đi, đã không nghĩ đến cảm giác của chị. Anh... à không, hẳn ta không xứng đáng. Chắc lúc ấy hẳn ta nghĩ chị còn quá trẻ con, nên đã trêu đùa chị.”

- “Chị không biết... Huhu... Chị phải làm sao hả em? Giá như anh ấy đừng trở về, đừng liên lạc với chị... Để chị có thể quên đi cái quá khứ đó...”

- “Đừng khóc mà chị...”

- “Tại sao? Tại sao hả em...?”

Hà Thư ôm chị gái mình vào lòng, khẽ nghe tiếng nước mắt của chị... Cô cũng đau đớn không kém.

Trong cuộc sống này, đôi khi ai đó tưởng chừng mình quá đau khổ, quá bất hạnh khi rơi vào những tình cảnh éo le của tạo hóa. Nhưng có ai biết, bên cạnh mình còn có những người không thể nói ra nỗi đau ấy.

Có ai đó nhận thấy trái tim của mình thật sự cần ai nhưng các bạn biết không? Còn có những người không thể hiểu và cảm nhận được: Họ Cần Ai!

...

Đứng trong khoảng lặng của tâm hồn, nó – Mạnh Quân tìm về một chút yên tĩnh tận đáy lòng. Ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn ngủ không làm vơi đi bóng tối trong căn phòng, có lẽ là cả căn biệt thự. Đêm nào cũng thế, tối và mờ ảo. Kể từ khi vụ tai nạn của Minh Thư đến giờ, ngay cả khi cô gái ấy đã trở về nhưng KHÔNG THỰC SỰ NGUYÊN VẬN VỀ TÌNH YÊU VÀ TÂM HỒN, nó dường như đã quên đi sự có mặt của đèn điện. Chỉ nó và bóng tối! Lúc này cũng vậy! Nó không suy nghĩ gì cả, nhưng sao đầu óc cứ mông lung. Trong tâm trí là một khoảng trắng, và, một vệt sáng mờ nhạt...

Sàn nhà lúc này toàn mẩu thuốc lá, của cả tối qua nó chưa kịp dọn nữa. Cảm giác gì đó rất khó chịu ập đến, xộc vào tim nó... Bất An! Mọi chuyện vẫn chưa yên ổn, mặc dù Minh Thư đã trở về, hình ảnh về Hà Thư cũng thưa dần nhưng lại không mờ nhạt.

“Đến nhà anh chơi nhé!”

Nó sent tin nhắn rồi hồi hộp chờ đợi nhưng mãi mà không thấy Minh Thư reply. 15 phút...30 phút...rồi 1 tiếng. Thời gian trôi qua như đốt cháy lồng ngực nó. Vậy là, cảm giác đã đúng. Nó vội vàng thay quần áo, phi xe đến nhà người yêu. Lúc này đã 8h tối. Bụng nó đang sôi lên ùng ục vì đói. Nó ngại nấu cơm nên định rủ Thư đến nhà. Nhưng sự bất an cứ ám ảnh nó khiến nó cũng chẳng thấy đói nữa. Nó thật sự lo lắng.

Còn cách một đoạn ngắn nữa là đến nơi rồi, bỗng xe nó chết máy.

- “Biết vậy đi xe đạp. Híc...”

Nó đang lúi húi với chiếc AB thì một chiếc Lexus phóng qua, dừng trước cửa nhà Minh Thư!

“Ai vậy? Chẳng nhẽ...”

Người đàn ông trẻ bước xuống xe, có lẽ chỉ hơn nó khoảng 4 tuổi. Anh ta nhấn chuông, tay cầm một bó hoa hồng to. Vẻ sang trọng và lịch thiệp của anh khiến sự bất an trong nó tăng lên tột đỉnh. Nó sợ...

Anh ta là ai? Đến đây làm gì? Gặp ai???

Bao nhiêu câu hỏi vẫn không buông tha cho nó. Đôi mắt không rời người đàn ông kia nửa bước...

- “Chị ơi! Ai bấm chuông kìa, chị ra mở cửa đi, em đang tắm!”

- “Tối rồi ai còn đến nhỉ?”

- “Sao em biết được, chắc anh Quân đó”

- “Vậy em phải ra mở chứ.hehe”

- “Cứ trêu em. Híc. Mở đi không người ta đợi.”

- “Ừ, chị biết rồi”

Nghe tiếng cửa mở, người đàn ông sang trọng chỉnh lại trang phục, bước lại gần chiếc ô tô hơn.

- “Minh Thư...” – Giọng nói tràn đầy sự xúc động của anh làm Minh Thư ngạc nhiên và hoảng hốt...

- “Vũ Minh...???”

- “Phải, anh về với em đây...”

- “Xin lỗi, tôi không quen anh!” – Đau khổ hòa lẫn trong phát âm của cô cũng khiến cho Vũ Minh hiểu.

- “Thư à, anh xin lỗi, thực ra anh về là muốn giải thích tất cả với em. Thực sự anh có lí do của mình mà em!”

- “Lí do à? Lí do là anh đã bỏ tôi để đi theo cái mà anh gọi là ước mơ ấy hả?”

- “Không, thực ra thì...”

- “Thôi, anh đi đi. Tôi không muốn gặp anh!”

Bàn tay cô định kéo cánh cổng lại nhưng không kịp, anh đã nhanh chóng nắm lấy bàn tay ấy, bàn tay sau bao năm xa cách, bao nhiêu tình cảm lại tràn về trong họ. Đau đớn, hận thù nhưng sâu đậm!

Anh siết chặt cô vào lòng như không hề muốn buông ra, mặc cho cô phản ứng, giãy giụa. Thậm chí là nước mắt... Hơi ấm thân quen ấy khiến xúc cảm trong tim cô như bật máu. Nỗi nhớ...da diết... Sau hơn ba năm...

- “Tại sao hã anh? Huhu... Tại sao anh bỏ em mà đi chứ...???”

- “Thư ơi, anh xin lỗi ! Thực sự là anh có lí do mà...”

- “Tha lỗi cho anh đi em, chúng mình bắt đầu lại từ đầu... Được không em???”

- “Em...”

Không chờ Minh Thư trả lời, Vũ Minh ôm chặt cô hơn nữa, đôi môi anh không thể chịu đựng thêm giây phút, khoảng thời gian xa cách quả là một cực hình! Cái hôn từ anh, vẫn nhẹ nhàng, ấm nóng nhưng cũng rất mãnh liệt. Tim cô tê dại. Thù hận đã bị nỗi nhớ và tình yêu đánh bại.

Say đắm...

Hạnh Phúc...

Nhưng...

Đằng xa...

Ánh nhìn vô hồn của người con trai tội nghiệp...

Và... Sự xót xa của người con gái đứng trên ban công...

Họ cùng đưa tay lau những giọt nước mắt vô tội...

- “Hai người như thế đã đủ chưa???” – Tiếng Hà Thư vọng ra từ khoảng sân rộng. Cô lê đôi bàn chân nặng trĩu bước đến.

- “Hà Thư...” – Minh Thư vội vã buông Vũ Minh ra, quay lại nhìn Hà Thư. Vũ Minh cũng thế, nhưng anh khá bình tĩnh.

- “Hà Thư, lâu không gặp em. Em vẫn khỏe chứ?”

- “Không dám, cảm ơn anh” – Cô quay sang Minh Thư – “Chị đang làm gì vậy? Chị có biết” – Đôi bàn tay nhỏ bé của cô hướng ra xa .

Cả ba người họ đưa mắt nhìn theo hướng Hà Thư chỉ. Trong giây phút hốt hoảng, Minh Thư chỉ kịp nhìn thấy bóng người ngồi trên xe máy lao nhanh trong đêm. Chỉ 5s, chiếc đèn xe đã bị bóng đêm bao trùm. Không khí ngọt ngào dâng lên tột độ. Họ đều hiểu.

- “Sao? Giờ thì hai người vui rồi chứ?”

- “Người đó có phải Hoàng Mạnh Quân? Con trai út của Đại Thế Lực Hoàng Gia bên CaNaDa?”

- “Phải. Và đó cũng chính là người yêu của chị Minh Thư!”

- “Minh Thư không yêu thằng nhóc đó! Phải không em?”

Nghe nhắc tên mình, Minh Thư khẽ ngẩng đầu lên, bất thần...

- “Em...”

- “Hai người có biết anh ấy đã phải chịu tổn thương như thế nào không? Vậy mà... Còn anh nữa. Anh quay lại đây làm gì, chẳng phải trước đây anh đã bỏ chị tôi mà đi sao?”

- “Anh xin lỗi, thực sự là anh có lí do. Cho anh vào nhà để giải thích nhé .”

- “Hừ, còn gì mà giải thích”

- “Chị không biết phải làm sao nữa, Hà Thư. Chị không muốn mất Vũ Minh một lần nữa!”
- “Vậy là chị nhẫn tâm nhìn Mạnh Quân đau khổ, sống không phải người, mà chết không phải ma!”
- “Chị...”
- “Nhẫn tâm, hai người thật quá đáng. Híc”
- “Có lẽ em rất lo cho Mạnh Quân thì phải?” – Vũ Minh đã nói đúng.
- “Phải... Vì em yêu anh ấy! Em đã tưởng chị Minh Thư và Mạnh Quân sẽ được hạnh phúc khi em không làm anh ấy khó xử nữa. Vậy mà giờ mọi chuyện lại xảy ra như thế này.”
- “Chị xin lỗi... Em gọi cho Quân xem anh ấy đang ở đâu đi. Có lẽ...”
- “Vâng...”

Tút... Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...

- “Anh ấy tắt máy rồi, tự nhiên em thấy lo quá...”
- “Để anh đi tìm cậu ấy...”
- “Không, em sẽ đi.”
- “Hay để bọn chị đi cùng!”
- “Em đã nói không mà. Thế đi”
- “Híc...”

Đôi chân nhỏ bé lại bước ra khỏi phòng. Cô ngồi lên chiếc Lead trắng, phóng đi trong sự lo lắng phập phồng. Nhà của Mạnh Quân không có ai, bóng đen bao trùm lên tất cả, Hà Thư thất vọng và cảm giác bất an dâng lên đột ngột. Cô gái nhỏ quay đầu xe, đi theo cảm tính...

Cô cũng không biết mình đang đi về đâu. Có ánh sáng của đèn đường đưa cô thoát khỏi thế giới của bóng tối dày đặc. Phía xa, có rất nhiều người. Cả tiếng còi xe cứu thương còn văng vẳng đâu đây. Có lẽ... Vừa có một vụ tai nạn xảy ra... Bất thần, tim cô đập mạnh...

- “Chị ơi, ai bị tai nạn thế ạ” – Cô gào lên trong sự hoảng hốt.
- “Là một cậu nhóc đi AB, máu chảy nhiều lắm, họ đưa đi bệnh viện rồi..”

Như sét đánh ngang tai, Hà Thư không còn đứng vững bằng đôi chân của mình nữa, cô hoang mang...

Thoáng nghe ai đó đang nói chuyện với nhau...

- “Chắc thằng bé không qua khỏi đâu, mất nhiều máu thế cơ mà, khổ thân quá.”
- “Ôi trời, nó phóng xe như gió, chết là đúng...”

Không...

Không thể nào...

Cô gái nhỏ quần quai ôm lấy lồng ngực... Nước mắt giàn giụa... Cô hét lên...

“KHÔNG... ANH KHÔNG THỂ CHẾT...”

Tất cả mọi người đều quay lại, nhìn Hà Thư với ánh mắt thương cảm...

- “Em là người yêu cậu ấy à? Vậy đến bệnh viện mau lên”
- “Vâng, em đi liền...Huhu”

Hà Thư lại loạng choạng lái xe đi, bỏ lại sau lưng những ánh nhìn, những câu nói...

Chỉ còn hình ảnh của Mạnh Quân trong cô lúc này...

...

Thân thể cô gái nhỏ mềm nhũn, đôi bàn chân đang dùng tất cả những sức lực còn lại để lê bước khắp trong bệnh viện. Cô tìm đến phòng cấp cứu, ghé mắt sát vào ô cửa kính dày... Từng phòng, từng phòng một. Và, tìm cô đau thất lại khi trong kia là người cô yêu cùng những vết máu. Hà Thư đẩy cửa lao vào nhưng bị một bác sĩ chặn lại. Cô hét lên bằng tất cả hi vọng, bằng tình yêu của cô, bằng tất cả những gì có thể...

- “Quân ơi cố lên anh, đừng xa em, em không thể mất anh thêm lần nữa... Quân ơi...”

Không tiếng đáp trả (dĩ nhiên), chỉ có những ánh mắt của người lạ đang hướng vào cô. Đau đớn...

Thứ ánh sáng trong phòng cấp cứu, cử chỉ của bác sĩ, y tá, nét mặt của họ... tất cả đều làm tâm trí cô hoảng loạn, rối bời...

“tít tít tít tít.....”

- “A lô” – Run rẩy từng câu, cô trả lời điện thoại.

- “Em đang ở đâu vậy? Mạnh Quân về nhà chưa em?”

- “Anh ấy...”

- “Sao em?”

- “Bị tai nạn rồi, đang trong bệnh viện, nhiều máu lắm, em sợ... Huhu”

- “Em bình tĩnh đi, bệnh viện nào giờ chị sẽ đến”

- “Đi thẳng đường quốc lộ sẽ đến...híc”

- “Giờ chị đến”

Nghe xong cuộc điện từ Minh Thư, Hà Thư ngồi xuống ghế chờ nơi bệnh viện. Khuôn mặt cô thất sắc và tái mét... Lo lắng cùng với một chút hi vọng.

“Anh sẽ không sao... Quân à, cố lên anh... Anh sẽ trở về bên em phải không???”

“Đừng xa em...”

“Anh nhé...”

Cô gái nhỏ mệt mỏi dựa lưng vào tường, không biết từ lúc nào, cô đã thiếp đi. Trong giây phút chớp mắt, cô thấy Quân, anh ấy vẫy tay chào cô rồi bước đi...xa lắm...Mặc cho cô gào thét, anh vẫn bước...Hà Thư chạy theo nhưng... càng theo anh ấy lại càng xa tầm tay của cô hơn, rồi...biến mất sau làn khói trắng mờ ảo...Một mình bơ vơ giữa bốn bên là cát, cô khóc, gào thét trong tuyệt vọng mà vẫn không ai đáp lại...

- “KHÔNG! KHÔNG THỂ NÀO... ĐỪNG BỎ EM, QUÂN ƠI...”

- “Hà Thư, Hà Thư... tỉnh lại đi em...”

Hà Thư mệt nhọc mở mắt, những giọt nước nóng hổi vẫn đang lăn dài trên mặt cô. Mặn đắng... Nhưng thật hạnh phúc khi đó chỉ là mơ...

- “Chị đến rồi à, cả anh Minh nữa.”

- “Ừ, em sao thế? Mạnh Quân thế nào rồi, anh ấy đã tỉnh lại chưa?”

- “Vẫn đang trong kia, người ta không cho em vào. Huhu”

- “Em đừng khóc, anh nghĩ cậu ấy sẽ không sao đâu.”

- “Mà hai người không nên ở đây, nếu như anh ấy tỉnh lại...”

- “Không sao đâu em à” – Minh Thư nói nhưng vẫn không rời mắt khỏi phòng cấp cứu. Cô đang thấy rất ân hận, vì tất cả đã gây ra cho Mạnh Quân.

Không khí u ám của bệnh viện bao trùm lên tất cả. Vũ Minh vừa ra ngoài mua chút đồ ăn. Có lẽ sẽ quay lại nhanh thôi. Còn lại Hà Thư và chị gái của mình, họ cùng đang lo sợ một điều không may xảy ra...

- “Hai chị em ăn đi” – Vũ Minh đã quay lại, anh chìa túi đồ ăn cho Minh Thư.

- “Em không muốn ăn.” – Có lẽ cô không thể nuốt nổi khi người cô yêu thương đang đau đớn từng cơn về thể xác lẫn tinh thần trong phòng đối diện.

- “Em phải ăn thì mới có sức chứ”

- “Em...”

- “Ai là người nhà của Hoàng Mạnh Quân?” – Ông bác sĩ vừa gọi vừa dơ chiếc chứng minh thư từ trong ví của nó, nheo mắt nhìn. Cái nhìn sâu thẳm, báo hiệu một chút lo lắng...

- “Dạ cháu...” – Hà Thư vội chạy đến.

- “Cháu là gì của bệnh nhân?”

- “Dạ, cháu là... em gái ạ”

- “Ừ, anh cháu đã qua cơn nguy kịch nhưng còn phần hồi phục sức khỏe thì...”

- “Thì sao hả bác???” – Hà Thư rơm rớm nước mắt, cô sợ hãi...

- “10/100. Cũng có thể là hôn mê suốt đời, trở thành người thực vật...”

- “Sao cơ ạ. Tại sao? Tại sao chứ? Bác phải làm gì đi chứ???” – Hà Thư gào lên, cô không còn đủ bình tĩnh nữa. Đôi tay cô lắc mạnh vai ông bác sĩ.

- “Bình tĩnh nào em, Vẫn còn 10 phần trăm hi vọng, còn nước còn tát mà...”

- “Cháu bình tĩnh đi, có một số trường hợp đã tỉnh lại dù phần trăm còn ít hơn của anh cháu. Cháu hãy cố gắng chăm sóc tốt cho anh trai. Bệnh viện sẽ giúp đỡ hết sức mình”

- “Phải đấy Hà Thư, anh nghĩ trước hết phải chăm sóc cho Mạnh Quân thật tốt, anh tin cậu nhóc ấy sẽ tỉnh lại.”

- “Hai người vui rồi chứ? Em gét hai người.Huhu...”

- “Hà Thư... Hà Thư...”

Cô gái nhỏ chạy đi trong đau khổ...

Chạy...

Hay để trốn tránh sự thật???...

Cô không dám đối diện với cái sự thật ghê ghớm này...

Sự thật...

Có lẽ, Mạnh Quân sẽ không trở về nữa...

Tuyệt vọng...

Đêm Khuya Vẳng Gọi Thêm Nhiều Cay Đắng...

Tiếng Bi Ai Thốn Thức Dưới Trăng Mảnh...

Tim Buốt Lạnh, Con Tim Trần Buốt Lạnh...

Lặng Mà nghe Ai Gảy Khúc Sầu Thương...

Ngón Tay Run, Rung Động Giữa Đêm Trường...

Khiến Trăng Nước Đắm Say Sầu Ly Biệt...

...

Cuộc sống lại thêm một lần tàn nhẫn với những kiếp người bé nhỏ, họ đau đớn... Một số người thì vẫn bình tĩnh, đối diện với sự thật. Một ai đó sợ hãi trốn tránh tất cả... Và, có những người không đủ dũng cảm để tỉnh dậy, hay cũng có thể họ chưa đủ dũng khí để chấp nhận tình cảm của mình...

11. Chương 11 : Chấp Nhận Hay Bỏ Cuộc?

Hà Thư nặng nề bước trong bóng tối, lúc này đã quá muộn để cô đi một mình. Nhưng chẳng sao cả, đã từng có lần cô như thế. Đó là khi cô đau khổ đứng bất động ở phía bên đường, nhìn lên trên ban công nhà Quân. Ngôi biệt thự tuy rộng nhưng âm đạm, lạnh lẽo... Cũng giống như nơi cô đang ở vậy.

Nhưng đêm nay, khi cô mệt nhọc ngược đôi mắt vô cảm lên đó. Chẳng có ai hết. Ngay cả thứ ánh sáng nhỏ bé của đèn thuốc hút dở mà hôm đó cô nhìn thấy cũng không còn. Hà Thư vẫn đứng bất động như thế cho đến khi không còn biết gì nữa, cô ngất đi trong sự lạnh giá...

Một người con trai đang lững thững bước đi trong đêm tối, anh vừa đi dự một bữa tiệc sinh nhật về, men say khiến anh không còn đi vững nữa. Bất thần dừng lại, đôi mắt anh nhìn về phía cô gái đang nằm thiếp đi bên đường.

“Hà Thư???”

“Tại sao cô ấy lại ở đây?”

Anh chàng dùng hết sức lực của mình, bế thốc cô ấy lên, rồi từ từ bước đi...

Tại nhà của mình, anh đặt cô gái nhỏ lên chiếc giường lớn nơi phòng ngủ. Và cứ thế, anh ngồi nhìn cô. Đôi mắt nhắm lại với vẻ mặt mệt mỏi, đôi môi thỳ giá lạnh, run rẩy. Hà Thư đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê...

“KHÔNG, ANH ĐỪNG CHẾT... ANH KHÔNG ĐƯỢC BỎ EM...”

Người con trai lặng đi... khẽ nắm lấy đôi bàn tay cô gái. Anh đặt một nụ hôn lên má cô...rồi thiếp đi...

Mặt trời đã lên cao, anh nằng chột rọi vào căn phòng Hà Thư đang nằm. Cô mở choàng đôi mắt... Toàn thân cô rũ mệt, không còn chút sức lực. Cô đưa mắt nhìn khắp phòng... Cô nhìn bàn tay đang bị nắm chặt của mình, và nhìn chủ nhân của bàn tay còn lại...

- “Thế Hưng...”

Thế Hưng cũng giật mình tỉnh giấc khi nghe ai đó gọi tên mình, người anh cũng thắm mệt khi men rượu tối qua ngấm vào hòa lẫn với cái lạnh của sương đêm dày đặc.

- “Cậu tỉnh rồi à?” – Anh chàng đưa tay che miệng sau cái ngáp dài...

- “Ừ, sao mình lại ở đây?”

- “Tối qua mình thấy cậu ngất... à quên, “nằm ngủ” ở góc đường, gần nhà anh Quân. Mình đã đưa cậu về đây.”

- “Vậy sao? Cảm ơn cậu...”

- “Tại sao cậu lại như thế? Có chuyện gì à?”

- “Mạnh Quân... Tớ phải đến chỗ Mạnh Quân...”

- “Mạnh Quân? Cậu vừa tỉnh đã nhắc đến anh ấy...”

- “Tớ phải đi... Cảm ơn cậu tối qua đã đưa tớ về...”

Hà Thư gạt chăn sang một bên, định ngồi dậy.

- “Cậu đang còn mệt lắm, đừng ngồi dậy.”

- “Không, tớ phải đi mà”

- “Tại sao chứ???”

- “Mạnh Quân đang nằm trong bệnh viện, anh ấy bị tai nạn nặng lắm, không biết có thể tỉnh lại được không nữa. Tớ phải đến đó...”

- “Sao anh ấy bị tai nạn vậy? Hay cậu nằm nghỉ thêm lát nữa rồi tớ đưa cậu đến.”

- “Không, tớ muốn đi ngay...”
- “Thôi được... Đợi tớ một lát, tớ đưa cậu đi”
- “Cảm ơn cậu, Thế Hưng...”
- “Không có gì đâu... Tớ cảm thấy Mạnh Quân thực sự quan trọng với cậu...”
- “Tớ...”

Thế Hưng mở tủ lấy quần áo rồi lẳng lặng đi về phía phòng tắm. Có lẽ cảm xúc lúc này của anh... Nhói đau nơi lồng ngực...

Trên đường đến bệnh viện, hai người họ không nói với nhau lời nào, nhưng Hà Thư biết Thế Hưng đang nghĩ gì, và anh cũng thế...

“A lô, chị Thư à?”

“Ừ chị đây, em đang ở đâu thế? Sao giờ mới chịu bật máy? Em có biết mọi người lo lắng không?”

“Mạnh Quân, anh ấy đang ở phòng nào?”

“Víp 03, bọn chị cũng đang ở đây”

Tút tut.....

- “Con bé này...” – Minh thư quay sang Vũ Minh, buồn bã lắc đầu...
- “Hà Thư đang đến à em?”
- “Vâng, nó nhìn thấy Quân như thế này chắc nó buồn lắm..”
- “Em có buồn không?”
- “Tất cả là tại em nên anh ấy mới ra nông nổi này,em... Huhu”
- “Nín đi em, rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến thôi mà...” – Vũ Minh vòng tay ôm Minh thư vào lòng, ít nhất lúc này, anh cũng là 1 chỗ dựa vững chãi...
- “Hai người ra chỗ khác thân mật được chứ???” – Hà Thư từ cửa bước vào, sau đó là Thế Hưng.
- “Chào anh chị, em là Thế Hưng, bạn của Hà Thư.”
- “Ừ chào em. Cảm ơn em đã đưa Hà Thư đến”
- “Dạ . không có gì ạ”

Hà Thư chẳng thèm quan tâm đến câu chuyện của họ, cô tiến nhanh về phía giường bệnh của Quân. Khuôn mặt nó nhợt nhạt, đôi mắt vô hồn đang nhắm lại, bờ môi khô khốc, trắng bệch. Thêm vào đó là những vết xước khiến khuôn mặt nó giờ đây vô cùng thảm hại. Băng gạc khắp nơi, nhất là đỉnh đầu và trán. Hà Thư nhìn nó mà ứa nước mắt, đau đớn tận tim gan... Cô gái mặc kệ những ánh nhìn, nâng đôi tay không còn sức lực của nó ôm chặt vào lòng. Lạnh ngắt... Nó vẫn không một cử động, không một lời nói...

- “Anh chị, Hà thư, em xin phép về ạ...” – Thế Hưng cảm thấy quá ngột ngạt trước những gì đang xảy ra trong phòng bệnh, anh muốn rời khỏi đây.
- “À ừ, em về cẩn thận nha. Cảm ơn em nhiều”
- “Vâng, Hà Thư... Tớ về nhé”
- “Ừ, về cẩn thận. Cảm ơn vì tất cả.” – Cô gái nhỏ vẫn không rời mắt khỏi Mạnh Quân, điều đó khiến Thế Hưng càng thêm đau lòng.

Anh lặng lẽ bước đi...

- “Hai người về đi.” – Một giọng nói lạnh lùng phát ra từ cổ họng nghẹn đắng nước mắt.
- “Chị..”

- “Em muốn ở cạnh anh ấy, hai người về đi.”

- “Trưa chị sẽ đến, được chứ...”

Hà Thư im lặng.

- “Anh về nhé, em giữ gìn sức khỏe, trưa bọn anh sẽ mang đồ ăn đến...”

Đã có lúc, Hà Thư rất hận chị gái của mình. Dù sao đi nữa, Mạnh Quân vẫn đang trên danh nghĩa là người yêu chị ấy, vậy mà... Cho dù, chị ấy không yêu Mạnh Quân, nhưng tại sao lại đối xử với anh ấy như thế??? Nhưng xét cho cùng, Minh thư cũng rất đáng thương... Chị ấy cũng đã chịu những đau đớn về tinh thần và thể xác...

“Cuộc sống là một chuỗi dài đau khổ! Chấp nhận sống tiếp tức là chấp nhận đau khổ để vững vàng tìm đến với hạnh phúc!”

Hà Thư mỉm cười gượng gạo... đưa tay đặt nhẹ lên khuôn mặt đầy thương tích kia... Trong khi nước mắt vẫn chực chờ tuôn ra!

“- Đôi khi... Hạnh phúc chỉ như cơn gió thoảng. Đó là những phút giây im lặng, phút giây được nhìn người mình yêu thật gần, thật gần... Là lúc đôi bàn tay được đặt lên đôi môi, đôi mắt ấy... là lúc được vuốt nhẹ lên mái tóc... Là lúc, được hôn lên bờ môi thô ráp, thiếu sự sống ấy, cảm nhận hạnh phúc cùng với vị mặn đắng của nước mắt...”

- Đôi khi... Hạnh phúc cũng chính là lúc được thì thầm bên tai người mình yêu, với tất cả nỗi niềm và tâm sự... Và, cũng là lúc ngắm ánh chiều tà khi bên cạnh là người ấy...

- Đôi khi... Bạn thật sự cảm thấy đau khổ khi ông trời đùa cợt bạn thật ác độc, nhưng... Đó cũng chính là hạnh phúc, vì nhờ đó bạn có thể được gần người mình yêu, mặc dù... Trò đùa ấy có thể sẽ cướp đi hi vọng mong manh trong bạn...”

...

- “Quân à, đã lâu lắm rồi anh không đây nói chuyện với em đó anh biết không? Anh có biết em buồn thế nào không hả. Lúc nào cũng chỉ mình em ngồi độc thoại nè, sao anh ác thế...”

- “...”

- “Đấy, lại không trả lời ùi nè. Hư lắm...”

Hà Thư cốc nhẹ vào trán Mạnh Quân giận dỗi, nhưng sau đó cô thấy đau lòng.

- “Ôi, em xin lỗi nè, lại làm anh đau phải không. Hi...”

- “Ngoan nha, em xin lỗi. hihi. Tỉnh lại đi, rùi phạt em thế nào cũng được...”

- “...”

- “hừm, gét anh... à, hay để em gọt táo cho anh ăn nha... Hay là cam nè. À hay lê nhé, anh thích ăn lê lắm mà, nha nha”

- “...”

Cô gái nhỏ cầm quả lê lên và gọt, gương mặt cô thoáng chút niềm hạnh phúc...

- “Oa... Xong rùi nè, em đút cho anh ăn nhé...”

- “...”

- “Há miệng ra anh...”

- “...”

- “Anh...”

- “...”

- “Quân ơi...”
- “Tỉnh lại với em đi, thật sự...”
- “...”
- “Thật sự em không thể chịu thêm một giây phút nào nữa...”
- “Em nhớ anh lắm, cười với em đi...”
- “hay anh ghét em nên không nói chuyện với em...”
- “Huhu...”

Có ai biết được, trong cái sự tuyệt vọng đau khổ ấy, có một tia hi vọng nhỏ nhoi vẫn đang sáng, mờ ảo...

...

“A lô... Thưa bác, bác có phải mẹ của Mạnh Quân không ạ?”

“Phải, là bác. Cháu là ai vậy?”

“Dạ, cháu là bạn của Mạnh Quân, bạn ấy bị tai nạn nặng lắm, giờ đang ở trong bệnh viện”

“Sao cơ? Cháu nói sao? Mạnh Quân bị làm sao? Có nguy hiểm đến tính mạng không???”

“Quân giờ vẫn đang bất tỉnh ạ, thực ra là đã 3 tháng rồi. bạn ấy vẫn chưa tỉnh”

“Sao giờ cháu mới cho bác biết. Sao giờ nó vẫn chưa tỉnh chứ, nặng lắm rồi. Huhu...”

“Bác đừng khóc, bác sĩ nói còn 10% cơ hội tỉnh lại mà bác. Bác có về thăm Quân được không ạ?”

“Cháu à, hiện giờ bác quá bận không thể về được, nhờ cháu chăm sóc Quân giúp bác, một thời gian ngắn nữa bác sẽ về rồi đưa Quân sang bên này chữa trị”

“Bác ! Sao lại những 1 thời gian nữa? Tại sao bác không về luôn?”

“Công ti bác trai đang gặp khó khăn, hiện giờ đang phải dốc hết vốn và thời gian vào đó, mong cháu giúp cho bác”

“Híc, Vâng. Cháu sẽ chăm sóc Quân, bác cứ yên tâm lo công việc rồi về sớm. Cháu chào bác!”

“Chào cháu...”

Hà Thư lặng người đi, những tưởng ba mẹ Quân sẽ lo lắng và gấp rút về nước... Họ coi trọng công việc và tiền bạc hơn tính mạng của con trai họ sao? Lẽ nào, thời gian qua anh ấy đã phải sống một mình như thế? Cô gái nhỏ liếc qua người bệnh, khẽ thở dài...Biết đâu, trong sâu thẳm tiềm thức của nó, quá khứ đang dần hiện về, nhưng biết đâu lại đang dần mất đi.

Cô gái lại gần bên giường bệnh, vẫn như mọi ngày, cô thì thầm bên tai nó, nhẹ nhàng trách móc, hờn dỗi nó, cô hát cho nó nghe, tiếng hát chất chứa bao nỗi niềm đau khổ. Chỉ mong một lần, nó mở đôi mắt kia ra, mỉm cười với cô. Cô thêm cái cảm giác được nó ôm vào lòng, ghì chặt như lần đầu tiên... Thèm được nó hôn lên đôi môi nhỏ đã từng kiệt sức vì nó...

Khi ánh chiều tà mon men đến gần khung cửa sổ, cũng là lúc tiếng hát của Hà Thư ngưng lại, cô ghen ngào...

- “Lại thêm một ngày nữa trôi qua, 3 tháng 2 ngày. Sao anh vẫn chưa tỉnh lại với em??? Tại sao chứ??? Huhu...”

Tia hi vọng nhỏ nhoi, đang dần biến mất. Cũng giống như thứ ánh sáng hiem hoi phía cuối đường hầm, và nó... tắt ngấm khi màn đêm buông xuống...

...

12. Chương 12 : Ban Mai.

3 tháng 3 ngày... Mạnh Quân vẫn chìm trong hôn mê!

3 tháng 4 ngày... Hà Thư vẫn hát cho nó nghe!

3 tháng 5 ngày...Giọng của cô gái nhỏ khàn đi trông thấy!

3 tháng 6 ngày... Đôi mắt cô mờ dần, niềm hi vọng giờ đây chỉ còn trong hư ảo!

3 tháng 7 ngày... Cô và Quân, cùng với những giọt nước mắt đón ánh chiều tà!

3 tháng 10 ngày... Hà Thư vẫn nhẹ nhàng vòng tay ôm người bệnh khi ngủ!

3 tháng 15 ngày... Cô gái nhỏ vẫn tiếp tục thì thầm nói chuyện một mình!

3 tháng... 30 ngày...

Trời đã chuyển dần từ giá rét sang nắng ấm, Hà Thư về qua nhà, vận lên người một chiếc áo sơ mi caro, một chiếc váy cũng kẻ caro nốt, trông cô khác hẳn mọi ngày. Cô thoa lên khuôn mặt đã bao ngày mất ngủ của mình một chút phấn, tô một chút son. Để làm gì à? Chính cô cũng không thể hiểu nữa. Chỉ đơn giản, cô muốn thay đổi, muốn lấy lại cái ánh sáng hi vọng đang tắt ngấm những ngày qua...

Một linh cảm...

4 tháng tròn Mạnh Quân hôn mê. Hà Thư đã có lúc tưởng chừng sẽ kiệt sức, nhưng giờ đây trong cô có một linh cảm... Cô tiếp tục hi vọng, tiếp tục chờ đợi. Tình yêu của cô sẽ thêm sức mạnh cho cô và người cô yêu...

- “Hà Thư, em không đi ăn hả?” – Tiếng Minh Thư từ ngoài cửa phòng bệnh.

- “À, có chứ. E cần có sức khỏe mà. Hi”

- “Ừ, em đi ăn đi, để chị trông Mạnh Quân cho”

- “Hay chị đi mua đồ ăn cho em, em không muốn xa anh ấy một chút nào cả”

- “ôi, ừ. Được rồi. Vậy ngồi đây đợi chị”

Hà Thư lon ton chạy ra đóng cửa. Không biết tự khi nào, dáng vẻ ấy đã trở lại được như xưa.

Cô ngồi xuống ghế cạnh giường bệnh, chăm chú nhìn Mạnh Quân... Linh cảm ấy, khiến cô không thể rời mắt khỏi nó. Cô khẽ cầu nguyện, rồi nở một nụ cười hi vọng. Điều duy nhất lúc này cô có thể làm là cầu nguyện và tin vào phép màu...Nhưng Hà Thư cũng rất sợ... Khi Mạnh Quân tỉnh lại, sẽ có rất nhiều chuyện xảy ra. Có lẽ cô sẽ không bao giờ được gần người cô yêu nữa. Phải chăng đó là định mệnh???

Đâu đó có một tiếng thở dài...

Hoàng hôn vừa khuất bóng sau cánh cửa sổ, vẻ linh hoạt thường ngày của Hà Thư lại ảm núp. Cô trở về trạng thái bồn chồn, lo lắng. Lại thêm 1 ngày nữa trôi qua, nó vẫn hôn mê. Chẳng nhẽ nó muốn trốn tránh sự thật nên không tỉnh dậy? Hay đó là số phận? Số phận an bài nó sẽ ngừng sống ở cái tuổi đẹp nhất của cuộc đời? Hay, chỉ là một trò đùa của ông trời cho những kiếp người bé nhỏ nơi hạ giới? Hay...Hay là...

Dù đã cố gắng tin vào phép màu, nhưng thật sự Hà Thư không thể phủ nhận một điều rằng :Đó Chỉ Là Hi Vọng... Nhỏ nhoi đến tội nghiệp!

Biết đâu, vào một ngày đẹp trời, trong khi cô đang gục đầu bên giường bệnh, ngoan ngoãn ngủ thì... bàn tay ai đó khẽ động đây, lay cô dậy (giống như phim Hàn ý). Phép màu đã trở thành thực, Mạnh Quân cười với cô rồi... Ôi ôi. Chẳng dám mơ típ. Hihi...

Còn,cái người đang nằm trên giường bệnh kia , nó sẽ ra sao???

Trong tiềm thức của nó, sự đau đớn đang dần mất đi. Nó cảm nhận được tiếng gọi của ai đó, dồn dập... vội vã...xen lẫn tuyệt vọng.

Nó nghe thấy tiếng hát, nghe thấy lời cầu nguyện, nghe thấy tiếng khóc, tiếng cười... tiếng hờn dỗi... trách móc. Giọng nói ấm áp ấy đã vô thức đẩy lùi quá khứ cùng nỗi đau xác thịt của nó đi xa. Đôi lúc nó muốn mở mắt ra, nhìn người đó, nhưng sao...nặng trĩu... Nó không còn sức lực.

Và rồi, tất cả lại chìm trong mộng ảo. Nó không còn cảm nhận được gì nữa...

13. Chương 13 : Năng Đã Tắt...

Hà Thư mặc một chiếc áo ren cao cổ, chiếc váy viền đen tiến đến phòng bệnh, trông cô rất đứng đắn và thanh lịch. Cô đặt giỏ hoa quả xuống bàn. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó.

- “Hi, anh đói không? Em gọt hoa quả cho anh ăn nhé.”

Lần nào cũng thế, một mình hỏi, một mình trả lời. Cô gọt hoa quả và... một mình cô ăn!

Cô gái nhỏ vén mái tóc vàng đang rủ trên mắt Quân lên, khẽ cúi xuống, đặt một nụ hôn lên trán nó...

- “Á á á á.....!!!!”

Đôi mắt ấy đối diện với cô... sáng... Nhưng vô hồn!

- “Anh Quân!!! Anh tỉnh rồi sao??? Bác sĩ... Bác sĩ ơi!!!” – Hà thư vội vàng chạy đi gọi bác sĩ, trên khuôn mặt cô không thể giấu nổi niềm hạnh phúc.

Ông bác sĩ và Hà Thư chạy vào, trong khi kẻ đang ngồi trên giường bệnh kia đưa mắt nhìn khắp phòng, chẳng biết gì. Hà Thư thì vui mừng khôn xiết.

Sau một hồi nhòm , ngó, bắt mạch... ông bác sĩ ngẩn người, vẻ thoáng buồn. Ông ra hiệu cho Hà Thư lát lên phòng gấp rồi bước đi.

Cô gái nhỏ đóng cửa phòng rồi vội vã chạy vào, ôm chầm lấy Mạnh Quân. Lúc đó, nó đang ngồi tựa đầu vào tường, đôi mắt nhìn ra xa, không cảm xúc...

- “Cuối cùng anh cũng đã tỉnh lại. Huhu...”

- “...”

- “Sao anh không nói gì? Em nhớ anh lắm, anh đừng xa em nữa nhé...”

- “Em...”

- “Hihi. Dù sao anh tỉnh lại là tốt rồi, em vui lắm anh ạ...”

- “Em...”

- “Sao anh cứ ‘em’ mãi vậy???” – Hà thư buông tay khỏi người Mạnh Quân, ngược lên nhìn nó.

- “Em... Em là ai??”

- “Dạ??? Sao... sao cơ...” – Hà Thư đỡ người ra, cổ họng cô nghẹn đắng, cô hi vọng mình nghe nhầm.

- “Em là ai vậy...?”

- “Quân! Anh không nhớ em sao??? Anh đang trêu em phải không ạ. Huhu...” – Nước mắt lại từng dòng lăn trên khuôn mặt cô.

- “Anh...”

- “Em là Hà Thư đây mà, anh đừng trêu em nữa, em xin anh... huhu”

- “Anh... Em đừng khóc”

Bàn tay nó đưa lên, lau nước mắt cho Hà thư. Cô gái nhỏ càng khóc to hơn...

- “Quân ơi, anh không nhớ em thật sao???”
- “Anh xin lỗi, thực sự anh không nhớ em là ai. Đầu anh bây giờ trống rỗng”
- “Em là Hà thư, anh cố nhớ lại đi, là em nè anh... Huhuhu...”
- “đừng khóc mà em...”

Nó vòng tay, siết nhẹ Hà Thư vào lòng. Điều duy nhất lúc này trong nó là Hà thư. Cái tên đầu tiên xuất hiện ở cái đầu trống rỗng của nó. Cũng là người đầu tiên nó nhìn thấy khi tỉnh lại. Hà Thư vẫn nức nở trên vai nó.

Cánh cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, đằng sau đó là Minh Thư và Vũ Minh . Họ bất thần khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

- “Mạnh Quân...” – Minh thư gần như hét lên khiến nó và Hà Thư giật mình quay lại.
- “Em tỉnh rồi à cậu nhóc???”
- “Anh tỉnh rồi sao... Em... em xin lỗi...”
- “Hà Thư, họ là ai. Cô gái kia nói gì, anh không hiểu”
- “Họ...”
- “Anh quen họ à???”
- “Trước đây anh đã từng quen, Chị ấy là Minh Thư, chị gái của em. Còn kia là... Vũ Minh, người yêu chị ấy”
- “Sao cô ấu xin lỗi anh?”
- “Em...”
- “Mạnh Quân, anh sao vậy???” – Minh thư không khỏi ngạc nhiên, vũ Minh cũng thế.
- “Chị à, anh Quân... Không còn nhớ gì nữa”
- “Hả??? Thật...thật sao?”

Nước mắt lại rưng rưng trên khuôn mặt Minh Thư, cô thấy mình thật có lỗi. Vũ Minh buông một tiếng thở dài...

Hà Thư quay sang nhìn nó, nó vẫn không hiểu gì cả.

Tại phòng bác sĩ

- “Anh cháu sao rồi bác sĩ?”
- “Cậu nhóc tỉnh lại được là rất may mắn rồi, chính ta cũng không ngờ đến. Còn... Việc bị mất trí nhớ là do ảnh hưởng của vụ tai nạn. Ta tin chắc rằng, trước đó cậu nhóc đã bị suy sụp về tinh thần.”
- “vâng, vậy có thể chữa được không bác sĩ???”
- “Cái đó phải do cháu thôi. Trí nhớ có thể rất dễ phục hồi nếu như tinh thần cậu nhóc ổn định.”
- “Chúng cháu phait làm gì ạ?”
- “kể cho Mạnh Quân nghe về quá khứ. Nhưng ta khuyên cháu một điều, nếu quá khứ làm cậu nhóc bị tổn thương thì tốt nhất không nên. Cứ để cậu nhóc quên nó đi. Cháu hiểu chứ?”
- “Vâng, cháu hiểu thưa bác sĩ. Cháu chào bác sĩ cháu về”
- “Ừ cháu đi đi”

Bước ra khỏi phòng của ông bác sĩ, Hà thư không khỏi suy nghĩ và lo lắng. Cô không biết nên làm gì lúc này. Tâm trạng rối bời, nặng trĩu...

- “Em về rồi à. Hi”

- “Vâng, em vừa đến phòng bác sĩ ạ”
- “Sao hả em, anh có bị chết không???”
- “Ngốc quá, nói linh tinh thui nè. Bác sĩ nói anh bị mất trí nhớ...”
- “thế à... Mà nói chuyện đó sau đi, anh bảo nè...”
- “Dạ”
- “Em gọt lê cho anh ăn đi. Anh đói...”
- “Hihi... vâng”

Mạnh Quân nũng nịu như một đứa trẻ con khiến tim Hà Thư thoáng se thắt lại...

Đã đôi lần, nó hỏi Hà Thư về quá khứ của mình. Mắt cô gái nhỏ rưng rưng khiến nó không kìm lòng được. Nó lại im lặng...

Biết đâu, nếu một ngày nó nhớ lại tất cả, nó sẽ không còn thanh thản như lúc này nữa thì sao? Nghĩ vậy, nó không còn hỏi về chuyện quá khứ nữa. Vài ngày nữa nó sẽ xuất viện. Hà Thư, cô gái bé nhỏ tình nghịch ấy vẫn luôn bên nó, chăm sóc cho nó, quan tâm nó. Nó thấy hạnh phúc...

- “Thư, sao em tốt với anh thế?”
- “Em...”
- “Hay là trước đây em thích anh nhỉ. Hihi” – Câu nói của nó làm tim Hà Thư khẽ nhói lên.
- “Hi, có lẽ vậy”
- “Vậy hồi đó anh có thích em không?”
- “Không... Hi”
- “Tại sao?”
- “Hi, vì những gì trong kí ức của anh không phải là em”

Lại im lặng. Sự im lặng đến ngạt thở...

Mạnh Quân ôm đầu, nó thấy hơi đau. Có lẽ vì câu hỏi vừa rồi. Có gì đó thoáng qua, nhưng không để lại ấn tượng trong đầu nó. Hà Thư mở lời, phá tan sự ngột ngạt.

- “Để em đi mua đồ ăn nhé, đói quá nè...”
- “Anh không cho em đi. Hi” – Mạnh Quân giật tay Hà Thư lại, nắm chặt. Một hành động vô thức...
- “Sao thế ạ” – Hà Thư không khỏi ngạc nhiên.
- “Vì nhớ may em đi mua xong ăn hết không phần anh thì sao. Hihi” – Nó chống chế cho đỡ ngại.
- “Ồi... Ngốc ạ”
- “Đừng đi, anh không đói. Em đói thì... uống nước đi. Hihi”
- “Anh ác thế không biết. Hi”
- “Vợ tương lai phải nghe chồng chứ...”
- “Hả???”
- “Hèm...”
- “Hi...”
- “...”

Ồi. Nó đỏ mặt kìa, Hà Thư cũng thế... Tim họ đều đang đập loạn xạ... Nó khẽ liếc sang nhìn Hà thư. Ngại ngừng... Nó cũng không hiểu tại sao lại nói thế. Tại sao ngày xưa nó lại không yêu Hà Thư??? Nó suy nghĩ...Nó lại ôm đầu, nhăn mặt...

Nó bắt đầu để ý Hà Thư nhiều hơn. Quan tâm cô nhiều hơn. Có lẽ lúc nào cũng muốn bên cạnh cô ấy... Đòi lúc nó muốn tìm lại quá khứ của mình nhưng rồi lại thôi. Nó sợ, sợ cái quá khứ ấy sẽ cướp đi Hà Thư của nó...

14. Chương 14 : Cuộc Sống Mới!

- “Anh cháu có thể xuất viện, chỉ có điều vẫn chưa thể hồi phục trí nhớ.” – Ông bác sĩ đưa tay nâng gọng kính lên rồi nhìn thẳng vào mắt Hà Thư.

- “Cháu biết, nhưng có lẽ anh ấy không nhớ lại quá khứ sẽ tốt hơn ạ”

- “Ừ, vậy chiều nay cậu nhóc được về nhà. Có điều sẽ vất vả cho cháu đấy”

- “Sao ạ bác”

- “Vì mọi thứ với cậu nhóc đều mới, ngay cả người thân và bạn bè”

- “Vâng, không sao ạ”

- “Nhưng hình như, cháu không phải em gái cậu nhóc”

- “Cháu...”

- “Haha, là người yêu đúng không hả”

Hà Thư không nói. Chỉ mỉm cười. Má cô gái nhỏ lại ửng hồng, cô hạnh phúc... Mặc dù...

Hà Thư vừa ra khỏi cửa, cô đã nhìn thấy Minh Thư.

- “Sao rồi em? Bao giờ Mạnh Quân được ra viện?”

- “Chị có vẻ lo cho anh ấy nhỉ?”

- “Chị... Dù sao chị cũng là người yêu...”

- “Vớ vẩn. Chị đâu có xứng. Hãy về bên Vũ Minh của chị đi. Mạnh Quân là của em, em không thể mất anh ấy lần nữa. chị hiểu chứ???”

- “Ừ chị hiểu, chị đã gây ra quá nhiều lỗi lầm khiến Mạnh Quân chịu đau khổ. Chị không dám nhìn mặt anh ấy nữa.”

- “Chị còn yêu Mạnh Quân không?”

- “Chị không biết nữa, giờ đây tim chị chỉ có Vũ Minh...”

- “Hừm, thôi không nói nữa. Em không muốn anh Quân nhớ lại những chuyện đã xảy ra, thế là quá đủ rồi.”

- “Ừ... Mong em và anh ấy có thể đến được với nhau...”

- “Nhưng...”

- “Sao em...”

- “Nếu anh ấy tìm lại được trí nhớ... Anh ấy nhớ ra chị, nhớ lại tình yêu của hai người...Em sẽ lại mất anh ấy...”

- “Chị...”

- “Thôi, về giúp Mạnh Quân thu dọn đồ đi chị, em phải gọi điện cho bố mẹ anh ấy”

- “Ừ.”

Tút tut.....

“A lô!”

“Dạ cháu là bạn của Mạnh Quân đây ạ”

“Ừ, Mạnh Quân tỉnh chưa cháu, bác sắp về thăm nó rồi cháu ạ. Chắc khoảng hai tuần nữa”

“Quân tỉnh rồi bác ạ. Anh ấy bị mất trí nhớ, nhưng ổn rồi bác ạ”

“Vậy tốt rồi, gia đình bác sẽ thu xếp về sớm, cảm ơn cháu đã chăm sóc nó thời gian qua”

“Không có gì đâu bác. Giờ cháu vào giúp Quân dọn đồ để về nhà ạ. Cháu cúp máy nghe bác...”

“Chào cháu nhé. Cảm ơn cháu nhiều”

“Dạ chào bác”

Tút.....

Hà Thư gác máy rồi tiến về phía phòng bệnh. Mạnh Quân đang rất vui khi biết mình được về nhà, nó cười toe toét. Thật trẻ con!!!

Cô gái nhỏ tựa vào tường, nhìn nó, mỉm cười.

- “Hà Thư ơi anh được về nhà rồi nè. Thích quá đi, không biết nhà anh như thế nào nhỉ?”

- “Đẹp và rộng. Hihi”

- “Rộng á? Thế có ai ở đó không? Mà sao họ không đến thăm anh?”

- “Ba mẹ anh sắp về nước thăm anh rồi đó”

- “Giờ mới chịu về sao??? Thế anh ở nhà một mình à?”

- “Vâng, Hi. Em sẽ đến giúp anh nấu cơm”

- “Hay em sang đó ở luôn đi, ở một mình anh sợ ma lắm. Hí hí” – Nó cười tinh nghịch. Minh Thư quay sang nhìn nó, cô chưa thể nguôi lòng...

- “Hi, em sang ở sao được. Ngốc” – Hà Thư khẽ cốc vào trán nó khiến nó nhăn mặt, nũng nịu. Hết một đứa trẻ.

- “Ui... Đau anh. Em hư thế. Anh unction cho cái bây giờ. Hihi”

- “Nè, nè... Em mà sợ anh à”

Họ đuổi nhau trong phòng, tiếng cười giòn tan, hạnh phúc, không một chút nghĩ ngợi... Minh Thư lén nhìn, cười nhẹ...

Gió ngoài cửa sổ vẫn thổi, nắng dần lên cao. Thêm một chút ấm áp cho ngày mới bắt đầu...

...

Mạnh Quân bước xuống khỏi taxi, ngược lên nhìn căn biệt thự trước mặt.

- “Thư, đây là nhà của anh sao?”

- “Vâng, hi. Để em giúp anh xách đồ lên nha”

- “To thế mà anh ở một mình sao?”

- “Hi. Ngốc, trước đây anh vẫn thế mà”

- “Vậy à? Sao lại thế nhỉ? Sống như thế buồn chết mất.”

- “Thôi lên nhà nào. Hi”

- “Minh Thư và anh Vũ Minh đâu hả em?”
- “Họ về qua nhà em rồi anh ạ, chị Thư hơi mệt”
- “Thế à, họ có về yêu nhau em nhỉ”
- “Vâng ạ. Hi. Chắc họ cũng sẽ sớm đính hôn, nếu ba mẹ đồng ý”
- “Thế họ chưa đồng ý hả em?”
- “À... Anh tò mò ghê, lên nhà nào. Hi”

Mạnh Quân lon ton chạy trước mặc dù chẳng nhớ nhà mình như thế nào nữa. Đi đến đâu nó cũng hỏi Hà Thư. Cô gái nhỏ chưa bao giờ thấy nó trẻ con như vậy.

- “Ồ, phòng anh rộng thế này á???” – Nó ngạc nhiên hỏi Hà Thư.
- “Hihi. Không thì phòng ai. Ngốc quá trời. Anh quên hết rồi sao? Chắc quên lun ba mẹ mất.”
- “À, ba mẹ anh đây phải không?” – Nó chỉ vào tấm ảnh trên bàn – “Họ đang ở đâu hả em?”
- “Ba mẹ anh đang ở CaNaDa, họ cũng sắp về rồi anh ạ”
- “Như kiểu họ chẳng thương anh ý nhỉ. Hihi” – Câu nói của Mạnh Quân khiến Hà Thư nhớ lại cái hôm cô ở nhà nó. Nó đã buồn ba mẹ biết chừng nào khi họ không về.
- “Đâu có. Họ thương anh nhất mà...”
- “Ừ hi hi. Ôi đêm êm thế, lên đây chơi nào” – Nói rồi nó kéo Hà Thư lên giường, nhún nhún nhảy nhảy, nom thật buồn cười!
- “Trời ạ, sao anh nghịch vậy hả. Em ngã bây giờ. Hi”
- “Ngã đi ngã đi, anh đỡ. Lo gì.haha” – Thế là nó lại nhún tiếp, cười sặc sụa.

Đang nhún nhảy thì bỗng Hà Thư bị trượt chân, ngã oạch xuống đệm,kéo theo nó... Và... Mạnh Quân ngã bên trên còn cô gái nhỏ... gọn lỏn bên dưới!!!

Nóng...

Đỏ rục cả gò má...

Hai mắt nhìn nhau...

Đôi môi cách nhau 2cm nữa thui...

- “Tại sao ngày trước anh không yêu em chứ?”
- “Em...”
- “Em chính là người đã hát cho anh nghe, thì thầm bên tai anh mỗi chiều phải không?”
- “Sao anh biết ạ”
- “Anh đã nghe thấy, chính giọng nói ấy, tiếng hát ấy của em đã giúp anh tỉnh lại...”
- “Thật không?”
- “Anh không chắc, nhưng... Lúc đó anh muốn tỉnh lại, muốn nhìn người con gái đã bên anh khi anh chỉ còn sống trong tiềm thức”
- “Em đã rất hi vọng anh tỉnh lại”
- “Anh biết, anh nghe thấy tiếng khóc của em...”
- “Và cuối cùng anh cũng đã tỉnh lại”
- “Phải, vì có em...”
- “Em sợ...”

- “Em sợ điều gì?”

- “Một khi kí ức tìm về bên anh, có lẽ em sẽ mất anh”

- “Tại sao...”

- “Vì ...hmmmm”

Một nụ hôn, nhẹ nhàng nhưng ấm áp. Nó ngăn không cho cô gái nhỏ nói tiếp, nó cũng sợ...

Nó ôm chặt Hà Thư vào lòng...

Cảm giác này...

Quen...

Thoáng qua...

Mùi nước hoa...

Tim nó rộn lên, lạ thường...

- “Quân à, ngày kia ba mẹ và anh trai anh sẽ về Việt Nam đó, anh vui không?” – Hà Thư vừa gọt lê vừa mỉm cười với nó.

- “Về làm gì hả em?” – Mạnh Quân vừa nuốt xong miếng lê, tròn mắt nhìn Hà Thư.

- “Ồ, về thăm anh mà, ngốc này...”

- “Ừa, lúc anh bệnh không về, giờ về làm gì???”

- “Họ cũng lo cho anh lắm đó”

- “Lo gì chứ, anh sống chết họ không quan tâm đâu. Mấy tháng trời anh hôn mê, họ có thèm để ý gì”

- “...”

- “Haha, Trước đây ba mẹ anh có thể không em???”

- “...” – Hà Thư vẫn im lặng, cô không biết phải nói như thế nào nữa. Lại là quá khứ của anh ấy...

- “Sao không nói gì hả cô bé này?”

- “Hi...”

- “Họ về thì kệ thui, có sao đâu. Bao giờ về đến nơi?”

- “Sáng ngày kia anh ạ, mình cùng ra sân bay đón hai bác với anh Long nhé”

- “Anh không đi đâu”

- “Sao thế anh?”

- “Anh không muốn gặp họ.”

- “Hai bác thương anh lắm. Anh đừng giận hai bác mà tội.”

- “Haha, lúc anh cần họ nhất thì họ ở đâu? Chỉ có em là bên anh. Chăm sóc cho anh thôi”

- “Hai bác cũng có lí do mà anh”

- “Lí do gì? Nếu vậy sao không gọi điện cho anh? Không thèm hỏi thăm anh lấy một câu chứ? Em tưởng anh mất trí nhớ nên không biết gì à? Yêu anh, thương anh mà anh sống chết lại không hề quan tâm. Họ không xứng đáng.”

- “Sao lại nói ba mẹ anh như thế chứ?”

- “Không đúng à? Họ là gì mà em phải nói đỡ cho họ?”

- “Anh...”

- “Sao nào? Hay em cũng là do họ gọi đến chăm sóc anh?”
- “Anh... thật quá đáng...”
- “Ừ anh quá đáng đấy. về nói với họ anh không cần, không cần ai quan tâm hết. giả dối, giả dối hết...”
- “Hai bác không như thế đâu, thực ra thì...”
- “Em lại định nói tốt cho họ à? Em đi đi. Anh không muốn nghe”
- “Huhu...anh tệ lắm!”

Hà Thư bật khóc, vội đẩy tung cánh cửa và chạy ra khỏi nhà Mạnh Quân. Cô khóc vì những lời nói của chính người mình yêu, lời nói ấy khiến cô cảm thấy bị xúc phạm. Cô yêu Mạnh Quân, không vì một thứ gì hết. Cô thật lòng muốn quan tâm và chăm sóc cho Mạnh Quân. Nhưng... Người mà cô đang dành hết tình cảm lại làm cô đau đớn. Cô gái nhỏ cứ thế chạy đi, gió vẫn thổi nhẹ. Trời không lạnh nhưng sao tim cô lạnh quá. Nước mắt vẫn lăn dài trên đôi mắt ấy...

“Mạnh Quân, em đâu cần gì ở anh, tình yêu em dành cho anh là thật lòng, không vì ai, không vì một cái gì hết... vậy mà... Vậy mà...”

Hà Thư gào lên trong tiếng gió rít. Một phút, một phút nữa... Gió bắt đầu hung dữ quật lên từng cơn. Trời trở lạnh đột ngột. Chiếc áo sơ mi kẻ sọc mỏng manh không còn đủ ấm để giúp cô ngừng run... Cô gái nhỏ ôm lấy bờ vai mình, chân vẫn bước nhưng không còn theo nhịp. Và, cô dừng lại tại một con hẻm nhỏ, không một bóng người...

Cô đơn...

Gió lạnh...

“Tại sao? Tại sao em lại nói đỡ cho những người đã bỏ rơi anh khi anh phải đối mặt với cái chết? Tại sao? Tại sao chứ???”

Cứ mỗi câu hỏi tại sao, nó lại giáng một cú đấm vào tường, mạnh, tức giận và đau khổ.

Máu bật ra, đỏ và tanh...

Nó làm vỡ mọi thứ mình nhìn thấy: cốc, chai, lọ hoa, đèn ngủ... Tất cả.

“Em còn nói tôi quá đáng à? Em bênh họ? Hay chính em là người được họ thuê đến để trong coi tôi? Em quan tâm tôi, lo lắng cho tôi... Em nói em đã từng yêu tôi... Nhưng em không hiểu tôi. Vậy em đi đi... Thật cay đắng... Vì tôi đã yêu em mất rồi... Tôi yêu em, Hà Thư ạ...”

Một mình trong căn biệt thự rộng lớn, Mạnh Quân không còn kiềm chế được bản thân nữa. Nó hét đập rồi lại phá...

“Tôi yêu em... Nhưng có lẽ em bên tôi không phải vì yêu tôi. Em giả dối với tôi...”

Nó giơ chân đá vỡ chiếc tủ kính đựng sách. Hung hãn giật tung từng cuốn sách, ném xuống sàn nhà. Sách vương vãi khắp nơi cùng với những mảnh thủy tinh. Đôi mắt nó đỏ au, gần lên sự tức giận tột độ. Đôi mắt ấy liếc nhìn đồng hồ rồi dừng lại ở một quyển sổ viền đen đang mở sẵn. Có một vệt máu ở đó...

“Ngày...tháng...năm...”

Minh Thư đã trở về bên tôi sau một năm xa cách... Tôi vui mừng biết chừng nào, tôi đã khóc, vì hạnh phúc. Bên bờ suối, Hà Thư cũng đã khóc...vì tôi! Vậy mà, tôi vẫn vô tình đẩy cô ấy ra để trở về bên Minh Thư. Tôi đau lắm. Thời gian ngắn được ở bên Hà Thư, được cô ấy san sẻ tâm sự, đau đớn trong tôi vơi bớt, nhưng tôi không hề cảm nhận được, thực sự tôi cần ai? Đến khi... Minh thư trở về, tôi bàng hoàng, xúc động, vui sướng biết bao nhiêu... Nhưng cũng đau lòng bấy nhiêu... Minh Thư... cô ấy đã thay đổi. Hoàn toàn... Tôi không muốn mất cô ấy thêm lần nữa... Tôi đã cố gắng làm tất cả...

...”

Đó... đó chính là nhật kí!!!

15. Chương 15 : Tìm Lại Quá Khứ.

Mạnh Quân bắt thần, khựng lại vài giây rồi lướt đôi mắt hoảng hốt sang từng trang, từng trang một...

“Cô gái bé nhỏ đang đứng bên kia đường, tại sao em phải như thế chứ? Tôi muốn chạy thật nhanh đến bên cạnh em, muốn siết em vào vòng tay của tôi cho em đỡ lạnh... Nhưng, nhưng sao tôi thật hèn nhát... Tôi vẫn ngồi nhìn em trong giá lạnh, vẫn rít từng điều thuốc. Tôi cũng lạnh giá...”

Đôi chân nó run rẩy rồi khụy xuống giường. Nó vẫn không rời mắt khỏi cuốn nhật kí.

“Vì tôi, em đã ốm. Tôi đau lắm... Phút chốc, tôi muốn là gì đó của em để có thể được bên em, chăm sóc cho em... Tôi đã ôm em vào lòng vì tôi không thể kiềm chế nỗi bản thân. Tôi biết em không phải Minh Thư, nhưng tại sao tim tôi vẫn muốn quan tâm em... Thật sự, tôi cần ai??? Cần một bóng hình đã xa mờ, một người con gái chỉ còn trong quá khứ hay một người đang bên tôi từng giờ, từng ngày...?”

“Ngày...tháng...năm...”

Minh Thư đã trở về bên tôi. Tình yêu của tôi với cô ấy đã tràn về theo nỗi nhớ. Tôi yêu...! Phải, có lẽ tôi vẫn còn yêu Minh Thư rất nhiều. Trái tim tôi lại rạo rực khi ôm cô ấy vào lòng, nhưng tại sao cô ấy lại thay đổi như thế? Hay là vì... Một năm xa cách đã mang theo tình yêu của Minh Thư dành cho tôi đi mất? Vòng tay khi bên tôi không còn chặt như lúc đầu. Đôi môi ấy không còn ấm áp mà lạnh giá. Ánh mắt vô hồn, Minh Thư nhìn tôi...”

Minh Thư, Hà Thư??? Thực ra... Họ là như thế nào?

Nó thấy đầu mình đau nhức, choáng váng...

Đôi bàn tay có ôm chặt đến mấy cũng không giúp nó đỡ hơn. Càng cố nhớ lại tất cả, đầu nó càng như vỡ tung ra... Có cái gì đó hiện về trong tâm trí. Mở nhật...

“ Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...”

Mạnh Quân hét lên trong sự điên loạn về tâm thức... Nó ngất đi và không biết gì thêm nữa...

Có tiếng gọi của dưới nhà, nhưng không có tiếng trả lời. Rõ ràng cô vừa nghe thấy tiếng hét. Minh Thư kéo Vũ Minh chạy xộc lên phòng Mạnh Quân, cánh cửa vẫn đang mở. Sự đổ vỡ làm cô bất loạn. Bên trong, có một người con trai bất động trên giường, tay ôm chặt cuốn sổ...

- “Anh Quân, anh Quân, anh sao thế???”

Minh Thư gần như sắp khóc, không giấu nổi sự lo lắng. Cô lay mạnh bờ vai nó.

- “Cậu nhóc bị ngất thôi mà em” – Vũ Minh bình thản nói với Minh Thư, anh đứng dựa vào tường, hai tay khoanh trước ngực.

- “Minh ơi, đưa anh ấy đi bệnh viện đi”

- “Không cần đâu em, đặt hẳn cậu nhóc lên giường một lát rồi tỉnh ý mà”

- “Không được, anh ấy chết mất”

- “Em làm sao vậy, chỉ là ngất thôi mà”

- “Em sợ lắm, anh ấy không thể có chuyện gì nữa được”

- “Em lo cho cậu ta quá đấy...”

Minh Thư phớt lờ câu nói của Vũ Minh, cô không muốn nghe gì lúc này nữa.

- “Anh về đi. Em sẽ ở lại với Mạnh Quân”

- “Sao cơ? Em là người yêu anh cơ mà?”

- “Thì sao chứ? Em không thể để anh Quân ở lại một mình được”

- “Hừ...”

Vũ Minh hừ nhẹ một tiếng rồi bước đi, anh đá mảnh thủy tinh trên sàn nhà văng ra xa, lại có tiếng đổ vỡ...

* * *

Trong hẻm vắng, cô gái nhỏ đã thôi khóc. Đầu óc cô miên man suy nghĩ. Nhưng cô không biết mình đang nghĩ điều gì. Trống vắng...

Gió rít mạnh hơn, Hà Thư ngồi xuống đất, và điểm tựa chính là bờ tường. Cô không còn trách Mạnh Quân nữa, cô thương Mạnh Quân... Cứ nghĩ đến những gì nó phải chịu đựng là cô không sao ghìm được nước mắt. Cô lo lắng rồi lại lặng lẽ bước đi trong đêm tối. Đi về hướng biệt thự của Mạnh Quân...

* * *

Minh Thư dọn dẹp lại căn phòng, một mảnh thủy tinh nhọn đâm vào ngón tay cái cô. Đau nhói...

“Á...” – Cô khẽ rên, cắn chặt ngón tay đang rỉ máu...

- “Không... Đừng xa anh... Không... Không...”

Cô tiến đến chiếc giường, đưa bàn tay còn lại nắm lấy tay Mạnh Quân... Nhẹ nhàng và ấm áp. Bỗng chốc... Minh Thư thực sự cảm nhận được cái tình cảm mà bấy lâu nay cô phải giả dối, kể từ một năm trước đây...

- “Mạnh Quân...”

- “Xin lỗi anh vì tất cả... Em quá độc ác phải không ạ?”

- “Chỉ có Hà Thư mới xứng đáng với tình cảm của anh thôi, em đã lừa dối anh suốt hơn một năm trời...”

- “Xin lỗi anh... nhiều lắm...”

Minh Thư vén tóc mái của nó lên, khẽ đặt một nụ hôn vào trán, nước mắt từng giọt lăn nhẹ trên má, thấm lên trán nó... nóng hổi!

Cùng lúc đó...

Bên ngoài cánh cửa...

Cô gái nhỏ đang ôm bờ vai lạnh lẽo của mình, run rẩy... Đôi mắt cô cũng lạnh lẽo nhìn vào trong đó... Toàn thân như bất động...

- “Minh Thư à? Sao em ở đây?” – Mạnh Quân hé mở đôi mắt nhìn Minh Thư.

- “Ồ, anh tỉnh rồi à? Em...em thấy cửa không khóa...”

- “Em dọn dẹp phòng anh sao? Không cần đâu mà?”

- “À, có gì đâu ạ. Mà có chuyện gì xảy ra với anh à?”

- “Không em ạ, nè, tay em sao thế. Đang chảy máu...” – Nó giật mình nhìn xuống tay Minh Thư, chợt nhớ lại những gì viết trong quyển nhật kí...

- “Mảnh thủy tinh đâm vào anh ạ, nhưng em không sao đâu”

- “Ngốc. tay thế này mà bảo không sao, đưa anh xem nào...”

- “Hi, Không sao thật mà”

- “Để anh lấy băng gạc băng lại cho em nhé” – Mạnh Quân định ngồi dậy, cuốn sổ đặt trên người nó rơi xuống. Có gì đó lại thoáng qua khiến đầu nó đau nhức điên cuồng...

- “Á a a a a...”

- “Anh sao vậy? Quân ơi” – Minh Thư lo lắng, da mặt cô căng ra...

- “Anh đau đầu quá. Có gì đó thoáng qua trong đầu anh, nhưng anh không nhớ và nghĩ ra là gì, anh đau quá...”

- “Em đưa anh đi bác sĩ nhé... Híc híc”

- “Không, anh không sao... anh ổn rồi mà...”

Hà Thư đứng ngoài cửa, tim cô nhói đau nhưng đôi chân cô không thể nhấc lên khỏi mặt đất để chạy vào bên Mạnh Quân... Bàn tay cô nắm hờ núm vịn cửa...

- “Anh đừng bị làm sao nhé. Huhu” – Minh Thư thỏ thẻ ôm Mạnh Quân vào lòng.

- “Anh... anh biết rồi, ngốc ạ”

Cô gái nhỏ bật khóc trong lặng, đôi môi cô bị cắn chặt lại. Cô quay đi, vô tình quờ tay trúng chiếc chuông gió treo ở góc cầu thang... Ánh mắt từ trong phòng đột ngột ném cái nhìn vội vàng ra cầu thang, nhưng không còn ai ở đó. Đêm tối lại gần lên giữ dội ngoài kia, đèn đường đổ dài chiếc bóng siêu vẹo của ai đó! Lạnh...

* * *

Nằm cuộn tròn trong chăn, Hà Thư không muốn nghĩ thêm gì nữa. Chỉ biết rằng, cô đang rất đau khổ. Cô sợ hãi, sợ phải mất Mạnh Quân. Mặc dù không muốn lừa dối Mạnh Quân về chuyện trước khi bị mất trí nhớ nhưng có lẽ cô đã ích kỷ chăng? Cô muốn Mạnh Quân là của cô mãi mãi...

Có tiếng bước chân...

- “Hà Thư...”

- “Chị về rồi à? Em bật nước nóng rồi, chị tắm nhanh không lạnh” – Với vẻ mặt lạnh tanh, Hà Thư cố tỏ ra như chưa có chuyện gì.

- “Ừ, chị biết rồi...” – Minh Thư định nói gì đó với Hà Thư nhưng rồi lại thôi.

Cô gái nhỏ nhắm đôi mắt lại, mong muốn một giấc ngủ sâu nhưng đó là điều không thể.

“A lô...”

“Hà Thư, anh xin lỗi...”

Phải, cô mong chờ điện thoại của Mạnh Quân!

“Anh đâu có lỗi gì. Hi”

“Em cứ trách anh đi, đừng như thế, anh...”

“Nhiều lúc em tự nghĩ, có nên kể cho anh nghe về quá khứ hay không...”

“Quá khứ của anh ư? Điều đó có quan trọng không?”

“Em nghĩ là có”

“Tại sao???”

Cô không biết phải nói gì lúc này nữa... Sự dằn vặt cứ quanh quẩn trong đầu và tim cô... Sợ hãi nhưng áy náy...

“Em rất sợ mất anh... Nhưng lúc này, em đã nhìn thấy anh và chị ấy...”

“Anh và Minh Thư? Thì ra lúc đó là em sao? Anh...anh không cố ý đâu, anh với Minh Thư không có gì, thật mà.”

“Ngốc ạ, không cần giải thích với em đâu mà... Thực ra, em cũng không là gì của anh, em không có quyền đó...Trước đây anh và chị Thư...”

“Ai bảo em không là gì chứ. Ngốc quá đi”

“Chị Minh Thư mới là người con gái anh yêu thương, là người con gái anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để được bên cạnh... Chứ không phải em...”

Nước mắt, lại là nước mắt, vẫn hương vị ấy. Mặn và chát...

“Hừm... Anh biết”

Sao? Sao cơ? Mạnh Quân nói anh ấy biết? Tại sao chứ?

“Tại sao anh lại biết, chẳng phải anh đã mất trí nhớ rồi sao?”

“À...à không, ý anh là anh biết trước đây anh không yêu em. Nhưng bây giờ là hiện tại, chứ không phải quá khứ”

“Sẽ có một ngày nào đó, anh nhớ lại tất cả. Và, em sẽ mất anh vĩnh viễn...”

“Không đâu. Hà Thư, em đừng nghĩ như thế... Anh... thực ra anh yêu em...”

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Trái tim cô như muốn vỡ ra... Một chút hạnh phúc... Một chút xót xa...

“Anh... đừng nói! Em sợ sau này, khi nhớ lại... anh sẽ hối hận...”

“Cho anh một cơ hội để được bên em nhé”

“Đừng... Em sợ lắm...”

“Hay em không còn yêu anh như trước đây?”

Trước đây? Ngốc, anh làm sao nhớ được trước đây em đã yêu anh như thế nào chứ...

“Anh đừng xa em thêm lần nào nữa có được không ạ?”

“Được chứ. Hà Thư... anh yêu em!”

...

Nó cúp máy, bàn tay vẫn ôm trọn cuốn sổ trước ngực...

“Ngày...tháng...năm...”

Tôi và em cùng nhau nấu một bữa cơm. Chỉ có hai người. Tôi đã rất vui sướng khi biết rằng ba mẹ sắp về Việt Nam. Tôi vội vàng chuẩn bị mọi thứ để đón ba mẹ. Hà Thư khẽ nhìn tôi khi tôi cười. Đến khi... Cuộc điện thoại ấy... Tôi đau đớn, thất vọng, buồn bã... Tôi đã khóc, khóc trước mặt một người con gái... Em ôm tôi vào lòng, lắng nghe những giọt nước mắt của tôi. Cùng tôi uống rượu đến khi say mềm. Em dịu dàng như một đóa hoa mai vậy, em trong sáng và thuần khiết như những hạt sương sớm. Em bên tôi, chia sẻ và mang đi nỗi buồn cùng tôi... Tôi thầm cảm ơn em vì tất cả. Người con gái dễ thương!”...

Nó lặng đi...

Từng trang nhật kí được đọc... Kí ức tràn về, tuy rõ rệt nhưng có gì đó thân quen... Chốc chốc, nó lại ôm đầu...

Mỗi giây, mỗi phút, những gì trong quyển nhật kí được nó lướt đến...

Nó nhẹ nhàng, gấp cuốn nhật kí lại... Như chưa từng giở ra!

* * *

- “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” – Hà Thư hét ầm nhà, khiến cho Minh Thư đang trong phòng tắm cũng phải giật mình.

- “Ô, em làm sao vậy hả???”

- “Hihi. Chị ơi, anh Quân...”
- “Quân làm sao?”
- “Anh ấy và em sẽ thành một cặp. Hihi. Em vui quá”
- “Ừ... Vậy à...”

Thoáng chút buồn, Minh Thư cũng không biết tại sao. Chỉ biết, cô thấy hơi khó thở. Điều mà trước đây chưa bao giờ cô cảm nhận được khi ai đó nhắc đến Mạnh Quân...

- “Chị không thích à?”
- “Đâu có. Chị vui cho em mà...”
- “Thật không?”
- “Ừ... Thật”
- “Sao lúc tối, chị lại...”
- “Sao cơ”
- “À thôi. Hihi. Chị tắm nhanh không cảm.”
- “Ừ”

...

Hà Thư đang cặm cùi dưới bếp thì nghe tiếng chuông cửa, cô vội vàng chạy ra, hớn hở.

- “Chào em!”
- “Hi. Anh Vũ Minh, anh vào nhà đi, chị Thư đang trên phòng ạ”
- “Ừ, hôm nay hình như em có chuyện gì vui à nha”
- “Hihi. Lát biết ngay ý mà anh”
- “À, có việc gì anh giúp cho, chứ mình em làm bao giờ anh mới được ăn cơm, anh đói lắm rồi nè”
- “Hihi. Cũng được, anh vào bếp vặt rau giúp em đi. Để em gọi chị Thư xuống nữa. Chị Thư ơi!!!!!!”
- “Oi, gọi gì mà to thế, người ta đang tắm”
- “Suốt ngày tắm thôi, anh Vũ Minh đến rồi à”
- “Ừ, chị xong rồi đây”
- “Chị ý lười nhỉ anh nhỉ. Hihi” – Hà thư to nhỏ với Vũ Minh, tránh không cho Minh Thư nghe thấy.
- “Hihi. Em nói quá đúng. Hihi”

Kính kOng.....

- “Ồ, ai nữa thế em?”
- “Hihi...”

Cô gái nhỏ mặt tươi cười ra mở cửa.

- “Anh Quân!”
- “Tặng em...” – Mạnh Quân niềm nở, chìa bó hoa hồng to ra trước mặt.
- “Tặng em á. Hihi. Cảm ơn anh nha”
- “Ngốc quá, em là ai nhỉ”
- “Là... Người yêu anh ạ... Hihi”

- “Hihi. Không định cho anh vào nhà hả?” – Nó đùa.

- “Ồ dạ... anh vào nhà đi. Hihi”

Mạnh Quân khẽ cốc nhẹ vào trán Hà Thư, cô gái nhỏ bối rối chỉ biết mỉm cười. Cùng lúc ấy, Minh Thư từ trên tầng đi xuống, đôi mắt cô lướt qua Vũ Minh rồi dừng lại ở Mạnh Quân với Hà Thư.

- “Chào em...”

- “Chào anh...”

Họ nhìn nhau... Đến khi giọng nói của Vũ Minh vang lên, trầm ấm...

- “Để anh sấy tóc cho vợ tương lai nhé”

- “A... Vâng...”

- “Anh Quân vô bếp giúp em nha” – Hà Thư xao lòng, hình ảnh tối qua thoáng chốc hiện về trong tâm trí cô.

- “Ừ, hi...”

Rồi, mỗi người một việc. Họ bận rộn, vui cười, trêu đùa... Căn biệt thự tràn ngập trong vui vẻ và hạnh phúc! Chỉ ít là vẻ bên ngoài!

“Đã bao giờ bạn tự hỏi mình rằng, nếu một ngày nào đó, khi bạn mất đi trí nhớ, mất đi hạnh phúc nhưng cũng đầy đau khổ trong quá khứ thì bạn sẽ làm gì? Đôi khi, hạnh phúc là một thứ xa xỉ, thoáng qua rồi lại trở về bên bạn. Mạnh Quân cũng vậy, thứ hạnh phúc trong quá khứ đã không còn, chẳng nhẽ không thể tìm một hạnh phúc khác sao? Chắc hẳn ai cũng mong muốn câu chuyện “Quá Khứ Sẽ Qua” sẽ có một cái kết thật đẹp phải không? Nhưng cái kết ấy sẽ diễn ra như thế nào? Hãy cùng chờ xem nhé!”

Bữa cơm ấm cúng trong một buổi chiều tối trở lạnh. Những cơn mưa tưởng chừng theo cái giá lạnh mà tan biến nhưng cũng bất ngờ ập đến, như tình yêu của Mạnh Quân và Hà Thư vậy. Vừa chớm nở nhưng ai biết đâu lại có từ rất lâu rồi...

Tình yêu trong những cơn mưa...

Cũng là lúc này, khi cơn mưa cùng giá lạnh ủa về. Phía dưới chiếc ô, nó và Hà Thư đi cạnh bên nhau mong một chút hơi ấm cho buổi tối mưa phùn...

Nó nắm lấy đôi tay bé nhỏ đang run rẩy, Hà Thư ngược nhìn nó, nở một nụ cười. Một nụ cười thật sự... Cô hạnh phúc...

Bàn chân nó vô tình dừng lại ở hẻm vắng, có gì đó chợt hiện về, hiện về...

- “Anh có nhớ nơi này không?”

- “Anh cũng không nhớ nữa, nhưng cảm giác thân quen lắm. Có lẽ trước đây anh đã từng đến đây thì phải”

- “Anh à, đôi lúc em muốn anh nhớ lại kí ức...”

- “Tại sao hả em?”

- “Anh biết không, đã có khi em rất ích kỉ. Em muốn anh hãy rũ bỏ những gì đã qua để mãi ở bên em. Như lúc này vậy. Nhưng...”

- “Vợ ngốc...”

- “Hi...Nhưng ai cũng phải có quá khứ của mình, em không muốn anh chạy trốn nó, muốn anh đối diện với tất cả, muốn anh thật sự là của em chứ không phải vì...”

- “Nếu anh nhớ lại tất cả...”

- “...”

- “Thì anh sẽ quên em sao?”

- “Em... Em cũng không biết nữa...”
- “Biết đâu, trước kia...anh cũng đã từng yêu em?”
- “Hi, ngày trước, anh lạnh lùng với em lắm...”
- “Biết đâu... Chỉ là anh giả vờ...”
- “Ngốc, anh nói cứ như anh nhớ lại tất cả rồi ý. Hihi...”
- “À... Không. Hi...”

Nó giật mình, những lời trong cuốn nhật kí lại vây quanh nó. Phải chăng, sâu trong lòng, nó cũng muốn nhớ lại tất cả... Vì sao à. Vì chẳng ai muốn sống mà không có quá khứ!

Đưa Hà Thư trở lại biệt thự, chào cô rồi quay đi. Đầu óc nó thoáng mông lung suy nghĩ, về quá khứ, kí ức, về gia đình và về cuốn nhật kí. Ngày mai, chỉ ngày mai thôi, có lẽ nó sẽ phải đối diện với một phần trong quá khứ. Gia Đình nó! Ba mẹ nó sẽ đáp chuyến bay sớm nhất về Việt Nam, hình như là 8h sáng. Nó cũng chẳng để ý nữa, chỉ nghe Hà Thư nói thế, nhưng là trong lúc nó không chú ý. Trời vẫn mưa! Cơn Mưa không còn mang đến cho nó nỗi đau và sự cô đơn như những cơn mưa trong trang nhật kí nữa. Nó hơi lạnh, nhưng phảng phất đâu đây hơi ấm của Hà Thư...

Mạnh Quân lật ngược tấm ảnh đang úp dưới bàn, khung của tấm ảnh đã bị vỡ nát, có lẽ là do sự hung hãn của nó tối qua. Nó đưa ngón tay cái, di lên khuôn mặt của những người trong ảnh...

Tít tít tít.....

- “a lô” – Một giọng nói lạnh lùng gừ lên trong họng nó khiến người bên kia đầu dây thấy lạnh.
- “Dạ... là cậu chủ phải không ạ”
- “Cậu chủ nào? Ai vậy”
- “Dạ...tôi là quản gia của biệt thự Hoàng Gia (biệt thự của nhà họ Hoàng bên CaNaDa)”
- “Liên quan gì đến tôi à?”
- “Dạ...Ông chủ Hoàng Mạnh Lâm sai tôi gọi về báo cho cậu chủ rằng 8h sáng mai ông ấy cùng bà chủ và cậu cả sẽ đáp chuyến bay sớm nhất về Việt Nam. Ông mong cậu sẽ ra đón ạ” – Người quản gia run rẩy đáp.
- “Tại sao họ không trực tiếp gọi cho tôi?”
- “Dạ thưa cậu chủ, có lẽ họ quá bận ạ”
- “Vớ vẩn”
- “Họ rất nhớ cậu chủ và muốn cậu chủ...ra đón ạ” – Người bên đầu dây bên kia sợ hãi nhắc lại mong muốn của ông bà chủ.
- “Tại sao tôi phải đón? Tôi còn chẳng nhớ mặt họ. haha” – Nó cười, đau đón...
- “Thưa cậu, tôi chỉ nói thế thôi ạ. Chào cậu” – Người quản gia cũng lạnh lùng không kém, vì tuy gọi là cậu chủ nhưng ông chưa bao giờ gặp nó.

Nó cúp máy, nằm vật xuống giường. Cuốn nhật kí lại hiện lên trước mắt nó, thôi thúc trí tò mò của nó. Nó giơ tay, định với lấy nhưng rồi vội vàng rút tay lại... Đôi khi nó sợ những kí ức đau khổ, mặc dù nó đã từng nhớ sơ qua.

Tiếng chuông điện thoại kêu khiến Mạnh Quân bừng tỉnh giấc, nó nhắc máy trọng đáng về ngái ngủ.

- “Vợ yêu gọi anh sớm thế à?”
- “Anh dậy chưa, hi”
- “Vợ gọi anh tỉnh liền nè”
- “Chuẩn bị đi nha anh”

- “Đi đâu cơ?”
- “Ồ... Đi ra sân bay ạ”
- “Ai đi đâu mà phải ra sân bay thế em?” – Vẫn cái giọng ngái ngủ.
- “Đi...đi đón bác Lâm...” – Hà Thư run rẩy như sợ Mạnh Quân nổi giận.
- “Lâm nào em? Bác em hả?”
- “Ồ...dạ”
- “À quên. Híc. Anh không đi đâu”
- “Hai bác mong anh lắm. Anh đi cho hai bác vui ạ”
- “Không” – Nó đáp cụt lủn. Có lẽ là đang tức giận.
- “Xin anh mà”
- “Anh đã nói không là không”
- “Hức...híc híc...”
- “Thui thui, được rồi...”
- “Hihi”
- “Vừa mới cơ mà, đã toé toét được rồi, vợ mới chả con!”
- “Qua đón em nha. Hihi”
- “Vâng thưa mít ướt”

Nó thở dài...

Nó không muốn Hà thư buồn nên mới đồng ý, chứ thực ra nó chẳng hứng thú gì. Ba mẹ đâu có coi nó là con...Có gì đó chặn ngang cổ họng nó... Nghẹn lại!

Nó mặc một chiếc áo sơ mi trắng, để hở cổ. Bên tai trái đeo khuyên tai bạc, hình chữ thập. Tóc chải mượt xuống. Một màu vàng cuốn hút. Có lẽ đã lâu rồi nó không ăn mặc như thế này. Khá bụi bặm...

Mạnh Quân nhìn vào thằng nhóc trong gương. Bất giác, nó khẽ mỉm cười. Nụ cười nửa miệng, lạnh lùng đến rợn tóc gáy. Chưa bao giờ, từ khi nó tỉnh lại...

Đôi mắt nó vô hồn và lạnh lẽo.

Cô gái nhỏ vẫn giản dị như mọi ngày, nhưng hình như hôm nay xinh hơn thì phải, đôi môi hồng hơn,nở rộ nụ cười như trái chín mùa xuân. Chiếc áo voan màu hồng đi kèm với quần bò bó sát cộng thêm đôi giày cao gót nhỏ xinh. Trông cô như một nàng công chúa thời hiện đại vậy. Cô mỉm cười chào Mạnh Quân rồi nhẹ nhàng bước lên taxi với nó. Hà Thư khi đã yên vị ngồi cạnh nó rồi mới quay sang nhìn. Cô chợt giật mình bắt gặp ánh mắt ấy. Ánh mắt đầy căm giận... Mạnh Quân ngồi im, không nói cũng chẳng cười. Nó đưa đôi mắt nhìn về phía cửa sổ. Đến lúc này, Hà thư mới để ý... cách ăn mặc, thái độ và sự lạnh lùng... Cô sợ!

Ông tài xế xe cổ gọi chuyện trong cái không khí ngột thở nhưng đáp lại chỉ là tiếng dạ vâng của Hà Thư, còn người con trai ngồi cạnh cô, tuyệt nhiên không hé nửa lời. Chán nản, ông ta bật nhạc rồi vừa lái xe vừa lắc lư, trông đến buồn cười với cái thân hình béo ú ấy.

Chiếc taxi dừng lại gần sân bay, đó là ý của Mạnh Quân. Nó kéo Hà Thư xuống xe, không quên trả tiền rồi tiến vào một cửa hàng hoa.

- “Em chọn một bó đi” – Đến lúc này, nó mới chịu nói chuyện với Hà Thư. Khiến cô gái nhỏ vừa giật mình vừa sợ hãi.
- “Để...để tặng bác gái à?”
- “Ừ, coi như quà con dâu” – Nó quay nhìn đi chỗ khác để tránh cho Hà thư bắt gặp khuôn mặt bối rối.

- “Cô ơi cho cháu bó này... Bao nhiêu tiền ạ?”

Mạnh Quân trả tiền hoa rồi lại kéo cô gái nhỏ đi theo sau như sợ lạc mất cô.

Còn tất cả là 10 phút 25 giây nữa thì máy bay sẽ hạ cánh. Nó và Hà Thư ngồi xuống một băng ghế gần đó để chờ đợi.

“Rõ ràng là anh ấy muốn đến đây, nhưng sao...”

- “Anh Quân”

- “Sao em?” – Mạnh Quân rời mắt khỏi cửa ra vào, quay sang nhìn Hà Thư.

- “Hôm nay, anh sao ấy...”

- “Hừm, nói rồi, anh không thích đón họ” – Nó bối rối.

- “Không đúng...”

- “Không tin thì thôi. Xí...” – Bất chợt, nó như một đứa trẻ con khiên Hà Thư suýt phì cười.

- “Đồ trẻ con. Lêu lêu”

- “Hứ. Trẻ con mà có người yêu mình chứ” – Nó nhướn miệng cười, cái hình ảnh lạnh lùng vừa nãy chợt tan biến.

- “yêu lắm cơ. Hihi” – Hà Thư với tay, bẹo vào má nó một cái khiến nó vừa đau lại vừa hạnh phúc.

“Chuyến bay từ CaNaDa về Hà Nội sẽ hạ cánh sau 1 phút nữa...”

Tiếng chi tiếp viên vang lên. Mạnh Quân thoáng giật mình. Nó lại trở về như 10 phút trước đó. Đôi mắt như tối sầm lại, hàng lông mày cau có, tỏ vẻ khó ưa. Thế nhưng, dù có như nào thì nó vẫn đẹp...(theo lời nhận xét của Hà thư lúc đó!!).

Tiếng cười nói, ồn ào, đông đúc. Tiếng hành lí va vào nhau, rồi đủ các thứ tiếng khiến nơi đây nhộn nhịp hẳn lên. Lâu rồi Quân không tới những nơi đông như thế này. Cả trường học cũng vắng mặt nó luôn. Có lẽ khoảng vài tuần nữa nó mới có thể đi học lại vì còn phải thuê gia sư về kèm những kiến thức đã bỏ lỡ trong thời gian hôn mê. Nó thấy vui vui vì nơi đây vui nhộn. Nó muốn cười nói như họ, nhưng lại không thể. Tim nó có gì đó đè nặng hay là do nó không muốn vứt bỏ cái “gì đó” đang đè nặng ra khỏi lồng ngực.

- “Mạnh Quân... Con ơi!”

Một người phụ nữ tay xách hành lí vội vã chạy đến chỗ nó và Hà Thư đang đứng. Bà vui chảy cả nước mắt nhưng không làm vơi đi sự quý phái toát ra từ con người này.

- “Quân con, mẹ về với con rồi đây” – Bà ôm chầm lấy Mạnh Quân, còn nó... chẳng phản ứng gì cả!!!

- “Hừm... Cuối cùng cũng về à?”

- “Anh Quân...” – Hà thư khều nhẹ tay nó, cô hơi khó xử khi Mạnh Quân nói chuyện với người phụ nữ đáng kính kia như vậy.

- “Bà chạy gì mà nhanh thế hả? Già rồi mà còn...”

Đang đi về phía họ là 2 người đàn ông. Một người khoảng gần 60 tuổi nhưng vẫn còn rất phong độ. Có một điều rất dễ nhận ra rằng: Quân giống người đàn ông này như đúc. Nhất là cái vẻ lạnh lùng.

Người còn lại chắc chỉ tầm khoảng 29, 30 tuổi. Có lẽ là anh trai Quân: Hoàng Mạnh Long!

- “Cháu chào hai bác, em chào anh ạ” – Hà Thư lên tiếng, cô phá tan một bầu không khí “chuẩn bị căng thẳng”.

- “À, cháu là... Hà Thư hay...” – Mẹ Quân ấp úng nói, vì có lẽ bà đã từng nghe Quân kể về Minh Thư, còn Hà Thư lại là người nói chuyện điện thoại với bà.

- “Dạ cháu là Hà Thư ạ”

- “À, Gia đình bác cảm ơn cháu rất nhiều trong thời gian qua nha.” – Bà cười hiền hậu.

- “A! Cháu tặng bác ạ”

- “Ồ, bác cảm ơn, hoa đẹp lắm.”

Ba người đàn ông này giờ im lặng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, nhìn nhau. Sau đó chỉ anh mạnh Long lên tiếng.

- “Thôi nào mẹ, bỏ qua màn chào hỏi đi, về nhà cái đã. Đi thôi Quân, về anh xem em có sao không nào. Hà Thư...à ừ, Hà Thư đi thôi em!” – mạnh Long mỉm cười với cô. Không khí dần ra đời chút nhưng Mạnh Quân và ông Mạnh Lâm vẫn im lặng...

Trên taxi, vẫn chỉ có ba người nói chuyện. Mạnh Quân chỉ âm ừ dạ vâng rồi lại ném cái nhìn về phía ngoài cửa kính. Ông Lâm vẫn giữ trang báo đều đặn, không chú ý đến câu chuyện. Kể cả việc hỏi thăm cũng KHÔNG!

Bà Hạ Liên thì sờ sờ nắn nắn xem con trai mình có sao không. Dù biết mạnh Quân mất trí nhớ nhưng bà vẫn cứ nhắc lại chuyện cũ. Nó ngồi yên. Anh Mạnh Long hỏi thăm nó rồi quay sang Hà Thư.

- “Em là bạn gái Quân à? Sao anh không biết nhỉ, anh tưởng bạn gái nó tên Minh Thư gì gì đó chứ”

- “Dạ...em...” – Hà Thư ấp úng, cô cũng không biết nói sao.

- “Anh hai! Hà Thư là bạn gái em” – Mạnh Quân lúc này mới mở lời.

- “Thế em bao nhiêu tuổi?”

- “Dạ em kém anh Quân 1 tuổi, năm nay em 17 ạ”

- “Còn nhỏ nhỉ. Hihi”

- “Dạ...” – Gò má cô gái nhỏ đỏ ửng lên khiến Mạnh Long cũng thấy dễ thương.

- “Em dễ thương nhỉ hihi”

- “Anh hai!!!!!!!!!! Gần 30 tuổi đầu rồi đó!!!”

- “Ồ hén, hai của em vẫn còn phong độ lắm. Haha”

- “Anh vẫn nhớ tuổi của anh Mạnh Long sao?” – Hà Thư nói nhỏ lên tai nó.

- “À... Anh đoán vậy, nhìn ông cũng già rồi mà”

- “Vậy à... Hi”

- “Hai đưa tính bao giờ cưới?” – Bà Hạ Liên xen vào một câu khiến cả Hà Thư và nó bối rối.

- “Ồ dạ...”

- “Mẹ à? Con còn nhỏ mà”

- “Nhỏ gì nữa. 18 tuổi rồi, đủ tuổi rồi à nha. Mẹ muốn bế cháu lắm rồi đấy mà cái thằng “quý tử ế vợ” kia đâu có chịu – Bà chỉ sang Mạnh Long - nên giờ phải bắt con thôi. Haha”

- “Mẹ làm Hà Thư ngại đấy”

- “Con mà ế vợ á hức hức!!!”

- “Sắp làm con dâu bác nên cháu đừng ngại nhá. Thế ba mẹ cháu làm nghề gì?”

- “Dạ ba cháu làm tổng giám đốc công ty FT bên Mỹ ạ, còn mẹ cháu ở nhà nội trợ thôi ạ”

- “Ồ thế cháu...” – Bà chưa kịp hỏi tiếp thì bị Mạnh Quân ngắt lời.

- “Mẹ xuống xe được rồi đấy, đến nhà rồi, nói nhiều khiếp chết đi được”

Bà Hạ Liên không những không giận khi nó nói vậy mà còn tươi cười bước xuống xe.

Ông Lâm vẫn im lặng, cắt tờ báo vào chỗ cũ rồi trả tiền taxi. Ông đưa mắt nhìn Hà Thư nhưng chỉ có Mạnh Quân nhìn thấy.

- “Ba vẫn vậy nhỉ”

- “...”

- “Vẫn lạnh nhạt với tôi như trước nhỉ?”

- “...”

- “Hừ, nếu ba không thích thì đáng nhẽ không nên về”

- “...”

Ông Lâm tiến nhanh về phía trước, ánh mắt thoáng buồn. Một tiếng thở dài...

Trong bữa cơm tối do bà Hạ Liên và Hà Thư đảm nhận, không khí có phần khá hơn nhưng hai người đàn ông kia vẫn thế, vẫn ánh mắt đó. Sự im lặng... Ngạt thở.

Nó dắt chiếc AB ra cổng biệt thự, đứng đợi Hà Thư chào mọi người rồi đưa cô về.

- “Quân ơi”

- “Ơi vợ”

- “Bác gái và anh Long rất dễ thương lại vui tính nữa, nhưng sao họ không hỏi thăm chuyện của anh?”

- “Họ không dám đâu. Haha”

- “Tại sao ạ? Em thấy mẹ rất thương anh mà?”

- “Ừ nhưng bà không dám hỏi đâu. Ba anh sẽ câu đấy!”

- “Em không hiểu...”

- “Ông vẫn thế mà”

- “Sao anh biết?”

- “Ừ, anh đoán...”

- “Em thấy anh hôm nay lạ lắm”

- “Anh bình thường mà. Hi”

- “Em sợ lắm”

- “Ngốc, anh có câu với em đâu mà em sợ”

- “Hi, nhưng em có cảm giác như kiểu anh không bị mất trí nhớ ý”

- “Nói tinh tinh là anh dừng lại đấy”

- “Dừng lại làm gì ạ, định bỏ em giữa đường à . híc”

- “Không mà là...”

- “...”

- “Dừng lại hun. Haha”

- “Trêu em nè, trêu em nè...” – Cô gái nhỏ tiện tay bẹo mấy cái rỗ đầu vào lưng nó khiến nó giãy nảy lên.

Họ cười vang trong bóng tối, khác hẳn cái không khí ngột ngạt vừa diễn ra trong căn biệt thự...

16. Chương 16 : Gia Đình.

Nó về biệt thự rất muộn. Có lẽ nó cũng chẳng muốn gặp mặt với ba nó. Trông nó chả có vẻ gì là mất trí nhớ cả. Không ánh đèn, nó lò dò bước vào như kẻ trộm. Nó không muốn ai thức giấc.

- “Vẫn hay về muộn vậy hả?”
- “Ờ” – Mạnh Quân không khỏi giật mình, đã hơn 12 giờ khuya. Ông Lâm vẫn thức.
- “Bật điện lên, ba muốn nói chuyện” – Có tiếng thở dài trong bóng tối.
- “Tôi mệt rồi.”
- “Bỏ cách xưng hô đó đi”
- “Không quen, tôi tưởng ba vẫn thích tôi xưng như thế?”
- “Bật điện lên rồi ngồi xuống đây!” – Ông Lâm ra lệnh.

Tách!!!

- “Ba muốn nói chuyện gì?” – Mạnh Quân tránh cái nhìn của ba mình.
- “Thời gian qua con sống vẫn tốt chứ?”
- “Nhờ ba, tôi vẫn tốt”
- “Đã bảo là bỏ cách xưng hô đi cơ mà”
- “Tôi không quen, ba cứ kệ tôi. Mà ba đừng quan tâm tôi như thế, tôi thấy lạnh cả người. Haha” – Nó cười nhạt nhẽo...
- “Ta nghe nói con hôn mê bốn tháng trời và đã bị mất trí nhớ?”
- “Ba là ba của tôi, vậy mà chỉ là nghe nói thôi sao?”
- “Hừm, đừng hoạch hợ ta như vậy.”
- “Phải, tôi đã suýt chết trong gang tấc. Nhưng đâu ai quan tâm tôi sống chết ra sao?”
- “Hãy trả công cho cô gái đó đi”
- “Ba nói gì?”
- “Ta không muốn nợ nần ai cả, cho nên hãy trả công xứng đáng cho cô gái đã chăm sóc con trong thời gian qua”
- “Ba đừng lấy lòng dạ của ba ra để so sánh với Hà Thư. Cô ấy là một thiên thần!”
- “Haha... Ta đã cho người điều tra. Thực ra cô gái đó và cả ba mẹ của cô ta chỉ muốn tiếp cận con mà thôi. Họ nhắm vào cái gia sản của ta”
- “Đừng nói lung tung, tôi không cho phép ba nói Hà Thư như thế”
- “Cả Minh Thư nữa chứ, cô ta từ trước không hề yêu con đâu. Giờ chuyện không thành lão già họ Triệu kia lại muốn đưa đứa con út ra thay à. Thật nực cười!”
- “Ông im đi. Tôi không tin!” – mạnh Quân nổi giận thực sự, nó hét vào mặt ông Lâm. Các cơ mặt nhăn lại, đôi mắt nhìn xoáy vào người đối diện.
- “Xem đi”

Ông Mạnh Lâm đặt một tập giấy xuống trước mặt Mạnh Quân, trong đó gồm lí lịch, tài chính của gia đình họ Triệu, Cùng với một cuốn băng ghi âm cuộc nói chuyện giữa Minh Thư và bà Thanh Thủy (Triệu phu nhân).

Mạnh Quân tái mặt. Và, đây là nội dung cuộc nói chuyện:

- “Mẹ gọi con có việc gì ạ?”
- “Nghe nói thằng Vũ Minh đã trở về à?”
- “Dạ... vâng!”
- “Nó rất giàu?”
- “Vâng!”
- “Vậy còn Mạnh Quân thì sao?”
- “Anh ấy đã bị mất trí nhớ mẹ ạ, không còn nhớ con là ai nữa. Có lẽ việc con tiếp cận anh ấy nên chấm dứt.”
- “Không được. Bao nhiêu công sức trong thời gian qua không thể xuống sông biển được”
- “Nhưng Mạnh Quân lại yêu Hà Thư mẹ ạ”
- “Sao? Vậy là trời giúp ta rồi. Ba con bảo ta phải lo cho xong việc này.”
- “Để con nói với Hà Thư, dù sao Hà Thư nó cũng thích Mạnh Quân.”
- “Được, còn con, hãy giữ cho chặt Vũ Minh. Nghe chưa?”
- “Dạ mẹ”

...

Đôi mắt Mạnh Quân tối sầm lại, hẳn rõ sự căm ghét...Chưa bao giờ nó cảm nhận rõ sự khinh bỉ và thất vọng như vậy. Một thiên thần, thực sự... Là một ác quỷ!!!

Minh Thư – Người con gái trước đây nó đã từng yêu tha thiết, cuối cùng cũng chỉ là một con rối độc ác và vụ lợi. Còn Hà Thư... Cô gái trong mắt nó là một thiên thần giờ đây sao trở nên quá bỉ ổi...

Vô liêm sỉ!

Đau đớn... Nhưng hơn nữa. Nó đã trót yêu Hà Thư, cô gái nhỏ quá dễ thương và đã đối xử với nó quá tốt.

Tại sao???

Phải, tại vì cô ta muốn một nửa cái gia sản nhà họ Hoàng này...

Mạnh Quân không khóc. Nó chỉ thấy ngẹt thở đến tột độ. Nó không dám nhìn thẳng vào ông Lâm. Mọi thứ như sụp đổ trước mắt. Nó giật lấy đồng giấy tờ trên bàn cùng cuộn băng rồi hung hãn bước đi.

- “Con đi đâu?”
 - “Ba sợ mất gia sản nên mới điều tra à? Xin lỗi ba nhưng tôi chưa bao giờ có ý định đó, tôi hiểu tại sao ba đối xử với tôi như thế. Lâu nay, ba vẫn không tin tôi là con đẻ của ba mặc ẹ tôi đã khóc lóc giải thích. Ba yên tâm, tôi sẽ không thừa kế một xu của ba đâu. Haha... Nhặt!”
 - “Đứng lại.”
 - “Ba đừng đem cái quyền lực đó ra với tôi vì ba đâu có coi tôi là con”
 - “Mày...”
 - “Haha...” – Mạnh Quân lao vào phòng lấy thứ gì đó rồi ra khỏi căn biệt thự.
- Lúc này đã gần hai giờ sáng...
- “Tại sao ông...”
 - “Bà im đi. Định nói gì chứ? Rằng nó là con tôi à? Không bao giờ, bà nghĩ sẽ mãi qua mặt được tôi sao?”
 - “Tôi xin ông. Thực sự nó là máu mủ của ông đấy. Ông giữ nó lại đi. Huhu” – Bà Hạ Liên quỳ xuống trước chồng mình, mắt ứa lệ. Ông Lâm im lặng.

- “Ba, mẹ...”
- “Mạnh Long con, ba con lại như thế. Mẹ...Huhu”
- “Mày về phòng ngủ đi, cả bà nữa. Mặc kệ nó có phải con tôi hay không. Đi đi” – Ông Lâm hất tay người đàn bà đang van xin dưới chân mình rồi lặng lẽ bước về phòng. Một tiếng động vang lớn. cánh cửa đóng lại.
- “Mẹ đứng dậy đi, con đỡ mẹ vào phòng”
- “Không, mẹ muốn đi tìm thằng Quân, nó là em ruột của con, tại sao ông ấy không thừa nhận. Tại sao chứ???”
- “Phải chăng giữa mẹ và ba đã có chuyện gì sao?”
- “Trước đây trước khi mẹ lấy ba con, mẹ đã yêu một người đàn ông khác, ông ấy và ba con có hiềm khích với nhau bởi cả hai đều muốn cưới mẹ. Mẹ có tình cảm với người đàn ông kia nhưng sau đó vì biết ông ta quá bỉ ổi nên mẹ đã quyết định đến với ba con. Ba con là người tốt nhưng lại quá đa nghi và ghen tuông...”
- “Rồi sao nữa mẹ?”
- “Sau khi con được 11 tuổi, người đàn ông kia lại đến tìm mẹ, xin lỗi mẹ và muốn đưa mẹ đi. Tất nhiên là mẹ không đồng ý nhưng ông ta cứ tìm cách tiếp cận và dụ dỗ mẹ. Ba con biết chuyện lại nổi cơn ghen. Hai tháng sau mẹ phát hiện mình mang thai, nhưng ba con không tin đó là cốt nhục của mình, chuyện mới như thế này...”
- “Thì ra là vậy, ba con cũng chỉ vì quá yêu mẹ.”
- “Mẹ không dám trách ông ấy, nhưng ông ấy lại làm cốt nhục của mình bị tổn thương. Mạnh Quân nó thực ra yếu đuối lắm. Khác hẳn cái vẻ bề ngoài. Còn về chuyện của Hà Thư...”
- “Mẹ rất quý cô bé đó, mẹ không tin lại có chuyện như ba con nói”
- “Con cũng đã nghe cuốn băng đó, là thật chứ không phải ghép mẹ ạ. Nhưng con nghĩ chuyện này không liên quan đến Hà Thư, cô bé đó thánh thiện và đáng mến biết chừng nào.”
- “Nhưng Mạnh Quân, nó không chịu được những chuyện như thế đâu.”
- “Để mai con thử nói chuyện với em nó xem sao. Giờ mẹ nằm nghỉ một lát đi ạ” – Nói rồi Mạnh Long đỡ bà Hạ Liên về phòng, bà lén lau nước mắt...

Bóng đêm là tượng trưng ột cái gì đó hung dữ, độc ác. Nhưng nó lúc này còn hơn cả sự hung dữ ấy. Đôi mắt gằn lên, những tia đỏ trong mắt ánh lên sự căm giận, căm phẫn, nhưng ẩn sâu đó là sự đau khổ đến tuyệt vọng. Bàn tay nó siết chặt vào tay lái. Mặc cho gió quạt, mặc àn đêm bao quanh dọa dẫm. Nó vẫn lao với tốc độ kinh hoàng.

Chiếc Ab dừng lại trước biệt thự họ Triệu. Nó đứng một lúc khá lâu, nghĩ lại tất cả... Hình ảnh cô gái nhỏ thoáng qua khiến nước mắt chực tuôn ra...

“A lô. Gọi em khuya thế chồng yêu!”

“Xuống cổng đi!”

Cộc lóc. Ngắn gọn. Thế là đủ!

Có ánh đèn trong ngôi biệt thự. Dần dần bật lên...

Một cảm giác bất an trong Hà Thư. Cô khoác chiếc áo mỏng lên người rồi tiến về phía cổng.

- “Anh Quân...”

- “Hãy chấm dứt tất cả ở đây đi. Cho tôi một cái giá!”

- “Sao? Anh nói gì vậy? Em không hiểu?”

- “Đừng giả nai nữa. Tôi biết bản thân cô muốn gì? Hãy ra giá đi. Tôi sẽ cho cô tiền và làm ơn hãy biến mất khỏi mắt tôi!”

- “Anh sao vậy? Em...em đâu cần tiền”
 - “Tôi đã quá thất vọng về cô.”
 - “Em đã làm gì sai sao? Huhu...” – Hà Thư khóc, cô hoảng hốt ôm lấy Mạnh Quân.
 - “Lại nước mắt, có lẽ trước đây nó đã làm thay đổi tôi. Nhưng giờ, nó không còn ý nghĩa gì cả. Đồ giả dối. Buông tôi ra đi, tôi sẽ cho cô tiền. Chẳng phải gia đình cô sắp phá sản rồi sao? Cô muốn bao nhiêu?”
 - “Thực sự em không hiểu. Làm ơn cho em một lí do.”
 - “Cô cần lí do à? Đây...” – Mạnh Quân ném tất cả những thứ đang cầm trên tay xuống đất.
- Cô gái nhỏ run rẩy nhặt lên, cô vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.
- “Chúng ta chấm dứt. Thế là quá đủ. Còn đây nữa. có lẽ không bằng một nửa gia sản nhà họ Hoàng, Nhưng xin lỗi, tôi chỉ có vậy. Chào cô.”

Nó đi. Để lại đằng sau đó một trái tim đang tan vỡ. Mọi thứ đã chấm dứt...

* * *

Hai giờ bốn mươi lăm phút!

Gió lặng dần, đường khuya thật yên ắng, không một ai! Điều đó khiến nó cô đơn. Nó tìm đến ngõ hẻm như tìm lại chút quá khứ mong manh hạnh phúc. Cái cảm giác lúc này...Sao đau quá vậy!

“Không được khóc! Nhất định không được khóc. Mày đã yếu đuối đủ rồi Quân ạ!!!”

Nó ngược lên bầu trời, một màu đen xám xịt. Tâm trạng nó cũng xám xịt nốt. Minh Thư, rồi Hà Thư... Hai con người giả dối. Thật đáng sợ. Khi cái vỏ bọc thiên thần ấy đã cướp đi trái tim vốn đã có sẹo của nó thêm một lần nữa. Nó cứ đi. Màn đêm khiến nó mất phương hướng. Nó muốn ánh sáng... Muốn cầu vồng sau khi mưa. Nó không muốn phải như thế này, không muốn phải cô đơn như thế này. Nhưng... Thế là quá đủ...

Cơn gió lạ đầu đó ào thổi khiến nó thoáng rung mình...

Có lẽ giờ dù nó có phóng xe với tốc độ như thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng ai quan tâm.

Người yêu! Không!

Ba mẹ...! Không!

Bạn bè...! Không!

Nó dường như lạc lõng giữa thế giới này.

Chiếc AB vọt đi, nhanh khủng khiếp. Tất nhiên là...không ai thấy.

“Haha...” – Gió xé vào mắt nó cay xè, nước mắt ứa ra. Vì xót và vì đau... Nó cười, vô hồn.

Hàng lông mày không một phút dẫn ra, đôi mắt vẫn bị ám ảnh bởi sự giận dữ và thất vọng tột độ. Lạnh lẽo. Khóe môi nhếch lên một chút, nó không còn cảm giác gì nữa.

“Hà Thư, cô sẽ phải trả giá cho thứ tình cảm lừa dối ấy. Và cả gia đình của cô nữa. Thật ghê tởm... Haha...”

* * *

Hà Thư xộc vào phòng Minh Thư, cô không còn kiềm chế được gì nữa. Cô tức giận và đau đớn. Ánh mắt đỏ ngầu, khuôn mặt nhem nhuốc vì nước mắt, bàn tay cô run rẩy cầm cuộn băng và đóng giấy tờ.

- “Chị dậy đi!!!!!!!”

- “...”

- “Chị làm ơn dậy đi!!!” – Cường độ hét của Hà Thư cao gấp đôi mọi ngày, Minh Thư giật mình tỉnh giấc.

- “Gì vậy Hà Thư? Không cho ai ngủ hả???”

- “Chị xem đi” – Cô gái nhỏ ném cuộn băng xuống giường, giọng nói nhỏ đi, gần như khóc...
- “Cái gì đây?”
- “Chị xem đi rồi biết!”
- “...”
- “...”
- “Gì... gì đây? Sao em...em có...???”
- “Giờ thì... hết thật rồi. Sao tôi có à? Haha... Là Mạnh Quân đưa đó...”
- “Hả... Sao anh ấy có cái này?”
- “Thực ra... tôi đã làm gì sai để ba người lôi tôi vào việc này cơ chứ. Dưới mắt Mạnh Quân, giờ tôi không bằng một đứa bỉ ỉ vô liêm sỉ, một đứa con gái vụ lợi, tham tiền... Mấy người có phải người thân của tôi không vậy??? Tôi yêu Mạnh Quân, tôi đã cố gắng biết bao mới có được tình yêu đó. Mấy người lại nỡ phá... Có biết tôi đau như thế nào không? Có hiểu được cảm giác của tôi không? Hay mấy người chỉ biết đến tiền???”
- “Thực...thực ra thì...”
- “Hãy buông tha cho tôi được không? Tôi cần một cuộc sống bình yên. Không muốn liên quan đến chuyện tiền bạc của mấy người nữa... làm ơn...”
- “Công ty bên Mĩ của ba... sắp phá sản!!!”
- “Vì vậy muốn tôi trở thành kẻ hèn hạ à?”
- “Đừng nghĩ như thế, em đừng chỉ nghĩ ình như thế”
- “Vậy tôi phải làm sao đây? Phải chạy theo Mạnh Quân để dòm ngó cái gia sản nhà họ Hoàng à? Rồi khi họ biết thì tôi sẽ bị đá ra khỏi biệt thự Hoàng gia không thương tiếc à?”
- “Một khi em và Mạnh Quân đính hôn, gia đình anh ấy sẽ giúp đỡ công ty của ba khỏi bị phá sản. Vậy thì công sức của ba sẽ không bị đổ xuống sông xuống bể.”
- “Tôi không muốn biết. Giờ Mạnh Quân và gia đình anh ấy đã biết. Liệu ai còn có thể chấp nhận tôi nữa. Tất cả chấm dứt rồi. Anh ấy đã xa tôi, vĩnh viễn...”
- “Chị... chị xin lỗi...”
- “Haha...”

Tiếng cười im bật sau khi cánh cửa phòng đóng lại. Có gì đó... Mặn...

Lúc này, trên tay Cô gái nhỏ là một cuốn sổ...”Nhật kí Hoàng Mạnh Quân!” và kẹp trong đó là một tờ giấy khám sức khỏe...

Tim lặng đi, cái nhìn dè lên từng trang từng trang một... Cuốn nhật kí... Lẽ nào...

* * *

Bà Hạ Liên chợt tỉnh sau một giấc ngủ ngắn. Bà vội vàng đi sang phòng con trai, hi vọng nó có ở đó...

- “Quân à.”
- “...”
- “Quân ơi!”
- “...”

Vẫn không có tiếng trả lời, bà Liên đẩy cánh cửa ra, bên trong không có ai. Hụt hẫng và lo lắng. Lúc này, nắng đã vờn nhẹ sau tấm li đô, ấm áp nhưng sao tim bà lạnh giá. Chỉ vì chuyện tình cảm của bà mà Mạnh Quân đã không có được tình yêu thương từ ba ruột mình. Thật đau lòng.

Giờ phút ấy, nó cũng vừa tỉnh giấc, nắng làm nó khó chịu. Không Có Gió!!! Có ai biết nó tỉnh giấc ở đâu không? Một căn phòng? Không! Một chiếc giường? Không! Một bãi cỏ??? Thật mơ hồ nhưng...đúng! Nó chẳng biết nên về đâu lúc ba giờ sáng cả! Nơi đây thật lạ, nó chưa từng đặt chân đến bao giờ, một bãi cỏ giữa những cát và nước... Một bãi bồi ven sông. Không khí trong lành, thoáng qua một làn gió nhẹ hiem hiu khiến nó dễ chịu hơn đôi chút. Mùi của nước, của cỏ, của nắng...của những bông hoa dại nhỏ xíu. Mạnh Quân vươn đôi vai mệt mỏi của mình lên, hít một hơi dài cho cái hương vị thiên nhiên ấy tràn vào lồng ngực...

“Đây là đâu nhỉ?” – Nó gãi gãi đầu rồi tự hỏi với lòng mình.

“Sao mình lại ở đây chứ? Haizzzzzzzzzzzz”

- “Anh ngốc nhỉ. Hi” – Có tiếng nói vọng ra phía sau.

- “Ồ, em là ai? Sao mắng anh ngốc?”

- “Hi. Em là Bảo Hân, gọi em là bóng nhé!”

- “À ừ, Hân...à, bóng! Sao em mắng anh ngốc. Mà em ở đâu ra vậy?”

- “Anh ngốc mà. Tại sao mình ở đây lại không biết thì chẳng phải ngốc sao. Hihi... Nhà bóng ở gần đây, sáng nào Bóng cũng chạy bộ mà.”

- “À ừ...”

- “Hi. Sao anh ở đây còn sớm hơn cả Bóng vậy. hay tại hôm nay mặt trời lên sớm ta. Mà anh là ai thế. Chắc không phải dân vùng này, Bóng trông anh lạ lắm.”

- “Ừ anh không phải người ở đây, còn tại sao anh ở đây...anh cũng không biết. Híc. Đây là đâu hả em?”

- “Đúng là ngốc mà. Hihi. Ở đây là khu làng dành cho người nghèo!”

- “Người nghèo???”

- “Dạ. Bóng cũng ở đây. Hi”

- “Ừ...hi”

Lúc này. Mạnh Quân mới để ý đến cô gái này. Không như những cô gái nơi nó ở. Cô không trang điểm, không ăn chơi, không ăn diện. Phải nói là rất giản dị. Một chiếc áo bà ba trắng mặc chung với quần kaki cũ màu, tóc bím đuôi san. Trông...quê cực!!! Nhưng ở con người này toát lên vẻ dịu dàng, dễ thương. Đôi mắt tròn xoe, ngây thơ, đen láy. Ánh mắt cô nhìn nó sao nhẹ nhàng đến thế. Nụ cười ấy thân thiện, duyên dáng... Nhưng tóm lại... Vẫn quê một cục – Trừ cái tên! Nó đưa mắt nhìn ra làn nước ven sông, nắng lên cao hơn một chút, khẽ thở dài...

- “Nhìn anh thế này... - Cô gái cất lời – Có lẽ là thiếu gia con nhà giàu. Sao anh lại đến những nơi này???”

- “Ồ anh... Hi, anh cũng không biết mình là ai nữa...”

- “Tại sao?” – Bóng nhìn nó chăm chú khiến nó bối rối...

- “Haha...”

- “Sao anh lại cười?”

- “Một người như anh...”

- “...”

- “Ba mẹ có, nhưng lại không được coi như máu mủ...”

- “...”

- “Người yêu có... Nhưng lại chỉ vì tiền!”

- “...”

- “Bạn bè... Không một ai!”
- “...”
- “Anh là một kẻ xấu xa phải không em?”
- “...”
- “Anh thấy mình lạc lõng quá. Cô đơn nữa... à, tự nhiên lại nói lung tung với em. Haizzzzzzzzzzzz”
- “Nếu anh không chê, Bống sẽ làm bạn với anh...”
- “Hử??? Á! Bạn á...” – Mạnh Quân giật mình. Cái từ “bạn” sao quá xa lạ với nó.
- “Hay anh chê một con bé nghèo như Bống? Híc” – Cô gái phụng phịu nom đến là dễ thương.
- “À không. Được chứ. Làm bạn nhé. Hi”
- “Nhưng...”
- “Sao em. Đổi ý rồi à?”
- “Nhưng...anh tên gì???”
- “Ọc.... anh quên mất. anh tên Quân, Mạnh Quân. Hi”
- “Hihi. Tên anh giống...”
- “Giống ai hả em?”
- “Giống anh hai của Bống”
- “VẬY sao?”
- “Nhưng...”
- “Lại nhưng nữa à?”
- “Hai của Bống mất rồi...”
- “Hừm...” – Quân thấy bóng chau mày rồi thở dài...
- “Hihi. Mà không sao. Bống quen rồi ạ”
- “Em cười đẹp lắm!” – Buột miệng, câu nói này khiến cả nó và bống đều ngại. Má ửng hồng. Đôi chút buồn phiền chợt tan đi theo gió...
- “A... Đến giờ Bống phải về rồi...”
- “VẬY à...”
- “Vâng, giờ anh Quân sẽ đi đâu ạ”
- “Anh... Không muốn về nhà... Cũng không biết đi đâu...”
- “Thế hôm qua...”
- “Ừ, hôm qua anh ngủ ở đây nè...”
- “Ôi, vậy mà chiếc AB – Bống chỉ vô chiếc xe – Vẫn còn á? Sao trộm nó không rình đi nhử???”
- “Hi”
- “Hay anh Quân về nhà Bống. Bống sẽ nói với mẹ cho anh Quân ngủ ở nhà Bống nha.”
- “Không tiện đâu em ạ”
- “Được mà, mẹ Bống hiền lắm, nhà Bống chỉ có hai mẹ con. Bống cũng không có bạn. Nếu biết có anh Quân chịu làm bạn với Bống, mẹ sẽ vui lắm đó” – Mắt cô rạng lên niềm vui. Ánh mắt ấy như xoáy vào tim nó. Sự ngây thơ ấy...

- “VẬY...” – Nó ấp úng.
- “Không vậy gì nữa. Anh Quân là bạn Bổng mà. Đi nào anh. Nhà Bổng cũng gần đây lắm ạ...”
- “Ừ... đi”

Nó đứng lên, dắt chiếc Ab đi theo chân cô gái lạ...

- “Xe anh Quân đẹp ghê hén” – Bổng cười toe toét...mắt híp lại khiến Mạnh Quân phì cười. Tuy nhiên, không khỏi toát lên vẻ đẹp thánh thiện. Cô thực sự trông giống một thiên thần... Một thiên thần... Như Hà Thư...
- “Hi, em biết đi không?”
- “Ở làng Bổng không có xe đẹp như này đâu, nhà Bổng cũng không có tiền mua. Nên Bổng đâu biết đi xe đâu. Hihi”
- “Ừ...hi...”

Họ cười nói vui vẻ, nỗi buồn bỗng chốc giấu tận vào sâu trong tâm trí nó...

...

Cái làng mà Bổng nhắc đến đã hiện ra trước mắt. “Có thật là làng không nhỉ?” Mạnh Quân suy nghĩ. Nó chưa thấy nơi nào bé như thế này. “Cái làng ấy” chỉ tầm hơn chục nóc nhà lụp xụp, nhỏ bé nằm gọn phía trong chiếc cổng làm bằng nứa, tre.

Nó vẫn đi ngang Bổng. Cô mỉm cười trước những cái nhìn của làng xóm. Họ cũng đáp lại cô bằng nụ cười thân thiện, tuy nhiên vẫn hơi nghi hoặc người đi cạnh cô (tức là nó!). Như biết trước điều đó, Bổng lên tiếng trước.

- “Đây là Mạnh Quân, bạn cháu nè. Anh ấy là người tốt đó ạ. Hihi”
- “Ồ vậy hả. Bạn của Bổng tất nhiên là người tốt rồi. Lát dẫn sang nhà bác chơi nha!” – bác gái đang giặt quần áo bên giếng làng mỉm cười với nó.
- “Dạ...” – Má chợt ửng đỏ, nó ngại...
- “Nhà bác nữa nhé. Nhìn cháu đẹp trai quá trời. Cháu có người yêu chưa. Con gái bác cũng xinh lắm đó nha”
- “Bác Hồng, đừng trêu anh Quân nữa mà”
- “Haha...Ừ. Con trai gì mà da trắng thế. Má đỏ hết lên rồi kìa. Thôi lát qua nhà bác chơi, bác phải đi chợ đã nhé!”
- “Dạ...”

Nơi này... Ai cũng vui vẻ như thế này sao? Không toan tính... Không vụ lợi... Không giả dối. Hình ảnh Hà Thư chợt thoáng qua... Có gì đó... Đau nhói...

- “Anh Quân đừng ngại nhé. Ở đây ai cũng vậy đó. Họ đều là người tốt.”
- “Sao em nói với họ anh là người tốt, em đã biết gì về anh đâu?”
- “Bổng không biết, bổng thấy thế mà. Hihi”
- “Thế nếu anh là kẻ xấu?”
- “Bổng không tin đâu. Hihi. Đến nhà Bổng rùi. Mà anh Quân gọi em là Bổng đi.”
- “Ừ, Bổng. Hi”
- “Mẹ ơi...Bổng về rùi ạ, nhà mình có khách.” – Cô hò to, mẹ cô chạy ra từ trong bếp ra.

Bà cười hiền hậu, bà cũng như những người dân xóm nghèo này, giản dị và thân thiện.

- “Đây là...” – Bà nhìn nó, cái nhìn phúc hậu biết chừng nào, nhưng cũng đầy sóng gió cơ cực trong ánh mắt ấy. Có lẽ cuộc đời bà chịu không ít cay đắng và nhọc nhằn.

- “Dạ...Cháu là Mạnh Quân ạ”

- “Mẹ ơi, đây là bạn của Bống. Anh ấy sẽ ở đây chơi với con vài ngày được chứ ạ?”

- “Được nhưng...”

- “Dạ lát cháu đi cũng được bác ạ”

- “Không, anh Quân phải ở lại chơi với em cơ!!!” – Cô bé này... Lớn rồi mà nũng nịu như trẻ con.

- “Nếu cháu không chê nơi này... Cháu ở lại chơi với Bảo Hân nhà bác nhé. Bạn của Bảo Hân cũng là người nhà cả mà.”

- “Dạ... Nếu bác không phiền ạ...”

- “Nhưng...”

- “Dạ...”

- “Cháu phải vào nhà trước đã .” – lại một nụ cười hiền hậu. Con người nơi đây, có lẽ ai cũng vậy.

- “Dạ... Cháu cảm ơn ạ”

Mạnh Quân dựng xe ở bên ngoài, rồi theo cô bé Hân bước vào nhà. Ngôi nhà không đến nỗi lụp xụp nhưng nghèo nàn, nhỏ bé. Bên trong không có đồ đạc nhiều lắm, chỉ đơn giản vài ba thứ đồ dùng sinh hoạt cũ rích. Căn nhà chỉ có ghế ngồi, không có bàn hay ấm chén gì cả, tivi cũng không. Tất cả đều ngăn nắp, gọn gàng. Nơi nó đang ngồi có kê một chiếc chõng làm bằng tre, tuy đã cũ nhưng vẫn còn chắc chắn. Phía sau đó là một căn phòng nhỏ khác, có thể là phòng ngủ của hai mẹ con Bảo Hân, không có cửa mà được che lại bởi tấm li đô xanh nhạt. Mọi thứ đều khác với căn biệt thự của nó. Một trời một vực...

- “Anh Quân ngồi đây nhen, Bống vào giúp mẹ lát rồi Bống ra chơi với anh. Hi” – Tiếng Bảo Hân vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- “Anh cũng muốn giúp.”

- “Hihi, anh Quân có biết làm không mà đòi giúp Bống?”

- “Làm gì thế?”

- “Bóc lạc ạ. Anh Quân vào đây, Bống chỉ cho.” – Bảo Hân kéo tay nó ra đằng sau.

- “Bống , để bạn nghỉ chứ con.”

- “Dạ không sao mà bác, cháu cũng biết bóc mà. Hihi”

- “Oa. Anh Quân giỏi ghê. Biết bóc lạc á?”

- “Hihi. Anh...cũng không chắc”

- “Vậy để Bống dạy anh nhé. Như này...như này nè...”

Bảo Hân dạy nó cách bóc lạc. Ồ, thực ra thì cũng khá dễ... Nhưng từ trước đến giờ, nó đâu phải làm những chuyện như thế này.

- “Bác ơi bóc lạc làm gì thế ạ?”

- “Để rang muối đó cháu, chắc cháu chưa bao giờ ăn phải không?”

- “Dạ...”

- “Ngon lắm anh ạ, trưa nay anh ăn thử nhé. Bống ghiền món đó lun.Hihi”

Cô bé lại cười. Xinh! Xinh lắm... Đôi môi nhỏ xinh, đỏ mọng như trái sơ ri chín. Lúc nào cũng mỉm cười... Hà Thư cũng vậy...

...

17. Chương 17

Phía đầu làng vọng lại tiếng người và tiếng xe gắn máy, mặt bà Tuyết xám lại, sợ hãi...

- “Mẹ... Họ...họ lại đến nữa...” – Tiếng Bảo Hân run rẩy, ngược qua nhìn mẹ.
- “Bố đừng sợ...”
- “Thưa bác. Có chuyện gì thế ạ?”
- “Anh Quân ơi, họ lại đến. Bố sợ lắm...”
- “Bọn đó...” – Bà Tuyết chưa kịp nói hết câu thì tiếng phanh xe kít lại trước cửa nhà.
- “Mụ Tuyết có nhà không nhỉ???” – Thằng to béo nhất đi đầu, lên tiếng.
- “Dạ...Tôi đây...”
- “Mẹ ơi... Anh Quân ơi... Bố sợ lắm...” – Bảo Hân níu chặt lấy tay nó.
- “Mấy anh đến đây có chuyện gì vậy?”
- “Mày là thằng nào? Biết gì mà xen vào?” – lại là thằng béo đó, nó nhìn Mạnh Quân, cười khẩy.
- “Cháu đừng dây vào chúng, để bác...” – “Mấy anh nói 2 tuần nữa mới phải trả cơ mà. Tại sao hôm nay lại đến?”
- “Tao hết tiền rồi, không đợi được nữa. Hôm nay mụ nhất định phải trả cho bọn ta”
- “Tôi...Thực sự tôi chưa có. Số tiền lớn như thế...”
- “Câm mồm ngay, khát lần khát lượt rồi. Nếu hôm nay mụ không đưa tiền thì con nhóc kia – hấn chỉ tay vào Bảo Hân, cười gằn – phải đi cùng bọn ta. Haha”
- “Không...không, mẹ ơi, anh Quân ơi, Bố không đi với họ đâu. Huhu” – Bảo Hân khóc nức lên. Nó cảm nhận được sự sợ hãi tột độ trong cô bé.
- “Cho tôi thêm thời gian được không? Tôi xin mấy anh mà. Thương mẹ con tôi với.” – Bà Tuyết quỳ xuống, nước mắt cũng lần lượt lăn trên mặt.
- “Bác...Bác đứng dậy đi. Mấy anh cần tiền hả?”
- “Thằng oắt này là ai?”
- “Hình như cái xe Ab kia là của nó đẩy đại ca.” – Một thằng vác cái mặt đen xì lên tiếng.
- “À.à... Xe đẹp đấy”
- “Họ nợ các anh bao nhiêu?”
- “Tính trả nợ hộ hả nhóc. Ít lắm. 38 triệu thôi. Haha... Nếu nhóc không có tiền, để bọn anh mang cái xe kia đi là OK !” – Cả bọn gồm tám thằng phá lên cười.
- “Đừng anh Quân...”
- “Xin các anh cho tôi ít bữa nữa, đây không phải xe của chúng tôi, các anh không được phép mang đi.”
- “Được. Các anh mang xe đi. Đưa giấy nợ đây”
- “Nhóc được lắm. Anh là anh thích rồi đấy. Đây giấy ghi nợ đây, chìa khóa xe đâu nhóc?”
- “Hừ. Mấy anh đi đi. Đừng bao giờ tới làm phiền mẹ con họ nữa.”

- “Tất nhiên. Haha. Chào cả nhà nhé. Đi thôi bọn mày, thằng đen kia, dắt chiếc AB đi cho tao.”

Bọn chúng cười vang cả một góc làng, hàng xóm xung quanh cũng rất sợ họ nên không ai dám ho he gì. Tám tên đầu gấu hã hê vì đòi được món nợ lớn, chúng hò hét, rú ga bấm còi inh ỏi. Làm náo loạn bầu không khí yên bình.

- “Mạnh Quân. Bác...”

- “Bác gái, bác đừng nói gì cả mà. Chiếc xe cũng không quan trọng đâu ạ.”

- “Chiếc xe đó quá đắt, bác...bác...”

- “Bác à, bác cho cháu ở nhờ đây một thời gian là được mà...”

- “VẬY cũng được sao. Cháu không chê nhà bác nghèo chứ?”

- “Dạ không. Dù sao thì cháu cũng không còn nơi nào để đi.”

- “VẬY thì ở lại với mẹ con bác nhé.”

- “Anh Quân... Bống cảm ơn anh Quân nhiều lắm...”

- “Thôi nào , chúng ta bóc lột tiếp nhé.”

Bà Tuyết rơm rớm nước mắt, cảm động không nói nên lời. Mạnh Quân ngồi xuống cái ghế tre ọp ẹp, nhặt những hạt lạc lên và tiếp tục với công việc. Nó rất thích thú với việc này, coi như vừa xong chưa có chuyện gì. Thực ra thì một chiếc AB cũng chẳng đáng là gì so với nó. Bảo Hân ngồi xuống cạnh nó, đưa tay quệt ngang giọt nước mắt trên mặt, miệng lại hé cười.

- “Anh Quân thật tốt. Bống và mẹ sẽ nhớ mãi...”

- “Ngốc... Có gì đâu!” – Nó cốc nhẹ vào trán Bảo Hân, cười đáp lại cô bé rồi tiếp tục...bóc lột...

- “Tại sao anh Quân không hỏi tại sao bọn chúng lại đến đòi nợ?”

- “Nếu Bống muốn nói với anh thì Bống sẽ tự nói thôi”

- “Thực ra mẹ và Bống không làm gì để mắc nợ cả. Đó là tiền anh hai của Bống thua bạc thui. Anh hai mất rồi nên họ đến đòi mẹ Bống. Bống sợ lắm. May mà có anh”

- “Hi. Ừ. Chuyện qua rồi. Anh là bạn Bống mà. Hi”

- “Hi...Chụt...” – Bảo Hân quay qua thơm nhẹ lên má nó khiến mặt nó đỏ ửng, thẹn thùng.

- “Hừm...”

* * *

Có những thứ tưởng chừng như không bao giờ xảy ra, có những thứ tưởng chừng đã yên bình. Cũng có những thứ tưởng như thật lòng...Tất cả, đều theo gió và mưa tan đi. Mưa đã lùi xa nhưng kỉ niệm và tình yêu thì vẫn còn đó. Quá khứ đã quay trở lại nhưng gắn liền với nỗi đau thực tại, một nỗi buồn, thất vọng và... một sự thật. Mạnh Quân tìm đến một nơi xa lạ để trốn tránh, để che giấu đi nỗi đau ấy. Nó cắt đứt mọi liên lạc với người thân và cả Hà Thư nữa. Nó cố mang nỗi nhớ vào sâu trong tim, nhưng sao đôi lúc không thể cản được cảm giác ấy tràn về, mãnh liệt và quặn quại. Một vết sẹo và một vết thương đang rỉ máu...

- “Sao anh Quân lại ngồi ngoài hè?” – Bảo Hân đến bên nó tự lúc nào, cô bé dịu dàng và trong sáng như gió mùa thu. Đôi mắt ấy vẫn sáng lấp lánh như ngôi sao trên bầu trời. Hôm nay có trăng và sao! Điều đó làm nó cô đơn và nhớ người con gái bé nhỏ hơn.

- “Hi...”

- “Sao anh Quân chỉ cười hi với Bống mà lại không nói gì? Hi. Thức ăn có hợp khẩu vị không ạ. Anh Quân đừng chê nhé”

- “Ngốc. Anh có nơi để ở, có cơm mà ăn thế này là tốt rồi”

- “Anh Quân tốt với mẹ và Bổng lắm. Anh Quân có muốn đi dạo không?”
- “Có chứ. Bổng đi cùng anh nhé. Mà sao Bổng cứ gọi anh là anh Quân hoài vậy. Gọi anh là được rồi mà.”
- “Bổng muốn gọi anh như thế. Hihi.”
- “Bác gái cho phép Bổng đi cùng cháu một lát nhé. Chúng cháu sẽ về sớm ạ” – Nó quay vào nhà, xin phép bà Tuyết rồi đưa Bổng đi dạo.
- “Đi sớm rồi về hai đứa nhé!”
- “Dạ Vâng!”

Bảo Hân kéo Mạnh Quân ra khỏi nhà. Trong làng chỉ có ánh đèn lửa thưa sáng, xóa đi cái hung dữ của bóng tối. Có vài người đi đang đi bộ tập thể dục. Bảo Hân nhanh miệng chào họ. Chắc hẳn người trong làng ai cũng quý cô bé, vì cô bé rất dễ mến. Nó cũng vậy. Ở Bảo Hân có gì đó khiến Mạnh Quân cảm thấy yên bình, không chút toan tính như xã hội ngoài kia. Nó tự cho rằng trong này là một thế giới với sự bình yên, với những con người chất phác, thật thà, đáng mến. Còn ngoài kia, là nơi mà đồng tiền thống trị, nó làm mê hoặc những con người nơi đó. Khiến họ trở nên mù quáng trước đồng tiền.

Bảo Hân vừa đi vừa khẽ cất tiếng hát, một bài hát lạ... Quân chưa từng nghe thấy, nhưng có điều cô bé hát rất hay. Giọng hát trong trẻo như chú chim họa mi mà Quân hay thấy ở cửa hàng tạp hóa. Ông chủ cửa hàng đó rất yêu chim họa mi. Mỗi lần dừng lại mua đồ, Mạnh Quân đều chăm chú nhìn và nghe họa mi hót... Bảo Hân lắc lắc bím tóc tỏ vẻ rất thích bài hát này...

- “Bổng hát hay lắm!”
- “Anh Quân có biết bài hát này tên gì không ạ?”
- “Anh không biết.”
- “Bổng cũng không biết. Hihi”
- “Vậy sao Bổng lại thuộc?”
- “Hi. Anh hai đã hát cho Bổng nghe khi Bổng nằm trong bệnh viện.”
- “Bệnh viện???”
- “Vâng. Hồi đó Bổng bị sốt nặng lắm...”

Bệnh viện... Hát... Hà Thư cũng đã từng hát cho nó nghe... Giọng hát như nắng ấm giữa trời đông giá lạnh... Chính giọng hát ấy đã giúp nó trở về với cuộc đời này. Vậy mà...

- “Sao anh Quân không nói gì ạ”
- “Hi. À không... Bổng hát tiếp đi”

Bảo Hân ngâm nga thêm một đoạn nữa. Nó lắng nghe... Nỗi nhớ ủa về... Hai người họ cứ đi, cho đến khi Bảo Hân dừng lại trước một bãi cỏ...

- “Sáng nay Bổng đã được gặp anh Quân ở đây. Anh Quân đến như là để thay đổi số phận của mẹ con Bổng vậy...”
- “Là anh đã chạy trốn...”
- “Anh Quân trốn ai? Anh Quân có chuyện gì cứ nói với Bổng nè...”
- “Anh...”
- “Bổng nghe nè anh...”

Gió nhẹ thổi, hơi nước từ mặt sông bốc lên khiến nó thấy lạnh... Bàn tay nó đan vào nhau, kỉ niệm lại rạo rực trong lồng ngực. Mắt nó hướng cái nhìn ra xa, mặt nước phản chiếu một vì sao sáng nhất...Đẹp, nhưng cô đơn. Bụi lau ven bờ đong đưa theo gió, im lặng... Chỉ có tiếng một con người đang đau đớn kể về những gì tốt đẹp nhất đã qua. Cùng với nguyên nhân của sự trốn tránh trong thực tại...

- “Anh Quân gốc quá...”
- “Sao cơ?”
- “Nhờ may, chị Hà Thư không biết chuyện này thì sao?”
- “Anh...”
- “Biết đâu chị ấy yêu anh thật lòng...”
- “Cuộn băng đó, đã nói lên tất cả, anh không còn dám đối diện với con người mang vẻ đẹp thánh thiện ấy nữa. Anh ra đi, bỏ lại sau lưng tất cả...”
- “Chị ấy sẽ rất đau khổ. Còn gia đình anh Quân nữa...”
- “Họ không quan tâm anh đâu gốc ạ. Với họ, anh chỉ là người thừa!” – Nó ngẹn ngào...
- “Bống biết anh Quân rất buồn.”
- “Hì... Mà thui, qua đi...”
- “Cho Bống dựa vào vai anh Quân nhé!”
- “À...ừ!”
- “Giá như cứ thế này mãi... Bống sẽ bên anh Quân cho anh Quân không buồn. Hihi”

Giữa nơi ấy, có một người đang hạnh phúc ngả đầu trên vai một người... Còn cái thế giới kia... Ai đó vẫn khóc, vẫn mong chờ, vẫn lật từng trang nhật kí để đọc và cảm nhận sự cô đơn, trống vắng...

Gió vẫn thổi!...

* * *

Bà Hạ Liên đi đi lại lại trước cổng biệt thự. Vẻ mặt u ám, bà lo lắng những chuyện đang xảy ra. Đã một tuần trôi qua, Mạnh Quân không hề có tin tức. Cảnh sát, thám tử, tất cả đều được huy động đi tìm kiếm mà không sao tìm ra Mạnh Quân. Đêm nào cũng vậy, bà luôn đi lại trước cổng như chờ đợi tin tức và chờ đợi đứa con trai út. Ngoài đường xe cộ vẫn tấp nập, tiếng còi xe, tiếng người cười nói... Chỉ riêng căn biệt thự như lọt thỏm giữa không gian nhộn nhịp ấy. Ông Mạnh Lâm chấp tay sau lưng, đứng lặng im trên lan can tầng ba, ánh mắt ông đắm chiều nhìn về phía cổng, rồi nhìn ra dòng người, dòng xe đông đúc trên phố. Mạnh Long đi đâu từ chiều đến giờ vẫn chưa thấy về, bữa cơm tối chỉ có hai người già ngồi đối diện nhau trong im lặng. Đường như không ai nuốt nổi cơm...

Có tiếng taxi dừng trước cửa. Là Mạnh Long. Anh vẫn chẳng có tin tức gì về Mạnh Quân cả... Không gian lại bao trùm sự ngột ngạt đến khó chịu. Mạnh Long khom người dìu bà Hạ Liên về phòng, lúc này cũng đã 10 giờ khuya.

Kính Kong....

Ba đôi mắt cùng hướng ra một phía. Anh đèn điện mờ nhạt khiến cái người đang đứng ngoài đó cũng trở nên mờ nhạt, thê lương hơn. Cô gái nhỏ thu mình gần chiếc cổng, mắt chùng xuống nhưng vẫn nhói lên một tia hi vọng gì đó...

Bà Hạ Liên vội vàng ra mở cửa. Ngõ đó là Mạnh Quân...

- “Mạnh Quân...Là con phải không?”
- “Dạ... Cháu là Hà Thư...”
- “À ừ...Là cháu à, cháu đến muộn thế này có việc gì vậy?”
- “Cháu...Cháu muốn gặp anh Quân lần cuối...”
- “Sao??? Cháu định đi đâu à?”
- “Cháu biết, gia đình bác và anh ấy đã hiểu nhầm cháu về việc...”

- “...”
 - “Cháu cũng không biết giải thích thế nào nữa, anh Quân không tin cháu...Cháu đau lòng lắm...Đã một tuần trôi qua...Cháu...Híc...Híc...”
 - “Bác cũng không tin đâu, nhưng...”
 - “Cháu biết là bố mẹ cháu...Nhưng cháu yêu anh ấy không phải vì tiền...Cháu...” – Nước mắt... Lại là nước mắt...
 - “Thôi cháu vào nhà đi rồi nói, ngoài này gió quá”
 - “Dạ thôi... Cháu chỉ muốn gặp anh Quân lần cuối...”
 - “Cháu định đi đâu???”
 - “Có lẽ anh Quân đang trốn tránh cháu...Cháu phải đi thôi, nếu không... anh ấy sẽ không trở lại đây nữa...”
 - “Bác nghĩ hai đứa vẫn còn rất yêu nhau. Tại sao lại phải như thế này chứ?”
 - “Thực ra...anh Quân đã chịu quá nhiều đau khổ, cháu đã đọc nhật kí của anh ấy...Anh ấy đã nhớ lại tất cả rồi, vậy nên...Chuyện tình cảm, chuyện gia đình...Luôn dằn vặt anh ấy trong những trang nhật kí...Dù chỉ là hiểu nhầm, nhưng anh ấy không tin cháu...Nên...”
 - “Đến giờ này, bác vẫn chưa biết Mạnh Quân ở đâu. Bác lo lắm...Quân thực ra chỉ là một đứa con trai yếu đuối được bao bọc bởi vẻ lạnh lùng, giống ba nó...”
 - “Cũng chính vì thế nên anh ấy không chịu được chuyện này... Cháu ra đi sẽ tốt hơn bác ạ... Thực sự...Cháu không muốn...”
 - “Hay cháu ở lại đi”
 - “Thôi bác ạ... Cũng muộn rồi, bác vào nhà nghỉ đi ạ...Nếu anh Quân về, bác đưa bức thư này cho anh ấy hộ cháu nha bác...Cháu...cháu rất nhớ anh ấy...Giờ thì cháu phải đi rồi...Cháu chào bác...Huhu...” – Hà Thư ập vào bóng đêm, mọi thứ trở nên nhòa đi trong mắt cô, cô đưa tay che ngang mặt để cảm xúc khỏi bật tuôn ra...Đau...Nước mắt cũng chẳng ích gì khi cô sắp phải rời khỏi nơi này, rời khỏi nơi đã mang lại bao kỉ niệm. Rời khỏi người cô yêu...
- Đường phố về khuya vắng đông người qua lại, cô cũng hòa lẫn vào dòng người ấy để bớt cô đơn...Giờ này, Mạnh Quân nơi đâu? Có nhớ đến cô dù chỉ là một chút không?...Cô muốn được nhìn thấy Mạnh Quân, muốn được hơi ấm của Mạnh Quân che chở...Vì giờ đây, cô gái nhỏ cô đơn và lạnh...Cái cảm giác mất đi một thứ gì đó quan trọng nhất trong cuộc đời...
- Gió vẫn thổi!!!

18. Chương 18 : Tạm Biệt Anh – Người Em Yêu!

- “Tạm biệt anh – Người em yêu!!!”

Cô gái nhỏ đưa mắt nhìn về phía cổng sân bay. Cô muốn nhìn thấy ai đó trước khi lên máy bay. Có khi nào, sau lúc máy bay hạ cánh xuống xứ sở Hoa Anh Đào, cô sẽ quên đi tất cả? Phải...Nhưng chỉ có trong mơ.

Hà Thư luyến tiếc, lê đôi chân chậm chậm vào máy bay...Cô đã quyết định ra đi, vì nơi này chỉ có niềm đau và nước mắt...Cô sẽ sang Nhật để tiếp tục học. Công ty của ba cô đã không bị phá sản, bởi có một thế lực nào đó giúp đỡ. Và là ai, thì chỉ cô mới biết... Cô thầm cảm ơn họ...Cô gái kéo hành lí bước lên máy bay trong một tâm trạng không mấy tốt đẹp. Chị tiếp viên nhắc cô một vài việc rồi bước ra. Máy bay rời khỏi đường băng, cất cánh...Hà Thư khẽ thở dài, đôi mắt ấy nhắm lại như muốn quên đi tất cả mọi việc, cô tự nói với mình rằng: “Sẽ tốt thôi mà...”

Có thật sự là tốt không khi rời bỏ người mình yêu? Phải nói là trốn tránh mới đúng. Có thật là mọi thứ sẽ tốt hơn khi cô chưa thể vứt bỏ những kỉ niệm và tình yêu tại nơi này. Phải, cũng có thể. Vì dù sao, cô chưa thể nhưng rồi sẽ có thể. Bây giờ cũng chẳng còn kịp để cô hối hận nữa rồi. Minh Thư và Vũ Minh cũng đã bay sang Mỹ cách đây nửa tuần, họ quyết định sẽ đính hôn trong nay mai, chị ấy không muốn tiếp tục học. Đó là một quyết định quá sai lầm khi đến với hôn nhân, Minh Thư còn quá trẻ. Chắc hẳn năm sau, họ sẽ cưới...Hà Thư thầm cầu mong ọi chuyện tốt đẹp. Còn nơi này...Cô cũng phải xa thôi... Hi vọng sẽ có ngày được trở về...

Chỉ vài tiếng đồng hồ nữa thôi, Hà thư sẽ hoàn toàn rời xa nơi này...

Có ai biết...

Tim cô đau nhói...

...

- “Hôm nay anh Quân làm sao á?”

Bảo Hân choàng tay vòng qua cổ nó, lắc lư cái bím tóc...

- “À anh đâu có sao”

- “Anh Quân đang nhớ chị Hà thư!”

- “Bây nào...”

- “Bống nói đúng mà. Hi”

- “Mà Bống không đi học hả, cả tuần nay anh không thấy Bống đi học gì hết vậy?”

- “Hi, Bống bỏ học cách đây hai năm rồi. Ba Bống mất từ lúc Bống còn nhỏ, mình mẹ nuôi anh hai và Bống đã rất khổ cực rồi. Hồi anh hai còn sống, anh ấy đi làm thêm, phụ giúp ẹ. Nhưng từ khi hai mất. mọi thứ trở nên khó khăn hơn... Bống không đi học nữa, mẹ buồn lắm...”

- “Vậy à... - Có gì đó, ghen ngào...”

- “Nếu Bống đi học, thì Bống kém anh Quân hai lớp thui đó. Hi”

- “Bống có muốn học tiếp không?”

- “Dạ...Muốn lắm, nhưng...”

- “Mai anh sẽ đi kiếm việc làm nhé, anh sẽ kiếm tiền cho Bống đi học...”

- “Anh Quân có biết làm gì đâu mà đòi đi làm. Hi”

- “Anh...anh sẽ đi kiếm việc...”

- “Anh Quân tốt với mẹ con Bống quá...”

- “Từ nhỏ, anh không được bố mẹ yêu thương như Bống đâu. Từ khi đến đây, bác gái đối xử và thương yêu anh như con mình vậy...”

- “Vậy anh Quân ở lại đây luôn nha...”

- “Anh...”

- “Cháu ở đây với mẹ con bác nhé, có rau ăn rau. Có cháo ăn cháo...” – Bà Tuyết từ trong nhà đi ra, bà đang định mang số rau vừa hái sau vườn, đem ra chợ bán.

- “Nếu được, cháu sẽ đi kiếm việc làm ạ.”

Bà Tuyết cười hiền hậu, gương mặt bà thoáng niềm vui. Những nếp nhăn trên trán như dần ra. Bà khom lưng, xoa xoa đầu nó rồi cấp rổ rau ra chợ. Cuộc sống nơi đây thật khác xa những gì nó đã từng sống. Cơm, áo, gạo, tiền...Nó chưa từng phải lo nghĩ...

Và bây giờ, nó phải lớn, phải tự kiếm sống thôi. Màu hồng của cuộc sống, chỉ có trong tim...

Thấm thoát, cũng đã một năm trôi qua. Mạnh Quân đã xin được vào làm ở một xưởng sản xuất gạo. Nó đảm nhận việc quản lý bốc vác kiêm nhân viên. Thời gian và sự vất vả đã khiến Mạnh Quân trưởng thành hơn trông thấy. Khuôn mặt nó cứng chắc hơn, ánh mắt vẫn lạnh lùng. Làn da nó sạm đi vì nắng.

Trời mùa hè với cái nắng mới khiến con người ta rất dễ bị đau đầu. Tan ca, trời nhập nhoạng tối. Nó bước lên xe bus, hơi người và hơi xe khiến nó khó chịu. Nó tìm được một ghế còn sót lại cuối xe, mệt mỏi buông mình xuống. Xe bắt đầu chuyển bánh...

- “Mẹ ơi, sao ba không về cùng chúng ta?” – Tiếng đứa bé ngồi hàng ghế bên cạnh làm nó chợt tỉnh, thoát khỏi trạng thái mơ hồ. Đôi mắt không còn lim dim nữa mà nhìn sang chỗ đứa bé. Một bé trai, trắng trẻo và mũm mĩm.

- “Ba còn bận làm việc mà, lát ba sẽ về với Bin”

- “Bin nhớ ba lắm”

- “Ôi, con tôi. Vừa đi thăm ba xong mà còn kêu nhớ.”

- “Bin nhớ ba. Bin thương ba. Bin muốn gặp ba nữa cơ!” – Đứa bé nũng nịu.

- “Bin của mẹ ngoan nào. Lát ba sẽ về với con”

- “Ba sẽ mua kẹo cho bin chứ ạ?”

- “Nếu Bin ngoan, nhắm mắt ngủ thì ba sẽ mua kẹo.”

Đứa bé trai ngoan ngoãn gục đầu trên ngực bà mẹ trẻ ngủ ngon lành...

“Con thương ba...Con cũng rất nhớ ba...Nhớ mẹ...Nhớ anh Mạnh Long...”

“Tại sao con không được như những đứa trẻ khác, có một gia đình êm ấm và được ba mẹ yêu thương?”

“Tại sao...Tại sao ba không coi con như máu mủ???”

“Tại sao...Tại sao ba lạnh nhạt với con???”

“Ba ơi...Con đã làm gì nên tội...”

“Con phải làm sao đây ba ơi...mẹ ơi...”

“Con thèm được ba ôm vào lòng như những đứa trẻ khác...Con thèm được ba nói yêu thương, thèm được ba quan tâm biết chừng nào...”

“Ba ơi...”

Có lẽ giờ này, gia đình nó đang ở CaNaDa... Chắc họ không còn nhớ đến đứa con này nữa. Cũng có thể, họ nghĩ nó không còn tồn tại trên đời này...Nhưng, họ đâu có biết...Nó nhớ họ...Nhớ da diết...

Giá như lúc này, Hà Thư bên nó...Nó sẽ gục đầu yếu đuối trên vai cô và khóc...Giống như trước đây...

Mọi người đã xa nó...À không...Là nó đã trốn tránh tất cả thì đúng hơn...

Một năm qua...Nó đã sống trong cái vỏ bọc cứng rắn bên người mà nó nhận là mẹ nuôi. Bên cô bé dễ thương Bảo Hân... Chính họ đã mang lại tình yêu thương của gia đình cho nó. Đã bao lần, nó dặn lòng không được phép nhớ những gì đã qua, không được phép nhớ những người thuộc về THẾ GIỚI NGOÀI KIA. Nhưng...Thời gian không thể giúp nó, nó vẫn nhớ, vẫn thương, vẫn yêu và muốn đi tìm họ biết nhường nào. Vậy tại sao trong suốt thời gian qua, nó đã không đi...

Chiếc xe bus dừng lại gần nơi nó ở. Mạnh Quân bước xuống xe nhưng lại không đi vào làng. Nó đi về hướng ngược lại, đi về thế giới nó đã từng sống... Một tiếng, hai tiếng...Bàn chân nó như tê liệt. Hai tiếng mười hai phút ba mươi giây đi bộ. Nó đứng lặng trước căn biệt thự...Biệt thự họ Triệu!

Nó hi vọng, hi vọng ai đó nhìn thấy nó từ cánh cửa sổ kia, hi vọng ai đó đặt nhẹ bàn tay lên vai nó từ phía sau...Hi vọng được thấy ai đó...Hi vọng nghe được tiếng của ai đó. Rằng: Mạnh Quân, cuối cùng thì anh đã trở về...Rồi ai đó nhẹ nhàng vòng tay ôm chặt nó,cầu xin nó tha thứ...Và mọi chuyện sẽ qua đi. Nhưng... Ngôi biệt thự chìm trong im lặng, không một ánh đèn và cũng không có bất cứ dấu hiệu nào của chủ nhà...Ngón

tay nó khum lại, lần lên chiếc cổng sắt. Bụi phủ đầy cổng và bám vào tay nó. Chắc hẳn, đã lâu lắm rồi, không ai lau chùi chỗ này. Phải! Cánh cổng đã khóa!

Nó thất vọng tột cùng. Bàn chân không còn đứng vững nữa. Nó khụy xuống bên đường...

“Em đã xa tôi...Xa thật sự...”

“Tôi mất em...”

“Mong em hạnh phúc...Người tôi yêu...”

Nó muốn gọi cho Hà Thư, muốn được nghe giọng nói của cô ấy... Nhưng bằng cách nào? Điện thoại của nó đã bán để trang trải cho những ngày tháng khó khăn nhất tại Làng nghèo. Số điện thoại của cô ấy, nó cũng chẳng còn nhớ nữa... Có khi nào, Hà Thư và nó...Tất cả đã thực sự chấm hết?

Thật ngỡ ngàng! Khi nó tìm mọi cách để trốn tránh gia đình và Hà Thư, khiến một năm qua không ai có tin tức gì về nó. Vậy mà giờ đây, cứ mỗi lần tan ca tối, nó lại quay về ngôi biệt thự của Hà Thư, đứng lặng người một lúc rồi mới bước đi.

Đôi lúc, nó cũng muốn đi qua nơi mà nó đã từng sống mười mấy năm trước đây để tìm chút gì đó thân quen và hơi ấm của gia đình nó còn sót lại. Nhưng nó sợ... Nó sợ phải thất vọng thêm lần nữa. Biết đâu, ngôi nhà ấy, chẳng còn ai! Biết đâu, ba mẹ và anh Mạnh Long đã sang CaNaDa. Về làm chi thêm buồn...

- “Anh Quân về rồi mẹ ơ!”

- “Quân, sao hôm nay con về trễ thế?”

- “Dạ...Con làm thêm ca mẹ ạ”

- “VẬY Ờ, VÀO TẮM RỬA RỒI ĂN CƠM NGHE CON. HÔM NAY CÓ MÓN CÁ RÁN CON THÍCH ĂN ĐÓ”

Mạnh Quân ngây người. Ừ, nó thích ăn cá rán...Nhưng ba mẹ ruột của nó thì đâu có biết...

- “Anh Quân để Bống mức nước cho nhé!”

- “Thôi để anh mức cũng được, bé tí mà cứ loì chơi. Hi”

- “Anh ƠI NƯỚC Ở GIẾNG MÁT LẮM NÈ...”

- “Hi, thôi Bống vào trong nhà cho anh tắm nào...”

- “Bống ngồi xem anh tắm”

- “Ồi, thế ai mà tắm được”

- “Hihi. Bống đùa đấy, anh Quân tắm đi. Bống vào dọn cơm cho anh Quân!”

Bảo Hân nói đúng. Nước mức từ giếng mát lạnh. Nó dội từng gáo một lên người...Cảm giác cô đơn và đau khổ tan biến. Nước lạnh khiến nó tỉnh người. Dưới trăng, bóng nó đổ dài xuống mặt đất. Cao lớn và...đẹp!

- “Người anh Quân đẹp nhỉ?” – Bảo Hân đứng dựa người bên cửa nhìn nó!

- “Ồi, Bống, đi vào ngay, anh ngại đấy!” – Nó giật mình trước cái nhìn của Bảo Hân. Cô bé không còn như trẻ con nữa. Cô cũng đã lớn. Đã thành thiếu nữ.

- “Ngại ấ. Hihi. Trước Bống ngó anh Quân suốt, có sao đâu ạ. Ắ, mà anh Quân không mặc áo. Xấu hổ ý gì. Hihi”

- “Híc híc! Trẻ con trẻ nít!!!” – Nó cau mày, lườm Bảo Hân một cái rõ...trẻ con. Nhưng gò má lại ửng hồng trong bóng đêm...

- “Hí hí! Mẹ ƠI anh Quân xấu hổ với con kìa...” – Bảo Hân vừa la oai oái vừa chạy vô trong nhà, cười khúc khích!

- “Ồi, con bé này...”

- “Tắm nhanh không cảm con nhé”

- “Dạ...vâng!”

Nó đã bao giờ được quan tâm và tận hưởng niềm vui thực sự của gia đình như thế này đâu. Tất cả, như một giấc mơ vậy! Nó quyết tâm sẽ không đi tìm bất cứ một ai nữa...

19. Chương 19 : Em Thích Anh!

- “Hôm nay anh Quân được nghỉ à?”

- “À ừ, hôm nay chủ nhật mà Bống!”

- “Anh Quân đưa Bống đi chơi đi. Ở nhà hoài bùn quá nè!”

- “Bống muốn đi đâu?”

- “Ra ‘thành phố’ chơi nhé anh” – Trong tâm trí Bảo Hân, có lẽ cái thế giới ngoài kia được cô bé gọi là ‘thành phố’. Một nơi xa lạ với cô.

- “Bống đã ra ngoài đó bao giờ chưa?”

- “Ba lần anh ạ, nhưng mẹ nói, ngoài đó toàn người xấu thôi. Nhưng em lớn rồi, em muốn được ra đó...”

- “Vậy thì đi!”

Cuộc nói chuyện kết thúc bằng một quyết định của Mạnh Quân. Bảo Hân mỉm cười rạng rỡ, trông cô khá xinh xắn. Đôi mắt ngây thơ như muốn hút hồn biết bao chàng trai. Mạnh Quân không thể phủ nhận điều đó, bởi chính nó đã đôi lần bị ánh mắt ấy làm xao động. Bảo Hân không còn là một đứa trẻ con. Thêm một năm nữa trôi qua, cô bé đã trở thành thiếu nữ thực sự. Thân hình mảnh mai nhưng tràn đầy sức sống, lúc nào cũng tươi tắn như đoá anh đào trong nắng sớm... Đôi môi đỏ mọng, chín tới. Làn da trắng, không tí vết. Chẳng ai nghĩ đó là một cô bé xuất thân từ Làng Nghèo cả. Cô đẹp tựa các nhân vật trong truyện tranh, đẹp giản dị...

Nó kéo Bảo Hân lên một chiếc xe bus, mang theo số tiền lương mới lĩnh cách đây mấy ngày. Định bụng sẽ đưa cô đi mua chút đồ. Bảo Hân vui lắm, nắm chặt lấy tay Mạnh Quân khiến nó khẽ bối rối.

- “Giờ Bống muốn đến đâu trước nào?”

- “Bống không biết, anh Quân đưa Bống đi đâu cũng được!”

- “Đi mua quần áo nhé!”

- “Cho Bống á?”

- “Cho cả nhà mình!” – Cụm từ ‘cả nhà mình’ lặp lại trong đầu nó. Phải, là một gia đình!

- “Nhưng...”

- “Ngốc... Anh mới lĩnh lương tháng này mà!”

Bảo Hân ngoan ngoãn đi theo nó. Nó bước vào một cửa hiệu thời trang, đứng nhìn Bảo Hân đang tung tăng chọn quần áo. Cô bé thật dễ thương!

- “Anh Quân chọn cho Bống đi!”

- “Anh á...” – Nó chưa bao giờ chọn đồ cho con gái cả nên hơi lúng túng.

- “Để chị giúp hai em nhé!” – Chị bán hàng hiểu ý, mở lời.

- “Dạ vâng, chị chọn cho bé giúp em”

Chị bán hàng ăn mặc rất style nhưng không lòe loẹt. Chính điều này khiến nó cảm thấy an tâm để chị ta chọn quần áo cho Bống.

- “Em mặc chiếc váy này nè. Màu này rất hợp với làn da trắng như em đó” – Chị cười tươi, đưa Bảo Hân vào trong thay đồ.

Mạnh Quân hồi hộp không biết trông cô bé sẽ như thế nào. Cảm giác lúc này như kiểu chú rể chờ cô dâu thay váy cưới. Nghĩ đến đó, nó mỉm cười

- “Mình đúng là điên mà!”

Có tiếng kéo rèm, chắc họ thay đồ xong rồi.

- “Anh Quân, nhìn Bống xinh không nào?”

Nó ngược mắt lên nhìn, một cô búp bê mặc váy hồng đang đứng trước mặt, lắc lắc bím tóc dài(cử chỉ thân thuộc). Chỉ có thể nói một từ : XINH!

Nó ngây người. Không nói! Không cười! Và không...chớp mắt...

- “Anh Quân!!!!!!!!!!”

- “Ồ, hả...”

Chị bán hàng bụm miệng cười trước thái độ của nó.

- “Người yêu em xinh lắm đó nha!”

- “Ồ...ạ?”

- “Hai đứa đẹp đôi kinh.”

- “Em...”

- “Dạ, cảm ơn chị đã chọn giúp Bống nha. Bống thích lắm.”

- “Bống xinh lắm!” – Nó thấy thật xấu hổ trước hành động vừa rồi, bèn chữa thẹn.

- “Hihi...”

Nó chọn một bộ quần áo ình và ẹ nuôi rồi chào chị bán hàng ra về. Trông kìa, nó không tài nào rời mắt khỏi Bảo Hân...

- “Sao anh Quân nhìn Bống hoài vậy?”

- “A...Anh đâu có!”

- “Hihi...Giờ mình đi đâu ạ?”

- “Bống có thích ăn chè không?”

- “Dạ có.”

- “Vậy thì mình đi nhé!”

Mạnh Quân gọi hai cốc chè bưởi, đây là món nó mê nhất. Cũng lâu lắm rồi, nó không đến đây để ăn vặt. Ít ra, cũng gần ba năm, từ lúc còn yêu Minh Thư...

- “Anh Quân đang nghĩ gì? Sao không ăn?” – Bảo Hân lên tiếng, đưa nó trở về với thực tại...

- “À. Anh đang ăn nè. Lat mua về ẹ nữa nha.”

- “Vâng ạ. Hihi” – Bảo Hân lại lắc lắc cái bím tóc. Lớn rồi mà vẫn giữ cái tính trẻ con.

- “Chè ngon, anh Quân nhỉ?” – Được một lúc, cô bé nhỏ xinh trong bộ váy hồng lại tiếp lời.

- “Ừ, em thích không?”

- “Thích lắm ạ. Hihi”

Thích...Hà Thư cũng rất thích ăn chè bưởi...Nhưng nó chưa bao giờ dẫn cô đến nơi này cả. Chỉ vô tình nó biết được sở thích này của cô mà thôi. Phải chăng, nó quá ít quan tâm đến cô...

Nghẹn đắng...

...

Trời về chiều, gió nhẹ thổi khiến tóc mai cô búp bê váy hồng tung bay. Đến giờ phút này, Bảo Hân vẫn chưa buông tay nó ra, vẫn nắm rất chặt. Trên xe bus, bao ánh mắt đổ dồn về phía hai người. Họ thầm khen ngợi, thầm ngưỡng mộ vì có lẽ nó và Bảo Hân quá đẹp đôi. Bảo Hân mỉm cười với họ...

Bảo Hân lần này chủ động kéo nó chạy ra khỏi xe bus.

- “Anh Quân còn nhớ nơi này không?” – Ngón tay cô chỉ về phía xa, nơi có bãi cát, cỏ và nước mênh mông...

- “Có...”

- “Mình xuống đó nhé!”

- “Ừ!”

- “Anh Quân bỏ dép ra đi!”

- “Ừ...”

Cát lạo xạo dưới chân nó, mềm và mát... Gió vẫn nhẹ thổi, chiếc váy hồng trên người cô búp bê bay phấp phới... Cô trở nên quyến rũ lạ thường...

- “Anh Quân có thích nơi này không?”

- “Có!”

- “Bố rất yêu nơi này...”

- “Tại sao?”

- “Nơi này đã mang anh đến bên Bố... Suốt hai năm qua... Đó mới thực sự là cuộc sống!”

- “...”

- “Anh Quân biết không?”

- “Biết gì?”

- “Bố rất thích anh Quân!”

- “Anh cũng rất thích Bố, anh coi Bố như em gái ruột của mình vậy!”

- “Nhưng Bố không muốn làm em gái anh đâu?”

- “Ồ... Tại sao?”

- “Bố muốn anh ở bên Bố mãi mãi. Mà làm em gái thì không thể có điều đó...”

- “...”

- “Anh Quân sẽ lấy vợ, sẽ lập gia đình...”

- “Thì anh vẫn bên Bố mà”

- “Không! Bố muốn anh Quân ở bên bố với tư cách là... Chồng!”

- “Bố còn nhỏ, không hiểu đâu...”

- “Bố lớn rồi... Bố rất thích anh!”

- “Anh...”

- “Anh hãy quên chị Hà Thư đi có được không?”

- “...”

- “Hai năm vừa qua, Bồng biết anh đã đau khổ như thế nào. Anh luôn giấu Bồng, không cho Bồng biết về cảm giác ấy. Nhưng Bồng cảm nhận được...”

- “...”

- “Chị ấy đã xa anh...Anh cũng đã đau khổ vì chị ấy! Bồng không muốn anh tiếp tục như thế...Và cũng vì...Bồng yêu anh!”

- “Bồng chưa hiểu hết về tình yêu đâu, đây chỉ là cảm giác nhất thời thôi. Ngốc ạ”

- “Anh Quân không tin Bồng...”

- “Anh...”

Ánh mắt ấy...đắm lệ. Lần đầu tiên, nó thấy Bảo Hân khóc! Vì nó...Nó dơ vạt áo lên, thấm nước mắt cho Bảo Hân.

- “Bồng còn bé, không hiểu đâu...Đừng khóc nhé! Bồng ngoan lắm mà...”

- “Anh Quân còn quá yêu chị Hà Thư... Bồng đã từng thấy anh Quân nhớ chị ấy đến phát khóc. Trong mơ, anh vẫn gọi tên chị ấy...”

- “Đâu...đâu có...”

- “Bồng rất buồn, anh Quân có biết không???”

- “Bồng à, thực ra...anh rất yêu Hà Thư...Có những thứ tưởng chừng qua thời gian sẽ quên được, nhưng anh không thể. Anh không quên, anh không muốn quên, và anh không thể quên...”

- “Thời gian qua, không phải là ngắn, nhưng cũng không dài. Nó chỉ khiến Bồng hiểu thêm về cảm giác của mình. Cảm giác yêu một người...Anh kêu Bồng còn bé,nhưng thật ra thì Bồng ít hơn anh có hai tuổi...”

- “Anh...”

- “Bồng sẽ để anh suy nghĩ... Nếu anh Quân chưa quên được quá khứ của mình... Bồng vẫn sẽ chờ...”

- “Hừm...”

- “Mình về nha anh, trời tối rồi, chắc mẹ đang mong chúng mình lắm...”

Thêm một lần nữa, nó rơi vào thế bị động... Cô bé này đã lớn thật rồi. Hay...phải chăng đã đến lúc mình nên quên đi quá khứ???

* * *

Ánh trăng sáng vàng vạc, rọi bóng người và xe cộ xuống đường đêm. Hôm nay nó tan ca làm khá trễ so với mọi ngày. Điều đó đồng nghĩa với việc trễ xe bus. Nó lại đi bộ trong dòng người tấp nập. Những ánh đèn khuya ven đường, mỗi gia đình đều đang sum họp bên nhau, thật ấm cúng...Nó chạnh lòng. Trong vô thức, nó đi ngang qua cổng một căn biệt thự rộng... Khá quen...Kí ức dồn về, nó nhớ...nhớ gia đình nó quá. Nó đã trốn tránh hơn hai năm. Đã tìm mọi cách để họ không tìm ra nó, nó không muốn bất cứ ai thương hại. Và nó đã đạt được mục đích... Một chút hi vọng dâng lên trong lòng nó...

“Ba ơi...Mẹ ơi...anh Mạnh Long ơi...Mọi người đang ở đâu? Có còn ở trong ngôi nhà này nữa không???”

“Con nhớ mọi người lắm...Tại sao mọi người không đi tìm con? Con trốn tránh tất cả nhưng ba mẹ có biết,con rất muốn ba mẹ tìm ra con...”

“Hơn hai năm qua...Con đã đau khổ biết chừng nào...”

“Ba mẹ ơi...”

Nó gục xuống bên cánh cổng, bàn tay vô ý chạm mạnh vào cánh cổng. Cổng mở ra... Nó vội vã ngược lên khi tiếng động của cánh cửa làm nó giật mình. Ánh đèn từ căn biệt thự đột nhiên sáng rọi. Có tiếng kéo cửa. Mạnh Quân ngẩng người một lúc rồi nhanh chóng đứng dậy, nấp vào một góc...

- “Quân ơi, là con phải không? Con về với mẹ rồi phải không? Quân ơi!!!”

Là mẹ... Bà vẫn ở đây, vẫn chờ nó... Vẫn nhớ đến nó!!!

- “Ba mẹ tìm con cực khổ lắm, con về với ba mẹ đi...Quân ơi...”

Không tiếp đáp lại, bà Hạ Liên đau đớn, vịn tay vào cánh cổng, loạng choạng. Ông Lâm từ trong chạy ra đỡ bà. Hai con người ấy, trong bóng tối, họ hiện lên với đầy đặc sự đau khổ...

Ông Lâm, ba của nó gầy đi trông thấy. Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt ông nhợt nhạt như chứng minh của sự thiếu ngủ và lo lắng trong suốt thời gian qua. Mẹ nó thì tiêu tụy, bà đã và đang khóc... Nó đứng đó...cũng lẫn dài những giọt nước mắt...Nó muốn chạy đến bên ba mẹ, muốn được họ ôm vào lòng, muốn họ nói những lời yêu thương...

...“Ba mẹ ơi...Con chỉ mong có một gia đình bình thường như bao người khác...”

“A lô! Nói mau, đã tìm được con trai ta chưa?” – Ông Mạnh Lâm cau gắt khi có điện thoại.

Nó chẳng hiểu đầu dây bên kia nói gì. Chỉ nghe tiếng gằn giọng của ông Lâm.

“Hai năm rồi đấy. Các anh làm ăn thế à? Chỉ một thằng nhóc cũng không tìm nổi? Sao...sao cơ???”

“Ở đâu? Nói mau!!!”

“Được rồi, đến đây dẫn đường!” – Ông Lâm ra lệnh rồi cúp máy.

- “Bà ơi, tôi tìm được nơi thằng Quân đang ở rồi. Chuẩn bị đi, nhanh , nhanh lên...” – Giọng nói ông ngập tràn cảm xúc, run run...

- “Thật không ông, ông đợi tôi một lát...Trời ơi, Quân ơi...Con của tôi...” – Bà Hạ Liên lật đật chạy vào trong nhà lấy túi rồi đứng đợi xe cùng chồng mình ở cổng...

Trong bóng tối...Nó khẽ lấy tay lau nước mắt...

“Cuối cùng...ba mẹ cũng tìm được con...”

“Ba ơi...Con phải làm gì bây giờ???”

“Ba mẹ vẫn quan tâm đến con...Nhưng tại sao bây giờ mới tìm ra con???”

Biết bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu lời muốn nói... Tất cả đều nghẹn ứ trong cổ họng nó. Nó phải làm sao? Nó có nên trở về???

Khi mà ba nó...vẫn đâu coi nó là con...

“Ba...Mẹ...”

Bóng hai người già khuất sau chiếc Lexus. Nó run rẩy bước ra từ góc tối. Nó đã chứng kiến tất cả. Chứng kiến họ lo lắng cho nó như thế nào. Chứng kiến được tình cảm mà họ dành cho nó. Nhưng sao...Hai năm rồi, giờ họ mới tìm ra chỗ nó ở. Ba nó là người có thể lực, chẳng nhẽ tìm một người lại khó khăn đến thế sao? Và bây giờ, nếu nó quay về với gia đình, mẹ con Bổng sẽ như thế nào? Điều quan trọng hơn nữa...Ba nó có đối xử với nó như trước đây không??? Rõ ràng là ông ấy biết nó chính là con đẻ của ông...Nhưng tại sao??? Ông vẫn thế???

Chiếc Lexus tiến vào Làng nghèo thu hút khá nhiều ánh nhìn tò mò. Tám giờ mười hai phút! Bà Tuyết đang ngồi vá lại chiếc áo bị rách do hoạt động mạnh quá nhiều của Mạnh Quân, bà chăm chút từng mũi kim, đường chỉ. Từ lâu, Mạnh Quân đã trở thành một người không thể thiếu trong cái gia đình nhỏ bé này... Bảo Hân đang tắm sau nhà...

- “Thưa bà!”

Bà Tuyết ngược lên nhìn. Một người phụ nữ quý phái đứng cạnh một quý ông, có lẽ là chồng bà ấy lên tiếng.

- “Thưa...Ông bà là ai?”

- “Tôi là Hạ Liên, còn đây là chồng tôi, ông Mạnh Lâm. Chúng tôi có thể xin bà một chút thời gian được chứ ạ”

- “Dạ vâng...Tôi...tôi có thể giúp gì được ông bà?”

- “Thưa bà, tôi là mẹ của Mạnh Quân...”

- “Vâng...”

- “Chúng tôi đã tìm cháu hai năm nay...Đến giờ mới tìm được...Được biết bà đã cứu mang Mạnh Quân trong suốt thời gian qua...Tôi không biết lấy gì báo đáp tấm chân tình ấy. Bà...bà có thể cho tôi gặp cháu được không?” – Bà Hạ Liên bật khóc khi nhắc đến Mạnh Quân. Ông Lâm đưa cho bà túi khăn giấy rồi ra hiệu cho bà đừng xúc động quá.

- “Ông bà...cho tôi được phép nói tình cảm của mình chứ?”

- “Vâng...”

- “Tôi coi Quân như con đẻ, cháu có ơn với gia đình tôi. Nên ông bà đừng bận tâm đến chuyện ơn nghĩa trong thời gian qua. Tôi không biết ông bà và cháu đã xảy ra chuyện gì nhưng hai năm qua cháu đã rất khổ tâm. Ông bà biết không? Mạnh Quân không còn là một cậu nhóc nữa đâu, cũng không phải là một cậu công tử bột. Mạnh Quân nó đã đi làm ở một công ty SX Gạo. Vừa làm quản lí, vừa làm nhân viên bốc vác. Công việc rất vất vả...”

- “Sao cơ...Mạnh Quân...Con tôi phải đi làm bốc vác sao...Huhu...Quân ơi...”

- “Hừm...Nó trưởng thành thật rồi...” – Người đàn ông này giờ yên lặng, chợt lên tiếng...

- “Các bác định đưa anh ấy đi sao ạ...” – Bảo Hân từ sau nhà đi lên, trên vai cô bé còn đang quàng chiếc khăn tắm...

- “Cháu là...”

- “Cháu...cháu là Bống...Là con của mẹ Liên...”

Bà Hạ Liên có một linh cảm không tốt. Bà sợ sẽ không thể thuyết phục nổi Mạnh Quân quay về nhà. Vì biết đâu, cô bé dễ thương kia không muốn con bà rời xa...Ánh mắt của cô bé, đã nói lên tất cả. Đôi mắt long lanh... Hạnh phúc khi nhắc đến Mạnh Quân và đau đớn khi nói về sự ra đi... Bà sẽ phải làm gì để đưa con trai yêu quý trở về với cuộc sống vốn dĩ của nó. Hai năm trôi qua, Mạnh Quân cũng chẳng còn đi học nữa. Nó đã hết cái tuổi bồng bột, nó đã đi làm! Một công việc tuy vất vả nhưng quan trọng là nó đã dùng chính đôi bàn tay của mình để kiếm tiền.

Mạnh Quân không phải con một, cũng không phải con trai cả. Nên việc gánh vác MAX bên CaNaDa cũng chẳng phải chuyện bắt buộc. Nó có quyền quyết định riêng cho công việc của mình, bất cứ một nghề nào nó thích. Một nghề chân chính. Trước đây, ba nó có nói, đợi nó tốt nghiệp đại học sẽ đưa nó vào MAX giúp anh hai là Mạnh Long, nhưng nó đã từ chối.

Mạnh Quân về nhà trong tình trạng say xỉn, bước đi loạng choạng, siêu vẹo. Lúc này đã quá khuya để tìm thấy một ánh đèn từ nhà hàng xóm. Nó định gọi cửa nhưng phát hiện vẫn còn ánh đèn sáng bên trong. Đậu trên đó chục mét là chiếc ô tô màu đen. Do say nên nó cũng chẳng biết dòng xe gì nữa. Chẳng cần biết...

- “Mẹ...ơi ời...” – nó vừa hò vừa đẩy cửa bước vào. Bà Hạ Liên và bà Tuyết cùng chạy ra đỡ nó. Bảo Hân cũng chạy đến bên nó.

- “Mẹ yêu quý, con về rồi. A! Nhà ta có khách hả mẹ?”

- “Quân con...Mẹ đây. Mẹ đây mà...” – Bà Hạ Liên vừa mừng rỡ vì vui sướng vừa muốn khóc vì thương nhớ con trai, ôm chặt lấy nó...bà nức nở...

- “Ồ...Mẹ ơi...Sao con lấm mẹ thế?” – Lời nói của kẻ say rượu khiến hai người phụ nữ đau lòng tội độ. Bà Hạ Liên siết chặt đứa con trai vào lòng hơn nữa, bật khóc to hơn. Còn...người phụ nữ còn lại...đưa tay...lên lau nước mắt...

- “Quân ơi, về với mẹ đi con. Hai năm nay mẹ nhớ con biết chừng nào...Quân ơi...Mẹ...đừng xa mẹ nữa...Đừng xa mẹ...” – Người phụ nữ quý tộc xúc động, khó khăn lắm mới nói hết câu. Có ai biết được thứ tình cảm mẫu tử thiêng liêng cao cả ấy đã dồn đọng trong tim bà, hơn hai năm trời...Giờ đây, nó òa vỡ...

Mạnh Quân gục đầu trên vai bà, chẳng nói lời nào vì...nó đã ngủ! Men rượu cay nồng khiến nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...Trong vô thức, nó cảm nhận được hơi ấm thực sự của tình mẫu tử...Một giọt nước mắt nơi khóe mi nó trào ra...

- “Thằng Quân nó ngủ rồi, bà đặt nó xuống giường đi!” – Ông Mạnh Lâm đột ngột lên tiếng. Giọng nói ảm áp...Như của một người vừa khóc...Phải chăng, có ai đó vừa tháo cặp kính ra, lau vội dòng nước mắt...

- “Bác, để cháu đỡ anh Quân vô giường ạ!” – Cô bé im lặng này giờ, đôi mắt vô hồn ẩn chứa sự đau khổ vì những gì sắp xảy ra...

- “Con ơi...”

20. Chương 20 : Con Trai...hãy Tha Thứ Cho Ta!

Nắng! Tia nắng đầu tiên của một ngày, đang rọi qua cửa sổ, đùa nghịch trên tóc nó... Một cảm giác khó chịu dâng lên trong ngực. Cổ họng nó khô khốc...Nó muốn uống chút nước.

- “Quân...Con tỉnh rồi sao?”

- “Ồ...Mẹ...”

Bà Hạ Liên, người phụ nữ quý phái từ dưới bếp bước lên, tay bà bưng một chậu nước và khăn mặt. Mỉm cười với nó...

- “Sao mẹ lại ở đây?”

- “Cuối cùng mẹ cũng tìm được ra con. Con đã đi đâu thế hả? Tại sao lại bỏ ba mẹ hơn hai năm trời?”

- “Con...À, mẹ Tuyết đâu ạ?” – Câu hỏi của nó khiến bà Hạ Liên hơi hụt hẫng.

- “Bà ấy đi làm rồi, con không còn quan tâm đến mẹ nữa sao Quân?”

- “Mẹ về đi. Ba biết thì không hay đâu!”

Sự lạnh lùng, đôi khi khiến người ta trở nên đau khổ và dằn vặt...

Nó lảo đảo đứng lên, đến gần chiếc ghế đựng can nước mưa. Khó khăn lắm nó mới rót đầy li nước. Nhưng, kìa! Nó không dừng lại nổi. Nước tràn ra mặt ghế rồi tràn xuống đất. Đôi tay nó không thể giữ nổi chiếc can nữa... Choáng váng...Mọi thứ...tan biến trước mắt nó...

- “Mạnh Quân. Mạnh Quân... Con làm sao vậy Quân ơi. Tỉnh lại đi con. Quân ơi...”

Không ai trả lời tiếng la hét thất thanh của bà Hạ Liên. Nỗi sợ hãi dồn dập... Nước mắt... Run rẩy!!!

Nắng đã lên cao!

...

- “Khi sử dụng rượu quá nhiều, quá trình chuyển hóa và thải trừ quá tải, lượng cồn trong máu quá cao và kéo dài sẽ gây ngộ độc. Bệnh nhân cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.” – Ông bác sĩ già đẩy gọng kính lên, neho mắt nhìn người phụ nữ quý phái.

- “Thưa bác sĩ, bệnh này có nguy hiểm đến tính mạng con trai tôi không?” – Vẻ u ám xuất hiện trên khuôn mặt phúc hậu của bà...

- “Khi cơ thể không còn chuyển hóa được, rượu uống vào sẽ bị nôn ra. Nhiều trường hợp người uống rơi vào hôn mê, mất tri thức, gọi hỏi không biết, mất các phản xạ. Những trường hợp ngộ độc quá nặng, rượu sẽ ức chế trung tâm hô hấp và gây ngừng thở. Bệnh nhân có thể nguy hiểm tới tính mạng nếu không được cấp cứu kịp thời.”

- “Bác...bác sĩ...Vậy...con...con tôi sao rồi?”

- “Bệnh nhân đang rơi vào tình trạng hôn mê nên chúng tôi chưa thể nói tiếp được điều gì. Nhưng bà nên biết, trong thực tế, người uống rượu đến viện, ngoài những biểu hiện của ngộ độc rượu còn có những biến chứng khác nữa...”

- “Là sao thưa bác sĩ?”

- “Thường gặp là sau khi say rượu bị ngã, bị va đập vào những vật cứng, Đã có những trường hợp bị vỡ tạng hay chảy máu não và tử vong!”

- “Con trai tôi có mệnh hệ gì. Tôi sẽ san bằng cái bệnh viện này!” – Ông Mạnh Lâm từ cửa phòng bước vào, giọng đanh lại, đôi mắt hung tợn nhưng đầy vẻ đau khổ.

- “Ông Hoàng, đây...đây là cậu Hoàng sao?”

- “Phải.Nhớ kĩ lời tôi nói đấy!”

Ông Lâm đến bên giường bệnh, các cơ mặt căng lại. Ông khẽ nắm lấy tay nó...Trong vô thức...Nó cảm nhận được...

- “Con trai... Mau tỉnh lại và nhớ không được có chuyện gì. Nghe chưa?” – Nhẹ nhàng và tình cảm! Chưa bao giờ, ông công khai đối xử với nó như vậy...Phải chăng, tình phụ - tử không có gì là không thể...

Bao năm nay, ông đã phải sống trong vỏ bọc. Một vỏ bọc lạnh lùng và vô cảm với chính con đẻ của mình. Tại sao à?...

- “Ta sai rồi, ta sai thật rồi. Là ta không tốt. Con mau tỉnh lại đi... Nếu không... Ta không sống được nữa...Hai năm qua...Ta thực sự rất ân hận. Đừng trách ta, hãy tha thứ cho ta...Con trai...”

- “Ta không nên đối xử với con như thế, vì ta quá ích kỉ. Quá yêu mẹ con mà dẫn đến ghen tuông. Ta xin lỗi...Xin lỗi con... Tỉnh lại đi con...Quân ơi. Con...” – Giọt nước mắt của một người đàn ông lớn tuổi lăn dài...Nóng hổi. Ông gục đầu xuống khóc như một đứa trẻ con. Bà Hạ Liên nhìn ông...

- “Ba định nói trong khi tôi hôn mê sao?”

- “Con...con...tỉnh rồi sao? Trong người thế nào? Bà đi gọi bác sĩ mau lên!!!”

Bà Hạ Liên định chạy đến vì quá vui mừng nhưng nghe chồng quát thì vội vàng đi tìm bác sĩ. Chính bà cũng bất ngờ trước những lời nói của ông Lâm nói với con trai. Nhìn cái vẻ mặt lúng túng của ba mình, nó thấy xúc động vô cùng.

- “Con... Con đói không?”

- “Ba sao vậy? Hơn hai năm mới gặp lại mà sao ba hỏi câu lằng xẹt vậy?”

- “Ta...”

- “Hừ...Ba vẫn còn nhớ tới tôi sao?”

- “Ta xin lỗi!”

- “Tôi có nghe nhầm không? Ba xin lỗi tôi sao?”

- “Hừm...”

- “Con vẫn trách ta...”

- “Phải...thì sao?”

- “...”

- “Ba có còn coi tôi như một đứa con hoang không?...” – Mạnh Quân ghen ngào. Thân thể nó vẫn bất động trên giường bệnh, mềm nhũn. Cái nhìn nó lảng lại, có gì đó sâu thẳm...

- “Ta xin lỗi...Ta...”

- “Ba luôn coi tôi như thế đúng không? Thậm chí đến bây giờ, ba vẫn ích kỉ như thế sao???”

- “Không...Ta...”

- “Tại sao ba lại đối xử với tôi suốt mười mấy năm qua như vậy? Ba ghét tôi lắm à?”

- “Ta...Thôi...Ta đi...Con nghỉ ngơi đi...”

Ông Mạnh Lâm lững thững đứng lên, ông hổ thẹn, hối hận, tự trách mình biết bao. Ông không còn biết đối mặt với con trai mình như thế nào nữa...

- “Ba đừng đi...”

Người đàn ông trung niên sững người. Sau hai năm...

- “Ba định bỏ con như thế này mà đi sao ba?”

- “Con...con vừa nói gì...”

- “Ba không nhớ con sao...Nhưng con rất nhớ ba...”

- “Con...con chịu tha thứ cho ta rồi sao?”

Nắng buông nhẹ nhàng trên khung cửa sổ. Có lẽ, tình phụ tử không thể nào bị xóa nhòa qua thời gian...Phải! Không bao giờ. Mọi thứ rồi cũng qua. Tất cả đều sẽ trở lại theo quy luật của cuộc đời. Mưa tan, gió vẫn thổi. Nhưng rồi sẽ có lúc nắng lên...Ám áp!

Một tuần điều trị điều trị và theo dõi trong bệnh viện là quá dài. Nó cần chút không khí mới. Bảo Hân đưa nó xuống dưới khuôn viên bệnh viện đi dạo. Buổi chiều nơi đây quá khác biệt với thế giới bên ngoài. Nó vẫn bị ám ảnh bởi cái gọi là “Mùi bệnh viện”, nồng nặc và khó chịu khiến đầu nó hơi đau. Chắc một phần do ảnh hưởng của vụ ngộ độc rượu. Một tuần qua, ba nó, mẹ nó, cả mẹ tuyệt với Bảo Hân nữa, họ đã bên cạnh chăm sóc nó tận tình. Nó cảm nhận được cái tình thương gia đình mà bao lâu vẫn hằng mong ước. Vui vẻ, và hạnh phúc! Nhưng sao...Cái hạnh phúc ấy chưa toàn vẹn. Nó nhớ...nhớ những ngày phải sống trong bệnh viện cách đây hơn hai năm. Nhớ người con gái với bóng dáng thiên thần...Nhớ giọng hát ấm áp...Nhớ những lời thì thầm trong đau khổ ấy...Mọi thứ giờ đây giường như sao quá xa vời...Người con gái ấy đã xa nó, xa thật rồi...

- “Anh Quân đang nghĩ gì mà im lặng thế?”

- “À...”

- “Anh đã quyết định chưa?” – Bảo Hân nhìn nó, đôi mắt không còn tinh nghịch như ngày nào, trầm lặng...

- “Chuyện gì em?”

- “Anh có về nhà với hai bác không?”

- “Anh...”

- “Anh sẽ không xa em chứ?”

- “Anh không biết nữa...Ba mẹ anh...”

- “Vậy là hết...Đã đến lúc anh phải đi, trước đây, em đã từng nghĩ anh không thuộc về nơi này nhưng anh lại ở bên gia đình em hơn hai năm...Em đã nghĩ lại. Những tưởng anh sẽ chẳng bao giờ ra đi...”

- “Anh cũng đã từng nghĩ mình thuộc về nơi đây. Cuộc sống của anh sẽ gắn liền với em và mẹ. Ba mẹ ruột của anh sẽ chẳng bao giờ tìm ra anh, họ cũng sẽ dần quên anh...Nhưng bây giờ, mọi chuyện đã khác...”

- “Em hiểu rồi, thực ra thì...ngoài ba mẹ, anh còn không thể quên được một người. Hai năm qua, em cảm nhận được điều đó. Em đã hi vọng em sẽ thay thế được chị ấy...Nhưng thật sự...không ai có thể...”

- “Có lẽ thế...Nhưng cô ấy rời xa anh thật rồi. Anh không biết phải làm thế nào để cô ấy trở về bên anh.”

- “Anh à, em tin rằng, chị ấy yêu anh thật lòng và chị ấy sẽ trở về...Khi chị Hà Thư về bên anh, cũng chính là lúc em phải xa anh...”

Lời nói của cô búp be vấy hồng vằng bên tai nó. Đôi chút xót xa, một chút khác lạ...Quyển luyện. Buông xuôi...

Nó ôm cô bé vào lòng, trên tóc còn thoang thoảng mùi bồ kết...

Không gian chìm vào trong yên lặng...

Nước nở...

* * *

Ngày nó xuất viện, Bảo Hân không đến. Một ngày không có gió...Nắng hè dần oi bức hơn...

- “Ba, con muốn đến nhà mẹ Tuyết.”

- “Được. Nhưng chỉ một chút thôi, mẹ con đang nấu cơm chờ ba con mình về đó. Chú Kim, đưa chúng tôi đến Làng Nghèo.”

Chiếc xe hòa vào dòng người đông đúc, bánh xe vẫn lăn đều, lăn đều...Trong lòng nó có gì đó như lửa đốt. Ba nó, ông Lâm trầm ngâm, hình như đang che giấu một điều gì, trên xe chỉ có tiếng huýt sáo của chú Kim.

- “Mẹ ơi, con về rồi, Bồng ơi...anh về rồi nè...”

- “Quân, con về rồi sao? Đã khỏe hẳn chưa?”

- “Dạ, con khỏe rồi, mẹ gầy quá.” – Nó đỡ bà Tuyết vào trong nhà, để bà ngồi xuống ghế nói chuyện với ông Lâm rồi chạy xộc xuống bếp.

- “Bồng...Bồng ơi...”

- “Quân...Bồng nó đi rồi con ạ”

- “Sao ạ. Em đi học vẫn chưa về hả mẹ. Con nhớ Bồng đâu có lịch học chiều?”

- “Không...Là đi du học rồi đó con?”

- “Sao cơ???”

- “Là ba, cô bé muốn đi du học nên ba...”

- “Bồng đi lâu chưa? Sao mọi người không ai nói với con? Sao em nó không đến từ biệt con?”

- “Hôm nó và con đi dạo dưới khuôn viên bệnh viện...Là lần cuối cùng trước khi nó đi. Con bé khóc nhiều lắm, mẹ không biết khuyên nó thế nào. May có ba con. Gia đình con đã giúp đỡ mẹ quá nhiều rồi, con trả nợ giúp mẹ, kiếm tiền cho em Bồng đi học lại, rồi giờ đây, ba con lại cho nó đi du học...Thật sự, mẹ không biết cảm ơn gia đình con thế nào...”

- “Bồng đi rồi sao...” – Nó bất thần, ngồi phịch xuống cái chông che. Mặt tái nhợt đi, thất sắc. Cái cảm giác mất mát lại hiện hữu. Cô bé lại ra đi mà không chào từ biệt. Đột ngột khiến con người ta như chìm trong điên dại.

- “Nó nhờ mẹ đưa cho con một thứ và kèm theo lời xin lỗi.”

- “Cái gì hả mẹ...”

Mạnh Quân lật nhẹ cuốn sách ra, những mẫu giấy nháp...À không...Những mẫu vụn báo...Ồ. Đó chính là những tin tức được cắt từ các tờ báo cũ cách đây hai năm. Những thông tin tìm kiếm của ba mẹ nó. Sao...

“Anh Quân, khi anh đọc được những dòng chữ này...Chắc Bồng đang ở rất xa anh rồi. ừ. Xin lỗi anh Quân vì Bồng không thể chào anh một câu. Thời gian qua...Bồng có lỗi với anh Quân nhiều lắm...Vì Bồng sợ mất anh nên đã không để anh đọc được những mẫu tin ấy. Bồng ích kỉ quá phải không? Nhưng...chuyện gì đến cuối cùng cũng sẽ đến. Bồng sẽ không thể bên anh...Vì anh Quân không thuộc về Bồng...Vậy nên, Bồng quyết định ra đi...Lại một lần nữa, gia đình anh Quân giúp Bồng...Mọi người quá tốt...Bồng cần có thời gian để quên đi tất cả. Bồng hiểu rằng, anh Quân xứng đáng có được tình yêu thật lòng từ chị ấy. Tất cả chỉ là hiểu nhầm, anh hãy cứ đứng vững. Rồi sẽ vượt qua thôi...Đừng để mất người con gái ấy,anh nhé. Em tin ở

anh. Đừng làm em thất vọng. Người em yêu ă! Hãy giúp em gửi lời đến hai bác nhé. Anh Quân chăm sóc mẹ giúp em nha!

Yêu anh!

Bảo Hân...”

Mạnh Quân thoáng buồn, sự mất mát...cứ dằn vặt trong nó. Ngày hôm đó nó không về biệt thự. Cũng chẳng về Làng Nghèo. Nó cứ đi vậy, những người con gái xung quanh nó, cứ lần lượt ra đi mãi...Minh Thư...Hà Thư...rồi Bảo Hân cũng đi. Là nó không tốt hay tại nó không thể giữ được họ bên mình? Thời gian qua, hình bóng cô gái nhỏ không thể phai nhạt như nó đã tưởng. Cô luôn hiển hiện trong tâm trí nó, vẫn bên cạnh nó mỗi bước nó đi. Cái nỗi nhớ da diết trong thâm tâm khiến nó không thể quên được cô, không thể đến bên bất cứ người con gái nào khác. Đã có lúc nó tưởng như sắp gục ngã giữa những bước ngoặt của cuộc đời thì Bảo Hân xuất hiện, như một tia nắng giữa một mùa đông lạnh giá, một cơn gió mát giữa trưa hè mùa hạ...Cô bé đã thổi vào nó một sức sống mới giúp nó vượt qua tất cả, nhưng...cô cũng chẳng thể nào giúp nó quên được Hà Thư...Phải chăng, hình bóng Hà Thư đã quá in đậm trong nó? Đã bao đêm nó giật mình gọi tên cô trong đêm, bóng tối hằn lên sự nhớ thương và tuyệt vọng cực độ...

“Hà thư...Em có biết...Anh nhớ em nhiều lắm...”

...

21. Chương 21 : Rồi Gió Sẽ Ngừng...mưa Sẽ Tạnh...và Nắng Sẽ Lên!

Ông bà Lâm cũng đã quá tuổi để bươn trải trên thương trường, họ quyết định sẽ giao lại MAX cho con trai cả Mạnh Long và quay về Việt Nam, hưởng thụ tuổi già. Mạnh Quân trở lại gia đình phụng dưỡng ba mẹ, với tư cách là ông chủ trẻ của công ty xuất nhập khẩu Gạo QT nó ngày càng trở nên chín chắn hơn. 24 tuổi, một người đàn ông trưởng thành thực thụ. Chính xác là đã hơn 6 năm kể từ ngày nó bỏ đi. Mọi thứ lại trở về như những gì vốn có, cuộc sống, tình cảm gia đình. Còn tình yêu...Phải chăng đã đến lúc...

- “Ba mẹ à, đã sáu năm rồi. Đến lúc con phải tìm lại tình yêu ình. Con sẽ sang Nhật tìm Hà Thư.”
- “Liệu con có tìm được con bé không?” – Ông Lâm lo lắng hỏi Mạnh Quân, ông cảm thấy hối hận vì chính ông đã khiến mọi chuyện trở nên như thế này.
- “Ba à, ba đừng lo. Con tin con sẽ tìm được cô ấy. Sáu năm rồi, con đã trưởng thành, đã có sự nghiệp cho riêng mình. Đã đến lúc...”
- “Nếu con cần ba mẹ giúp...” – bà Hạ Liên nhấp một ngụm trà, ngược lên nhìn con trai.
- “Dạ không thưa mẹ. Con sẽ tự tìm cô ấy. Con tin con sẽ tìm được!” - đôi mắt ấy là một sự cương quyết và nhói lên niềm hi vọng.
- “Nhưng Nhật Bản rộng lớn...Con sẽ bắt đầu từ nơi nào?”
- “Hoa anh đào...Nơi nào có hoa anh đào...Thôi mẹ đừng lo. Con xin phép đi chuẩn bị và sang nhà mẹ Tuyết ă”
- “Ừ, con đi luôn à?”
- “Dạ vâng, công ty con sẽ nhờ chú Bắc lo giúp. Thôi con chào ba mẹ.”
- “Ừ. Tối về ăn cơm con nhé.”
- “Dạ”

Nó đến nhà mẹ nuôi, bà Tuyết đang ngồi bóc lạc. Công việc ngày xưa nó đã từng làm. Ngôi nhà của bà đã được nó sửa sang lại và sắm đầy đủ tiện nghi hơn. Trong thâm tâm, nó coi bà như mẹ ruột và Bảo Hân như em gái vậy. À, nhắc đến Bảo Hân, cô bé đã trở về cách đây một năm, một cô kiến trúc sư trẻ đẹp. Hiện đang làm cho công ty RX triển vọng và nổi tiếng khắp Hà Thành.

- “Mẹ...” – Mạnh Quân lên tiếng, nở một nụ cười rạng rỡ.

- “Ôi, con đến đây à, vào đây với mẹ. Sao một tuần rồi con không đến thăm mẹ với con Bổng. Nó nhớ con lắm đấy.”
 - “Dạ, tại con phải làm nốt một số việc với giao lại công ty cho chú Bắc một thời gian mẹ ạ.” – Nó kéo ghế, ngồi xuống cạnh bà Tuyết.
 - “Sao? Con định đi đâu à?”
 - “Dạ vâng. Con định sang Nhật Bản...tìm Hà Thư mẹ ạ”
 - “Nhật bản? Nhưng con biết cô bé ở đâu mà tìm?” – Bà tuyết nheo mắt. Có lẽ bà đang lo lắng cho nó.
 - “Dạ, trước khi đi. Cô ấy có để lại cho con một bức thư. Con tin con sẽ tìm được cô ấy ở nơi có Hoa anh đào nở rộ nhất.”
 - “Ừ, cũng đã cuối tháng tư, hoa anh đào lúc này ở Hokkaido là đẹp nhất. Nó nở vào đầu tháng năm”
 - “Dạ. Con cũng tính tới đó. Con đi rồi, mẹ phải giữ gìn sức khỏe nha. Không được làm việc nặng đâu đó. Bổng chưa về à mẹ?”
 - “Mẹ biết rồi. Hôm nay chủ nhật nên con bé được nghỉ. Nó vừa đi chợ, chắc sắp về rồi đó con. Mà, con sang bên đó phải biết chăm sóc cho bản thân nhé”
 - “Dạ, con biết ạ”
 - “Anh Quân...” – Tiếng xe máy dừng trước cửa, Bảo Hân tháo mũ bảo hiểm ra, tay xách chiếc túi đựng thức ăn đi vào.
 - “Bổng về rồi à? Ra đây nói chuyện với anh lát nào. Hi” – Nó kéo chiếc ghế trống lại gần chỗ mình, ra hiệu cho Bảo Hân ngồi xuống.
 - “Sao mấy hôm nay anh Quân không đến?” – Bảo Hân nũng nịu, trông cô vẫn trẻ con như sáu năm về trước. Chiếc áo caro ôm sát người, tóc buộc lệch khá ngộ nghĩnh. Làn da trắng, đôi môi hồng, ánh mắt hớp hồn người khác. Cô vẫn thế. Vẫn nhí nhảnh và xinh đẹp như ngày nào. Chỉ có điều, trông cô khá quyến rũ với thân hình chuẩn như người mẫu.
 - “À, anh sắp đi rồi. Hi”
 - “Anh đi đâu ạ?”
 - “Anh sang Nhật Bản. Không biết lúc nào mới về nữa.”
 - “Tìm chị ấy ạ?”
 - “Ừm! anh đến chào mẹ và em.”
 - “Vậy à...Thời gian qua...Em tưởng anh đã quên chị ấy rồi chứ?” – Bảo Hân thoáng buồn. Tháng ngày qua, khi Mạnh Quân không còn nhắc hay đi tìm Hà thư nữa, cô tự mình được phép tiếp tục dành tình yêu cho anh ấy. Nhưng...
 - “Giờ anh mới có thể đi tìm cô ấy. Anh hi vọng sẽ tìm được.”
 - “Anh Quân đi với em một lát được không?” – Bảo Hân đứng dậy, kéo lấy tay Mạnh Quân ra ngoài, không chờ nó phản ứng – “Mẹ, con với anh ra ngoài lát!”
- Bà Tuyết khẽ thở dài. Bà hiểu tình cảm của con gái bà. Và bà cũng biết trong trái tim con trai nuôi lại chỉ có duy nhất một hình bóng của người con gái mang tên Hà Thư...
- Trời về chiều, nắng dần khuất sau tán cây to lớn. Gió mùa xuân, man mát và dễ chịu...
- “Anh Quân đã quyết định rồi sao?”
 - “Chuyện gì em?”
 - “Chuyện anh sẽ đi tìm chị ấy!” – Cô bé vẫn không rời mắt khỏi mặt nước mênh mông, sóng gợn nhẹ...
 - “Ừ, sáu năm rồi anh mới có thể đi tìm cô ấy.”

- “Tại sao lại là sáu năm?”
 - “Vì cô ấy viết trong thư rằng, khi nào anh có sự nghiệp ổn định, và nếu còn yêu cô ấy. Hãy đi tìm cô ấy!”
 - “Anh bỏ em lại đây sao?”
 - “Anh...”
 - “Cách đây sáu năm, em đã từ bỏ tình yêu của mình. Vì em nghĩ anh không thuộc về em, và em cũng chưa chắc chắn về tình cảm của mình. Nhưng khi đi du học, em đã đau khổ biết bao, em chọn cách xa anh...Nhưng trái tim em thì lại không. Nó cần anh.”
 - “...”
 - “Khi em trở về, em sợ đối diện với hai người, sợ thấy hai người vui vẻ bên nhau. Em đã khóc. Đã khóc rất nhiều. Nhưng lúc em về, anh vẫn sống một mình. Điều đó lại nhen nhóm hi vọng trong em. Hi vọng được bên anh!”
 - “Anh xin lỗi...”
 - “Anh Quân không có lỗi...Là tại em. Tại em yêu anh Quân quá...Híc...”
- Bảo Hân khóc. Nước mắt mặn chát tràn ra từ khóe mắt. Cô ôm lấy Mạnh Quân...Chặt... Và cũng vì, nếu buông tay anh ấy ra lúc này. Cô sẽ mất anh mãi mãi...
- “Có lẽ nào, đây là lần cuối em được bên anh như thế này???”
 - “Hân...Em đừng khóc.” – Nhìn cô lúc này, Mạnh Quân không nỡ rời xa...Nhưng...Đã sáu năm! Hà Thư vẫn đang đợi nó...Từng giây từng phút!
 - “Đừng xa em thêm một lần nữa được không anh?” – Bàn tay cô nắm lỏng khỏi cổ Mạnh Quân, mắt ướt nhoe...
 - “Anh xin lỗi. Hân...Anh không thể.”
 - “Thời gian qua anh vẫn không quên được chị ấy sao? Biết đâu chị ấy không còn yêu anh và đã quên anh? Chị ấy đang vui vẻ bên người đàn ông khác thì sao? Anh cố chấp vậy à? Là chị ấy đã có lỗi với anh mà, sao anh phải như thế. Em không xứng với anh sao?” – Bảo Hân như muốn hét lên, ánh mắt đau khổ như muốn vớt vát cái tình yêu không phải dành ỉnh.
 - “...”
 - “Anh không nghĩ đến chuyện chị Hà thư không còn yêu anh sao? Anh khờ quá...”
 - “anh...”
- Thực ra...Nó cũng chưa bao giờ nghĩ đến rằng Hà thư còn yêu và chờ nó hay không...Nó đau nhói...
- “hân...anh...Hmmmmmm”
- Nó chưa nói hết câu thì bất ngờ đón nhận nụ hôn từ cô bé, nụ hôn đầu tiên của cô...Nồng nàn nhưng có gì đó tuyệt vọng...
- Đôi môi cháy bỏng, quyến rũ của Bảo Hân không hề buông nó ra. Phải nói rằng, cô bé rất hấp dẫn! Nó yếu đuối chống lại cái sự quyến rũ ấy. Nhưng rồi cũng chìm vào mê dại với nụ hôn ngọt ngào ấy. Không ai buông ai ra cho đến khi nắng tắt hẳn. Màn đêm buông xuống.
- “Không...Anh...anh xin lỗi...” – mạnh Quân đẩy nhẹ cô bé ra.
 - “Anh đã không từ chối em, sao anh lại đẩy em ra...”
 - “Anh xin lỗi...đó...đó vì anh là con trai...” – Trong đêm tối, nó ngồi bất thần...
 - “Em hiểu rồi...”
 - “Hân...”

- “Em không thể nào thay thế cho chị ấy...”

- “...”

- “Làm sao cho em hết yêu anh đây...”

- “Hân...anh...”

- “Cho em dựa vào vai anh nhé...Lần cuối cùng...Và, sau đêm nay...Em sẽ là em gái của anh...”

- “Ngốc...xin lỗi em về tất cả...”

Trăng lên, phản chiếu hai cái bóng xuống bãi cát. Họ im lặng như để nín thở phút giây cuối cùng ở bên nhau...

“Người đã đến vội vàng trong phút chốc

Đặt nụ cười bên thềm cửa tim tôi

Nếu ánh mắt không làm tôi ngừng thở...

Có lẽ giờ sẽ chẳng phải đón đau...”

Trên thế gian này, hạnh phúc nhất cũng là tình yêu. Nhưng đau khổ nhất cũng vẫn là tình yêu... Đôi khi tình yêu cũng giống như mưa. Nhẹ nhàng, phảng phất...Nhưng rồi cũng có lúc cơn người ta bị ngấm mưa và ốm! Mưa trở nên nặng nề và đáng sợ...Mưa có thể giết chết một trái tim...trái tim đang lặng lẽ với tình yêu của mình. Có khi nào...gió sẽ tìm về với mưa...và...bỏ nằng lại một mình!...

22. Chương 22 : Nước Mắt Hoa Đào...

Chuyến bay từ Hà Nội đến Hokkaido – Nhật Bản được đáp xuống sân bay Chitose (sân bay mới ở Chitose, sát phía nam của Sapporo).

Hokkaido được biết đến với mùa hè mát mẻ và mùa đông băng giá. Sở dĩ Mạnh Quân chọn nơi này vì đã có lần Hà Thư nhắc đến mùa hoa anh đào ở đây. Đẹp và quyến rũ. Hòn đảo Hokkaido nằm ở viễn bắc của Nhật Bản, sở hữu một kiểu khí hậu đặc biệt và đó chính là điều thu hút khách du lịch từ mọi nơi..

Mạnh Quân bước ra khỏi sân bay, trong lòng nó nôn nóng được gặp Hà Thư biết chừng nào. Nhưng biết cô ấy ở đâu mà tìm. Tất cả...đều phụ thuộc vào duyên số. Phải...Duyên số!

Nó nhanh chóng tìm một khách sạn. “Hotel Route-Inn Sapporo Ekimae Kitaguchi” là nơi nó sẽ ở.

Lâu lắm rồi nó không đứng từ trên cao như thế này nhìn xuống bên dưới. Mỗi khi như thế, lòng nó nhẹ bẫng, cảm giác khoan khoái và thanh thản. Gió ulla vào lồng ngực, mát rượi...Giá như Hà Thư bên cạnh nó lúc này...

“Hà Thư...Em đang ở đâu giữa cái đất nước rộng lớn và nhộn nhịp này...Anh phải tìm em nơi đâu?”

Nó lặng lẽ lấy bức thư của người yêu ra...Lướt nhẹ đôi mắt như tìm kiếm một cái gì đó...

“Gửi người em yêu nhất!

Có lẽ lúc này, anh và em mỗi người một nơi rồi anh nhỉ? Em đau lòng biết chừng nào khi đêm ấy...Cái đêm em đang chìm trong giấc ngủ với niềm hạnh phúc tột cùng vì cảm nhận được tình yêu nơi anh thì nhận được điện thoại của anh. Em nhẹ nhàng nhưng lại đón nhận một câu cộc lốc và đầy tức giận...Em biết, chắc chắn sắp có chuyện gì đó không hay xảy ra. Lúc đó, em sợ lắm...Cái cảm giác mất mát lại như trở về. Em sợ mất anh một lần nữa...Và, đúng như thế.

Anh à, thực sự tình cảm của em dành cho anh không khiến anh tin em sao? Em đã từng nghĩ...Chúng mình sẽ không xa nhau nữa...Nhưng ngờ đâu, chuyện lại ra nông nỗi này. Anh có biết, em yêu anh nhiều như thế

nào không? Thứ tình cảm ấy là vĩnh cửu. Biết bao đau đớn đã dần vặt em suốt thời gian qua...Anh bỏ em một mình. Anh ra đi...Em mất anh...

Em đã quyết định sang Nhật Bản để tiếp tục học. Công ty của ba em đã được cứu. Và em biết đó là ai. Em mang ơn anh và gia đình anh suốt đời, nhưng còn tình yêu của em...anh có hiểu không? Tình yêu đã bao lần chìm trong nước mắt và tuyệt vọng...giờ đã theo mưa mà tan rồi, em còn ở lại nơi này làm gì nữa? Có lẽ quyết định sang Nhật học là đúng phải không anh? Em đi vì không còn ai níu giữ em lại...Ai cũng đã xa em rồi...Một cuộc sống mới bên đất khách quê người chắc sẽ rất khó khăn...Nhưng sẽ qua thôi...

Nếu một ngày nào đó, khi anh đã có sự nghiệp và vẫn còn yêu em...Hãy tìm em anh nhé. Vì em và tình yêu của em mãi dành cho anh...Dù có muộn màng...

Nhật Bản...Hoa anh đào...Em luôn chờ anh...

Sống tốt nhé người em yêu...

Em chưa bao giờ lừa dối anh...

Tin em nhé...

Hà Thư”

Nó cất bức thư rồi quệt ngang dòng nước mắt. Cảm giác hối hận lại dâng lên trong lòng nó...Giá như...giá như hồi ấy, nó không nóng nổi như vậy...Thì giờ đây, Hà Thư và nó...đâu có phải xa nhau...Giá như nó tin cô ấy...Giá như nó biết tất cả chỉ là sự hiểu nhầm...Giá như thời gian có quay trở lại...

* * *

Khi mùa hè đến, Hokkaido giống như một biển hoa. Hoa nở đồng loạt và rực rỡ khắp nơi...Tháng năm, hoa anh đào bùng nổ một màu tím nhạt bao phủ mặt đất như một tấm thảm khổng lồ trải dài mênh mông trên những triền núi ngút tầm mắt, tạo nên một vẻ đẹp kì thú và choáng ngợp...Đối với người Nhật Bản, hoa anh đào không chỉ tượng trưng cho vẻ đẹp thanh à còn là nỗi buồn về sự ngắn ngủi, phù dung và tính khiêm nhường, nhẩn nhện...

Mạnh Quân buông bước chân xuống làn cỏ xanh mát ngập cánh hoa đào màu tím nhạt...Đã là ngày thứ hai, nó lang thang dưới bóng anh đào như thế này...Nó chỉ còn 8 ngày... Gió thổi, mùi hương ập vào mũi và cổ họng...Nó nhớ Hà Thư...Nếu say 8 ngày nữa, hoa anh đào sẽ không còn mãn khai (thời kì nở rộ)...thì có lẽ phải năm sau, nó mới có thể tìm được người con gái mình yêu giữa đất trời rộng lớn này...

“Em đang nơi đâu...Anh vẫn cảm nhận được mùi hương của em nơi đây...Nhưng Hà Thư ơi...Em đang nơi đâu???”

* * *

Người Nhật xem hoa đào là quốc hoa. Vào mùa xuân, hoa đào nở rộ từ nam lên bắc. Vẻ đẹp mỹ miều của hoa đào đã làm cho tất cả mọi người tạm bỏ đi tính tình khép kín của mình mà hoà mình với thiên nhiên để vui chơi, đùa giỡn dưới những cội đào đầy hoa ở các công viên trong lễ hội xem hoa đào gọi là hanami...Nơi đây, họ quây quần, sum họp bên nhau...

Mạnh Quân hòa lẫn vào dòng người đông đúc. Có lẽ ai cũng hạnh phúc trong buổi tiệc Ohanami này (buổi tiệc ngắm hoa)...Nhưng sao lòng nó không thể vui được...Thời kì mãn khai của hoa sắp hết. Nó thở dài buồn bã...Chẳng nhẽ, nó và cô ấy hữu duyên nhưng vô phận? Hay tại vì ông trời trừng phạt nó vì đã bông bột, nông nổi mà đánh mất đi tình yêu thực sự của chính bản thân???

Giữa biển người nơi đây, có ai biết người con gái nó đang kiếm tìm hiện nơi nào...Có ai làm ơn chỉ giúp nó rằng cô gái bé nhỏ kia đang ở đâu?

Nó cất tiếng hát...Hát giữa những cánh anh đào đang quyền luyến trên vai...Một bài hát dịch từ tiếng nhật, nó cũng chẳng còn nhớ đó là bài gì nữa...Chỉ nhớ...Đã có lần...ai đó hát...

“ Dù tiếng yêu vẫn còn mà người sẽ không trở về.

Lòng thầm mong lần này thôi để trái tim anh sẽ không còn vỡ tan.

Nhìn cánh hoa anh đào rụng rời trước cơn gió tàn.
Rồi ngày mai lại hồng tươi hòa mình trong ánh nắng ban mai.
Tiếng mưa hè vẫn rơi nhịp nhàng câu hát đông đầy nỗi niềm hòa trong nước mắt cho người đã xa, xa mãi.
Những kỷ niệm đã qua như gợi lên ức ký buồn trong mùa thu với lá vàng câu chuyện xưa vẫn nhớ.
Những nỗi buồn vẫn về đây với anh.
Dù cho những dấu yêu không còn, trong lòng anh vẫn tin.
Trái tim anh diệu kỳ như thế luôn giành sức sống cho đời
Mà cuộc sống sẽ chẳng thể nào hay biết tới.”
Có ai đó...ngâm nga theo bài hát...Thoáng đâu đây...Mùi hương...Thoáng đâu đây...giọng hát...
“ Dù tiếng yêu vẫn còn, dù tình đã trao hết lời.
Lòng thầm mong lần này thôi để trái tim em sẽ không còn vỡ tan.
Nhìn cánh hoa anh đào rụng rời trước cơn gió tàn.
Rồi ngày mai lại hồng tươi hòa mình trong ánh nắng ban mai.
Hết đông rồi đến xuân.
Hè về thu tới trong lòng chán chường qua bao năm tháng mong người đã xa, xa mãi.
Hỡi vai gầy, xin nhẹ đi nỗi đau.
Vì quá khứ sẽ quên trong đời, xin đừng lưu luyến chi.
Những phút giây thần tiên xa xôi chưa từng trông thấy trong đời nhẹ nhàng đến bên người vào những đêm
trống vắng...
Và nỗi đau kéo về, và em sẽ không yếu mềm.
Và rồi đây, gần lại nhau, đến với anh như chính em thầm ước mơ.
Mình cách xa để rồi một ngày sẽ quay trở về.”
“Bài hát ấy...cô gái hoa anh đào...em đang ở đâu...Phải chăng em đã trông thấy tôi...Phải chăng...em đã rất
gần tôi...”
Những cánh anh đào vẫn vờn nhẹ trong gió, hương thơm nhẹ dịu khiến lòng kẻ ngắm hoa xao xuyến...Chợt
tan biến! Tan biến đi cái giọng hát thân thương ấy...tan biến đi mùi hương quen thuộc ấy...Ôi! Nó muốn
khóc giữa những cánh anh đào này...
“Anh đào ơi...Hãy mang cô ấy về với tôi...Làm ơn...”

Hoa anh đào vẫn ngơ ngác...Vẫn nhẹ nhàng đùa nghịch với gió và nắng...Vẫn mặc kệ nước mắt...

* * *

“Truyền thuyết kể rằng, khi xưa ở xứ sở Phù Tang này vẫn chưa có hoa anh đào như ngày nay. Tại một
ngôi làng xinh đẹp ven ngọn núi Phú sĩ hùng vĩ, có một chàng trai khôi ngô tuấn tú, dũng cảm khác thường.
Năm chàng mới tròn một tuổi, có một đạo sĩ phiêu bạt ghé qua nhà, nhìn cậu bé, mỉm cười đặt vào tay
người cha thanh sắt đen bóng rồi lặng lẽ ra đi. Lúc đấy đang mùa đông tuyết rơi tã tã vị đạo sĩ đi khuất
trong mưa tuyết rồi mà người cha vẫn thần thờ nhìn trông theo.Khi người cha qua đời, người vợ trẻ ở vậy
nuôi con. Thanh sắt đen bóng được giao lại cho chàng trai năm cậu tròn 14 tuổi . Chàng trai xin thụ giáo
một võ sĩ đạo lòng danh. Thời gian thấm thoát thoi đưa. Ở tuổi 18 thanh xuân tràn trề sức sống, tay kiếm
của chàng khiến những samurai kiêu hùng nhất cũng phải e dè. Chàng đã tự mình rèn thanh sắt đen năm
xưa thành một thanh kiếm sáng ngời đầy uy lực. Nhưng chàng ta muốn kiếm báu phải thực sự được tắm
mình trong máu.

Chàng người mẹ và người thầy của chàng đã khuất núi. Cô gái duy nhất của vị võ sư lừng danh năm xưa là người thân yêu còn lại duy nhất của chàng. Mỗi ngày khi nắng đã tàn lụi trên phú sĩ sơn, đêm đã tràn ngập trên xóm núi, cô gái lại buồn bã nhìn chàng ngồi bất động, trầm tư bên bếp lửa. Chàng không còn cười nữa, mắt chàng lạnh như tuyết, chàng ôm thanh kiếm mà ước mơ ngày nó được tắm mình trong máu để trở thành bảo kiếm vô địch thiên hạ. Cô gái hỏi chàng rằng: nếu thanh kiếm không được tắm mình trong máu để ngập trong khí thiêng thì anh sẽ mãi mãi buồn đau? Chàng trai nhìn vào bếp lửa, ôm thanh kiếm vào lòng. Với chàng, thanh kiếm là tất cả, là sự nghiệp, là cuộc sống...Làm sao chàng có thể coi mình là một võ sĩ đạo chân chính khi thanh kiếm chưa từng được no máu. Cô gái mỉm cười đau đớn, cầm thanh kiếm đen bóng sắc lạnh lên rồi đột ngột đâm thẳng vào tim. Máu cô trào ra ướt đầm tấm thân mảnh dẻ của nàng, nhuộm hồng chiếc kimono trắng nõn, trinh bạch. chàng trai hốt hoảng rú lên kinh hoàng, vươn tay rút phăng thanh kiếm khỏi lồng ngực cô gái. Dưới ánh lửa bập bùng, thanh kiếm ngời sắc xanh rực rỡ, hào quang loé lên lộng lẫy lạ thường: nó đã được no mình trong máu.

Nhưng từ đó ,chàng trai hoàn toàn cô độc . Không samurai nào thêm kết bạn với anh. Họ nhìn sang chỗ khác khi đối mặt trên con đường hẹp. Họ rời khỏi quán trà khi anh bước vào. Họ từ chối khi anh thách đấu ...cho đến một hôm, một buổi chiều mùa đông, khi những bông tuyết đầu mùa vừa rơi, chàng trai ôm thanh kiếm đến bên mộ cô gái. Chàng thì thầm : “Tha lỗi cho anh, anh đã hiểu ra rồi...”chàng bình thần cắm sâu mũi kiếm vào bụng rạch một đường mạnh mẽ và rút kiếm ra phủ gục bên cạnh mộ. Thanh bảo kiếm cắm sâu vào mộ đất...tuyệt không ngừng rơi....đến sáng, tuyết đã ôm trọn chàng trai và ngôi mộ vào vòng tay của mình. Chỉ còn lại một cây hoa lạ, thơm mơn vươn lên tươi cười, hồng thắm . Không ai biết hoa hoá thân từ thanh kiếm ấy nên người ta đặt tên hoa là Anh đào. Hoa anh đào có nhiều loại mọc được ở nhiều nơi. Nhưng không nơi đâu đẹp bằng hoa được ươm mầm và trở bông ở vùng Phú Sĩ”

Mạnh Quân yên lặng nghe một người đàn ông Việt Kiều kể cho hai đứa con của mình về truyền thuyết Hoa Anh Đào.Nó kể thờ dài...Phải chăng số phận của cô gái trong truyền thuyết được sắp đặt là như thế? Cô chấp nhận hi sinh để làm thay đổi cái ý nghĩ đáng sợ trong chàng trai? Và cái được gọi là “võ sĩ đạo chân chính” đã khiến chàng trai phải trả giá quá đắt? Cũng như nó. Bồng bột, ích kỉ...cũng đã khiến người con gái nó yêu thương nhất phải rời xa... Chàng trai trong truyền thuyết dù có muốn hối hận đi chăng nữa, cũng đã muộn...Còn nó? Liệu đã quá muộn chưa? Khi nó nghe và cảm nhận được Hà Thư luôn rất gần, nhưng nó không tài nào nhìn thấy...Nó sợ...

...

23. Chương 23 : Hoa Anh Đào Trong Gió! (end)

Nó dựa mình vào thân anh đào, buông mình xuống những cánh hoa màu hồng nhạt. Công viên Maruyama về khuya có vẻ ít người hơn. Nó tránh những giờ cao điểm mọi người đi ngắm hoa đêm để tìm chút không gian yên tĩnh. Là ngày thứ bảy của thời kì mãn khai, anh đào thêm phần rực rỡ và tươi tắn hơn. Thế nhưng...hoa cũng sắp tàn...Vậy nhưng, cô gái của nó hiện đang nơi nào?

“ Dù tiếng yêu vẫn còn, dù tình đã trao hết lời.

Lòng thầm mong lần này thôi để trái tim em sẽ không còn vỡ tan.

Nhìn cánh hoa anh đào rụng rời trước cơn gió tàn.

Rồi ngày mai lại hồng tươi hòa mình trong ánh nắng ban...”

Lại tiếng hát ấy...Vẳng nghe đâu đây...ấm áp...

Gió vẫn thổi...

- “Hà Thư...Là em phải không?”

Không một ai trả lời, chỉ có những ánh mắt tò mò, cảm thông trước thái độ đau đớn tràn ngập hi vọng của Mạnh Quân...

- “Thư ơi...Tại sao? Anh biết đó là em mà...Giọng hát ấy...Giọng hát của em...Anh nhớ em lắm...Về bên anh đi em...Anh sai rồi...”

“Hỡi vai gầy, xin nhẹ đi nỗi đau.

Vì quá khứ sẽ quên trong đời, xin đừng lưu luyến chi.

Những phút giây thần tiên xa xôi chưa từng trông thấy trong đời nhẹ nhàng đến bên người vào những đêm trống vắng...

Và nỗi đau kéo về, và em sẽ không yếu mềm.

Và rồi đây, gần lại nhau, đến với anh như chính em thầm ước mơ.

Mình cách xa để rồi một ngày sẽ quay trở về.”

Cánh hoa nhẹ rơi trên vai nó, gió nhẹ thổi...Phảng phất mùi hương...Thoảng qua tiếng hát...Bài hát ấy vẫn vang lên đâu đây...Quen thuộc khiến nó ngỡ rằng Hà Thư đang bên cạnh...

Nó chạy, rồi lại chạy...Không khí nơi đây tuy dễ chịu nhưng cũng khiến nó đổ mồ hôi. Giữa những tán anh đào, nó bám nhẹ lên thân cây, gần như sắp khụy xuống, thở dốc... Cảm giác mơ hồ dâng lên. Tại sao? Tại sao Hà Thư không muốn gặp nó? Phải chăng cô đã hết yêu nó...Nó sẽ mất Hà Thư mãi mãi...Phải chăng...

Thêm một lần nữa, nó lại khóc...Yếu đuối...

“Thư ơi...”

Có tiếng bước chân, nhẹ nhẹ từ phía sau...Xào xạc cánh hoa dưới mặt đất...Tìm nó rạo rức...Cảm giác mới thân thuộc làm sao...bàn tay ai đó choàng qua eo, ôm chặt nó vào lòng...

- “Anata Wo Sugoku Coishii Desu (Em nhớ anh)...” – Cô gái vẫn không buông nó ra, siết nhẹ hơn...Có lẽ đã quá lâu rồi, nỗi nhớ đã ngập tràn trong tim cô. Và chính lúc này, xúc cảm trong cô đã bật tuôn ra khỏi lồng ngực...

- “Hà Thư...Vợ ơi...Là em phải không?” – Bao nhiêu lần, câu hỏi này khiến nó đau đớn và hi vọng. Lần này cũng thế...Đau đớn và hi vọng...

- “Watashi Wa anata Wo Sugoku Aishite I Masu (Em yêu anh nhiều lắm)...”

- “Đúng là em rồi, Thư ơi...cuối cùng anh cũng đã tìm được em...”

Mạnh Quân xoay người lại trong vòng tay ấm áp ấy. Là Hà Thư...Đúng là cô ấy. Không còn từ ngữ nào có thể diễn tả niềm vui lúc bấy giờ của nó...hạnh phúc... Hà Thư mỉm cười với nó, vươn đôi tay lau hàng nước mắt trên khuôn mặt nó...

Họ cứ đứng như thế cho đến khi bàn chân tê liệt đi...Họ hạnh phúc vì cuối cùng cũng được ở bên nhau...

“Có những quá khứ không thể nào quên, có những mối tình không thể chết, có những giọt nước mắt đau đớn nhưng cũng có những giọt nước mắt hạnh phúc. Có những bi kịch, có những hiểu nhầm...Nhưng rồi, quá khứ sẽ qua để lại một tương lai đẹp và hạnh phúc. Đơn giản vì, chỉ cần tình yêu...Câu chuyện không có lời giải cho những câu hỏi, vậy nên... hãy viết tiếp một tương lai cho câu chuyện này nhé các bạn...”

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/qua-khu-se-qua>